

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

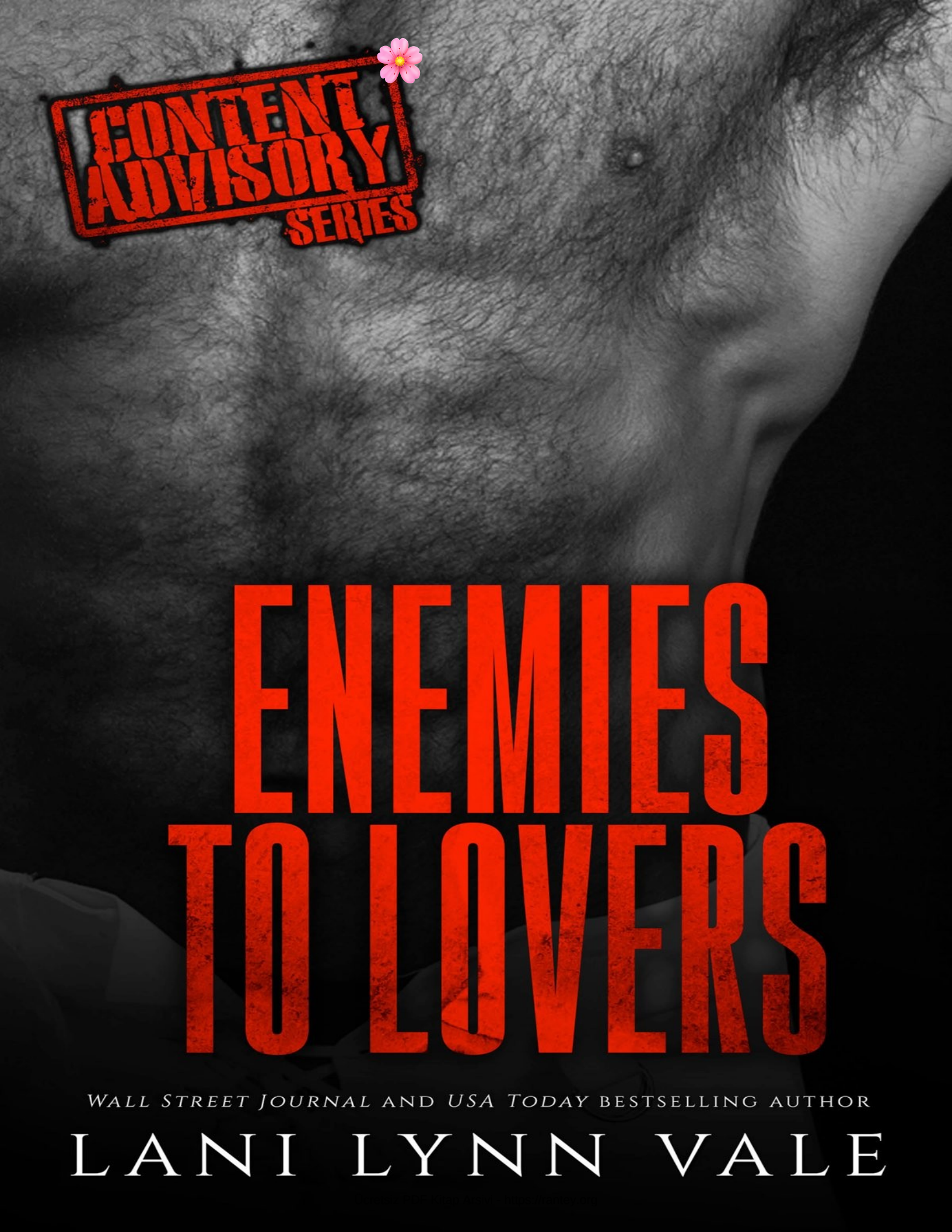
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**CONTENT
ADVISORY
SERIES**

ENEMIES TO LOVERS

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LANI LYNN VALE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**CONTENT
ADVISORY
SERIES**

ENEMIES TO LOVERS

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

IANI LYNN VALE

LYNN LYNN VALL

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA

İÇERİK DANIŞMA SERİSİ

3. KİTAP

LANI LYNN VALE

Bu, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA
İçerik Danışmanlığı Serisi, 3. Kitap Telif
Hakkı © 2025 Lani Lynn Vale™.
Tüm hakları saklıdır.
www.lanilynnvale.com

E-kitap, basılı ve sesli olarak mevcuttur.

Kapak Tasarımı© 2024 [Cover Me Darling](#) tarafından yapılmıştır.
Fotoğrafçı: [FuriousFotog™](#)'dan Golden Czermak .

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

LANI LYNN VALE® ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescillidir.

İÇİNDEKİLER

[Düşmanlardan](#)

[Sevgililere Yazarın](#)

[Notu](#)

[Önsöz](#)

[Önsöz II Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26 Sonsöz](#)

[Sırada ne var?](#)

[Teşekkür](#)

[Lani Lynn Valein Diğer 'Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA

İÇERİK DANIŞMANLIĞI SERİSİ, 3. KİTAP

BAKIR + BAKER

Baker Ritter onları nasıl seçeceğini biliyordu.

Evleneceğini düşündüğü adamla ortaokulda tanışmış, ona hayatının en güzel yıllarını vermiş ve adam, bebeğini doğurmasına saatler kala onu hamile ve yalnız bırakmıştır.

Daha da kötüsü, adam doğuma yancısını da getirir ve kadın bir karar vermek zorunda kalır: Ya istediği şey için savaşacak ya da her şeyi bırakacaktır.

Yapması gereken şey kayıplarını azaltmaktı. Bunun yerine onu geri alır ve cehennemde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu tecrübe eder.

En dibe vurduğu anda, eski bir mahkûm olan babasını arar ve o da her şeyi düzeltebileceğini bildiği tek kişiyi gönderir.

Copper Clayborne.

Copper Clayborne'un saçmalıklara ayıracak zamanı yoktur; bu saçmalıklar bir kadın ve bir bebektir.

Ama bu kadının babası hapishanede onun hayatını kurtarmış ve kendini kurtaracak kadar güçlü olana kadar da kurtarmaya devam etmiştir.

Her şeyini Baker'ın babasına borçludur, bu yüzden Baker'ın yanına taşınmasına izin vermesini istediğinde elbette evet der.

Ama bu onunla bir şey yapmak zorunda olduğu anlamına gelmiyor.

Düzeltilmesi gereken bir işi var - sonra da mümkün olan en fantastik, halka açık şekilde yıkacak.

Ayrıca telafi etmesi gereken bekarlık yılları var.

Bir kadına ve onun çocuğuna aşık olacak zamanı yok.

Kadının dramıyla uğraşacak zihni de kesinlikle yok.

Her şeyini ortaya koyar ama Baker onun çatlak ve kanayan kalbine sızar ve kendini evindeymiş gibi hissettirir. Onu orada istese de istemese de.

YAZARIN NOTU

Bu kitap doğum sonrası depresyona çok değiniyor. Bu kitabın etine girmeden önce sizi uyarmak istedim. <3 İyi okumalar!

PROLOGUE

Hapishanede, sizi gerçekten kimin sevdiğini görme şansınız olur. Ayrıca, sabunu bırakmanızı isteyen adama güvenmeyin.

-Copper'ın gizli düşünceleri

BAKIR

Bir yıl önce

"Ne oluyor lan?" Kendimi babama doğru fırlatmadan hemen önce böğürdüm.

Kız kardeşime zarar veriyordu.

Ve sadece yumrukları ve ayaklarıyla fiziksel olarak zarar vermiyordu. Ona dokunuyordu.

*Ellerini onun vücudunda
gördüğümde... Ona daha sert
vurdum.*

Sonunda karşılık vermeyi bıraktı ama içimdeki öfke daha da arttı.

Güm.

Güm.

Güm.

Etin ete çarpma sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

I...

"Clayborne!"

Anında uyandım, bu yerde asla çok derin uyuyamazdım.

Kendinizi öldürtmenin en hızlı yolu buydu.

Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve kalbim boğazımda, kapıdaki muhafıza baktım.

"Eve gidiyorsun."

Lanet olası kalbim, Tanrı'ya yemin ederim ki kırılmış ve bir daha asla tamir edilemeyecekmiş gibi hisseden zavallı, istismar edilmiş şey, küçük bir nabız attı. "Ne?"

"Eve gidiyorsun. Eşyalarını topla."

Eşyalarımı almam beş dakika sürdü.

İşlemleri tamamlayıp dışarı çıkmam ise otuz beş dakika sürdü.

Dışarı adımımı attığım ve o cehennem çukurunda bulunma sebebim olan küçük kız kardeşimi gördüğüm an, kırık kalbim kendini onardı.

En azından kısmen.

Bana doğru koştu ve ben de onu kollarımın arasına alıp sıkıca tuttum. "Ben yokum," diye fısıldadım saçlarına.

Kollarımda hıçkırmaya başladı. "Gelmiş geçmiş en iyi gün."

PROLOG II

*Lütfen bana karşı sabırlı olun. Ben 1900'lerdenim.
-Baker'dan Holt'a fısıldanan düşünceler*

BAKER

"Sanırım iki ıkınma hakkınız daha kaldı," diye haykırdı doktorum. "Hadi, yapalım şunu."

"Um," dediğini duydum o korkunç sesin. "Doğuma girdiğinde beni araman gerekiyordu."

Başımı kaldırdım ve gözlerim kocaman oldu, çünkü sadece bir zamanlar sevdiğimi sandığım yeşil gözlerle karşılaşmamıştım.

Aynı zamanda daha önce hiç tanımadığım birine ait mavi gözlerle de karşılaştım.

Kapıyı kapatan perdeyi aralayan herkesin görebileceği şekilde vajinama bakarken dehşet içinde bana bakan biri.

Karnım ağrıyordu.

Göt deliğim yanıyormuş gibi hissediyordum.

Ve beni sevmesi gereken adamın oğlumuzun doğumuna başka bir kız getirmesini sorun etmemem mi gerekiyordu?

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Hayır, hayır, *hayır*.

Ama yine de hastanenin kapısını dolduran adama tam bir şok ifadesiyle baktım.

Bana gelmeyeceğini söylemişti.

Kimseyle de görüşmediğini söylemişti.

Yine de orada durmuş, oğlumuzun doğduğunu görünce şok olmuş gibi bakıyordu, yanında da tiksintiyle bakan bir kız vardı.

"Çıkarın onu dışarı!" diye bağırdım.

Dışarıda olan erkek kardeşlerim, bu hareketin onlara zarar verip vermediğini umursamadan, hem onu hem de kızı kapıdan dışarı çektiler.

Kardeşlerimi çok severdim.

"Ne oluyor lan?" Arayan kız

kardeşim Marcie'ydi.

Diğer kız kardeşim Gwen, az önce çiftin kaybolduğu kapıya tiksintiyle bakıyordu.

"Onda ne bulduğunu bilmiyorum," diye tısladı Gwen. İşte o zaman ağlamaya başladım.

Her şey çok fazlaydı.

Bunu daha fazla

yapamazdım.

Yapamazdım...

Bir kasılma daha geldi ve çığlık attım.

Çığlık attım, çığlık attım, çığlık attım ve aniden bebeğim, mükemmel bebeğim göğsümde yatmış ağlıyordu.

Hayatımın en iyi ve en kötü anıydı.

BAKIR

Çok kızmıştım.

Kızmıştım, incinmiştim ve dürüst olmak gerekirse ihanete uğramıştım.

Ama kardeşimi bir zamanlar en iyi arkadaşım olan Reign'le yatarken yakaladığım için değil.

Ama kardeşim uyarılarıma kulak asmadığı için.

Benim bıraktığım yerden devam etti.

Keely ile birlikte hastaneye, kardeşim Chevy ile öğle yemeği yemek için gelmiştim, böylece kardeşlerimle biraz vakit geçirebileceğimi düşünmüştüm - son on beş yıldır bunu yapamadığım için çok sevdiğim bir şeydi bu.

Ama sonra Chevy'nin yalnız uyuduğunu sandığım yatağa atladığımda Reign'i de yanında buldum.

Onun lanet olası bir kaçık olduğunu anlaması için ne gerekiyordu?

Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen benim hatamdı.

Kardeşlerimin hiçbiri Reign'in ne kadar kötü biri olduğunu bilmiyordu. Ama ben biliyordum.

Son on beş yılımı onun mektuplarını okuyarak geçirmiş ve yıllar içindeki bozulmayı izlemiştim.

Biz gençken, o eksantrik biriydi.

Annesi onu her şey için endişelenen bir hastalık hastası haline getirmişti.

Zamanla ve çok fazla araştırma yaptıktan sonra -çünkü çok fazla boş vaktim vardı ve bu boş vakitlerde yapacak hiçbir şeyim yoktu- onda Münchausen olduğuna karar verdim.

Sonunda, bilgisayar dahimiz Apollo'ya onu araştırmasını söyledim ve gizli tıbbi dosyalarında bulgularımın profesyonellerle aynı olduğunu öğrendim.

Hapishanede geçirdiğim süre boyunca Apollo aracılığıyla ona göz kulak olmak niyetindeydim, ancak Apollo'nun oğluyla işler sarpa sardı ve Apollo'nun kafasında, yükünü arttırmak istemediğim kadar çok şey vardı.

Yine de, eğer ona göz kulak olsaydım, Chevy'ye muhtaç pençelerini batırdığını fark ederdim.

Dışarı çıktığım ve Keely bana Reign'in şu anda bulunduğum binada yaşadığını söylediği anda, tamamen bana odaklandığını düşünmüştüm.

İkimizle de oynadığını fark etmemiştim.

Onu Chevy'nin üzerinden kazımanın bir yolunu bulmalıydım. Eğer yapmazsam, asla mutlu olmayacaktı.

Reign lanet bir slk gibiydi, ona aradığı ilgiyi verecek herkese yapışıyordu.

Elimi yüzüme sürdüm ve nereye gittiğimi bilmeden yürümeye devam ettim.

Yavaşlayarak durdum, sonra köşeyi döndüğümde koridorun ortasında çok kızgın bir kadınla umursamaz bir adamın durduğunu gördüm.

Kadın odanın kapısını kapatmış, adamın içeri girmesini engelliyor gibi görünüyordu.

"O benim çocuğum," dedi adam.

"Senin ocuğun, elbette," diye tısladı kadın. "Ama seni şu anda burada istemiyorum. Bir dahaki gelişinde zincir ve top olmadan gel." Arkalarındaki koridorun duvarına yaslanmış sarışın bir kadına baktı, yaklaşık on adım geride. "Oğlumuzun doğumuna başka bir kadın getirdiğine inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu?"

"Onun benim yeni kız arkadaşım olduğunu ve orada olmayı hak ettiğini düşünüyordum," diye karşı çıktı adam.

Neyse ki dikkatlerini çekecek kadar yüksek sesle olmasa da homurdandım.

"Daha iki gün önce ayrıldık Joey." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu son derece uygunsuz."

Adam ellerini havaya kaldırdı. "Benden ayrıldın! Ne yapmamı istiyordun? Beklememi mi?"

"Onunla yeni tanışmadın ve bunu biliyorsun. Aksi takdirde seninle hastaneye gelmesine izin vermezdin. Aklı başında hiçbir kadın iki gün önce bir adamla tanışıp 'evet, kesinlikle oğlunun doğumuna gitmeliyim' diye düşünmez."

Çok haklı bir noktaya değindi. Ben bunu asla yapmazdım.

Yine de, muhtemelen baktığım kadını elimde tutmak için diş diş mücadele ederdim.

Çok güzel bir kadındı.

Yaklaşık 1.75 boyunda, kafasının tepesine yığılmış kıvrırcık kahverengi saçları, bana o sahte sosyal medya filtrelerinde gördüğünüz sahte gözleri hatırlatan parlayan kehribar rengi gözleri ve açık havada olmayı sevdiğini gösteren bronz bir teni vardı.

Sadece bir çocuk sahibi olduğu için hiç de öyle görünmüyordu - uzun, kabarık bornozunun arasından parlayan mükemmel göğüslerini saymazsak.

Adam, kızın odasına giden yolu kapatan bayıltıcıyı bıraktığı için tam bir aptaldı.

Duvara yaslanan sarışın, öfkeli yeni anne üzerinde hiçbir etki yaratamadı.

"Bunların hepsi tartışmalı çünkü ben buradayım ve oğlumu görmek istiyorum." Adam kaşlarını çatı.

"Yarın bizi almak için geri gel," diye söndü anne. "Ve onu yanında götürmediğinden emin ol, yoksa arabamıza binmem."

"Baban ve kardeşlerin burada olmayacak mı?" diye sordu. "Eve gitmek zorundalar," diye hırladı. "Bunu biliyorsun."

Keşke babasının ve kardeşlerinin onu neden götüremediklerini açıklasaydı. Onu tanımıyordum bile ama eve götürmek için gönüllü olmak isterdim.

Adam alaycı bir tavırla, "Çok sevdikleri işleri bir gün daha yanlarında olmamasını kaldıramıyor mu?" diye sordu.

Yeni anne onu tersledi. "Git kendini becer, Joey."

Joey kadının odaya geri dönmesini izledi ve duvardaki sarışın gelip, "Tam bir kaltak," dedi.

"Hiçbir fikrin yok."

Saatler sonra hâlâ o karşılaşmayı düşünüyor, kahverengi saçlı kadının gitmesine izin veremeyecek kadar neyim olduğunu merak ediyordum.

Ama onda beni kendine çeken bir şey vardı. I...

Dairemin kapısı çalındı ve ayağa kalkmadan gelenin kim olduğunu anladım.

Yine de cevap verdim.

Kapıyı açtığımda bedenimi boşluğu kapatmak için kullandım ve bir zamanlar arkadaşım olan ama artık sadece bir yük olan kadına baktım.

"Reign, burada ne halt ediyorsun?" Homurdandım. "Ve neden Chevy ile uğraşıyorsun?"

Reign'in omuzları kamburlaştı ve eğer onu daha iyi tanımasaydım, sesimi yükselttiğim için kendimi kötü hissederdim.

"Sadece arkadaşça davranıyor," dedi.

Kapıya yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Onu rahat bırakmanı istiyorum. Şu andan itibaren bir sorunun olursa beni ara."

Yüzünü buruşturdu. "Başım büyük belada, Copper."

"Ne tür bir bela?" Neredeyse gözlerimi devirecektim ama son anda kendimi tuttum.

"Birini öldürdüm," diye fısıldadı. "Kanserim ve araba kullanmamam gerekiyor. Şu anda her türlü ilacı kullanıyorum ve araba kullanmamı yasaklıyorlar ama bugün başka seçeneğim yoktu. Bir doktor randevusuna gitmem gerekiyordu. Bu yüzden araba kullandım ve hastaneye giderken kocasıyla birlikte hamile bir kadına çarptım. Onlar için durum hiç iyi görünmüyor."

Siktir.

Ne kadar bencil bir kaltak.

Yine de bu düşüncemi ona iletmedim.

Sorunları artık sadece onu etkilemiyordu. Başka insanları da etkiliyordu.

"Uber çağırmak varken neden arabayı sen kullanıyordun?" diye sordum. "Hastanenin sekiz dakikalık yürüme mesafesinde olduğundan bahsetmiyorum bile. Kolayca yürüyebilirdin."

"Aldığım ilaç sağ ayağımı mahvetti. Üzerine neredeyse hiç ağırlık koyamıyorum."

İki saniye kadar önce üzerine ağırlık koyabildiğini ama şimdi birdenbire koyamaz hale geldiğini belirtmedim.

"Bir dahaki sefere bir şeye ihtiyacın olduğunda beni aramanı istiyorum," diye emrettim. "Chevy'yi bu işin dışında bırakmanı istiyorum. Kendi sorunlarının üzerine bir de senin sorunlarınla uğraşmasına gerek yok."

Reign'in gözleri lazer gibi bana odaklandı. "Araca ihtiyacım olursa beni hastaneye götürecek misin? Onu aramak zorunda kalmayacak mıyım?"

"Onu asla aramayacaksın," diye ısrar ettim. "Bunun yerine, hastaneye gitmen gerekiyorsa 911'i arayacaksın. Oraya hemen gitmen gerekmiyorsa, bir araç paylaşımı arayacaksın. Eğer evdeysem, müsaitsem ve buna niyetim varsa, o zaman seni ben götürürüm."

Bu onun için yeterli görünüyordu çünkü "Seni ararım Copper" dedi.

Başımı salladım. "Evine git, Reign."

"Yarın ofiste görüşür müyüz?"

Umarım görüşmeyiz.

Tanıdığımız en iyi adli muhasebeci olması çok kötüydü. Şirketin buna ihtiyaç duyması daha da kötüydü.

BİR

İğnelemeyi ev eşyası gibi yanımda taşıırım. Bana aptalca bir şey sorma.

-Copper'ın gizli düşünceleri

BAKIR

Günümüz

Hayat iyiydi.

Harika değil ama yine de iyiydi.

Rahmetli babamın işi için endişelenmek zorunda olmasaydım, her şey mükemmel olurdu.

Beynimden bir kez daha "sadece sat ve defol git" düşüncesi geçti, ama yine onu kapattım.

Tüm bu plan, dahil olan herkese en büyük siktiri çekmek olacaktı.

Başarısız olmamı bekleyen herkese.

Babamın asistanının beni mümkün olduğunca uzun süre hapiste tutma planını finanse etmesine yardım eden her pislik.

Sonunda hepsi ödeyecekti. Tüm

paralarını alacaktım.

Bütün müşterilerini alacaktım.

Tüm bu imparatorluğu kurup, sonra da yerle bir edecektim.
Ona yatırım yapan herkesin canı cehenneme. Hepsi
cehennemde çürüyebilirdi, umurumda bile değildi.
Uzun vadeye odaklanmalıydım.
Kısa vadeye değil, ki bu da bana tüm bu planın sonsuza kadar süreceğini ve
belki de stres seviyemin bunu kaldıramayacağını söylüyordu.
En azından planımı uygularken Keely ile birlikte çalışmam
gerekiyordu. Planı biliyordu.
Planı onaylıyordu.
Babamın işini de hiç sevmiyordu.
Büyükbabam sonunda onu yozlaşmış yönetim kurulunun elinden
kurtardıktan sonra zar zor ayakta tuttu.
Umursadığımdan değil.
Sadece ondan geriye mahvedebileceğim bir şey kaldığı için
mutluydum. "Bu gece kardeşin yok mu?"
Başımı kaldırıp kulüp kardeşim Hagrid'e baktım ve sııttım.
Bu adamlar beni on sekiz yaşımdayken bir aday olarak aralarına almış ve
hapisteyken de beni aralarına katmışlardı.
Doğruyu Söyleyenler MC'ye geleneksel yollarla girememiş olabilirdim ama
yapabildiğim tek yolla kendimi onlar için çok değerli hale getirmiştım.
On beş yıl boyunca Truth Tellers'ın borçlarını hapishanede ödemiştım ve
şimdi nihayet bunu onlar için "özgür" bir adam olarak yapabiliyordum.
En azından sabıkası olan bir adam ne kadar özgür olabilirse. "Chevy
odasında," diye cevap verdim. "Cutter kek falan pişiriyor.
Emin değilim. Milena onu meşgul ediyordu, bu yüzden gelmeyi planlamıyor."
"Kek mi?" Kek mi?" diye sordu. "Ne tür?"
Homurdandım. "Bunu merak ediyor olmalısın."
Cakes'in yol adı Cakes'ti çünkü harika pastalar yapıyordu.

Hapishane duvarlarının arkasındayken tatmama izin verilmediği ve ben çıktığımdan beri henüz bir pasta yapmadığı için doğrulayamadığım bir şey.

Bu konuda hiç de tuzlu değildim...

Kulüp başkanımız ve en iyi arkadaşlarımdan biri olan Webber, "Kekleri seven bir adam genellikle bununla ilgilenir," dedi. "Copper bilmez tabii. Ona henüz tadabileceği bir şey yapmadın."

Cakes yüzünü buruşturdu. "Bunu yakında yapacağım."

Bundan şüpheliydim. Dışarı çıktığımdan beri bunu söylüyordu.

Eve dönüş pastamı yapması gerekiyordu ama adam başkandan daha meşguldü.

Dallas ve çevresindeki gazi toplumunun şanssız üyelerini beslemeye, giydirmeye ve barındırmaya yardımcı olan bir sosyal yardım merkezi olan One Love, Dallas'ı yönetiyordu.

Ayrıca gazilerin sahip olduğu ve işlettiği, gazilerin iş ve kalacak yer bulmalarına yardımcı olan ve ordudan ayrıldıktan sonra hayatta başarılı olmaları için ihtiyaç duydukları desteği veren bir rehabilitasyon merkezi olan Truth Tellers'ın en yeni girişimini yönetmeye başladı.

Anlaşılır bir şekilde tüm zamanını alıyordu ve bana pasta yapmak yerine ayakta kalması benim için sorun değildi.

"Biliyorum." Cakes, Webber'ın yüzünü görünce irkildi. "Biraz yardıma ihtiyacım var. Pazartesi günü için listemde. Ciddi olarak düşündüğüm birkaç aday var ve zor durumda işe yarayabilecek birkaç kişi daha var ama o kadar emin değilim."

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver," diye mırıldandı Webber, barın arkasındaki adaya bir kadeh viski doldurmasını işaret ederken.

Aday, kulüp başkanımızı karşısında görünce viski şişesini salladı ve dudaklarım kıpırdadı.

Webber adamın elinden kadehi alıp kendi kadehini doldurduktan sonra ben ona Solo bardağında bir shot viski doldururken sevgilim Melinda güldü

İçki.

"Genelde içen biri değilimdir," dedi. "Eğer bunu içersem, daha sonra beni yerden kaldırırsın."

Ona göz kırptım. "Bunu yapabilirim."

Melinda'dan pek hoşlandığım söylenemezdi.

Onda bana sahte gelen bir şeyler vardı. Ama onunla yatmak için ondan hoşlanmak zorunda değildim.

Burada tamamen dürüst olalım.

Telafi etmem gereken on beş yılım vardı ve sikimi kullanmak istiyordum, lanet olsun. Elim en uzun zamandır sahip olduğu tek yoldaştı, bu yüzden uzun bir süre kim olduğu konusunda çok seçici olmayacaktım.

İğneyi aldı ve yüzünü buruşturdu.

Daha sonra bizi eve götürmek zorunda kalacağımı bildiğim için aynı şeyi yapmadım. Bunun yerine bir yudum Dr. Pepper'ı ağzıma attım ve tadını çıkardım. Hapishanedeyken özlemini çektiğim birkaç büyük şey vardı.

Dr Pepper, kedi ve Little Debbie Noel Ağacı Kekleri bunların başlıcalarıydı.

Bu yüzden kız kardeşim Keely'nin Dallas'ın ortasındaki eski çatı katı dairesindeki yatak odamda eBay'den satın aldığım bir yığın Noel Ağacı Pastası vardı. Ve elimde bir Dr Pepper olduğundan emin olmadan asla evden çıkmazdım.

"Ah, Bird," diye seslenildiğini duydum.

Kafamı kaldırdığımda Doc'un orada olduğunu gördüm, çenesini sallayarak durduğum yerin aksi yönüne bakmamı istiyordu.

Baktım, omzumun üzerinden bakınca Reign'i orada buldum.

Reign.

Reign ve ben hapse girmeden önce arkadaştık, ama onda her zaman onunla oraya gitmekte tereddüt etmeme neden olan bir şey vardı.

"Geri dur" diye bağırان koruyucu bir içgüdü.

Gençlik yıllarımda bunun nedenini tam olarak anlamam biraz zaman almıştı ama anladığımda, içgüdülerim bana ilişkimizde bu yoldan uzak durmamı söylediği için minnettardım.

Ayrıca hemen "siktir" diye düşünmemden de hoşlanmamıştım. Akıl hastasıydı.

Böyle davranması onun suçu muydu?

Bilmiyordum ama bunu sorgulamaya başlamayacağımdan emindim.

Ama burada ne işi olduğunu sorgulayacaktım.

"Reign?" Kaşlarımı çattım. "Burada ne işin var?"

Ağzını açtı ve sonra kapattı.

Bir el koluma kapandı ve Melinda'nın orada durduğunu görmek için baktım, bir eli dirseğimde bir iddia önlemi olarak duruyordu.

Geri çekildim ve Reign'e yaklaştım ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Üstüne bir mektup yapıştırılmış bir kutu uzattı.

"Sana bunu vermek istedim," diye açıkladı. "Ben gidiyorum." Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyorsun?"

Munchausen bozukluğunu kaç kez araştırdığımı size anlatamam. Google'a göre bu, başkalarının sempatisini kazanmak için kasıtlı olarak fiziksel veya zihinsel semptomlar uydurduğunuz bir tür psikolojik bozukluktu.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Ve bazen, muhtemelen şu anda yaptığı gibi, zavallı benliğine farkındalık getirmek için bu büyük jestleri yapıyordu.

"Eve," diye cevap verdi usulca. "Eve gidiyorum."

Bunu söyleme şekli, sanki 'eve' gitmeyi dört gözle bekliyormuş gibi, beni tereddüt ettirdi. "Seni bırakmamı ister misin?"

Gülümsedi. "Hayır. Gideceğim yere değil."

Artık ehliyeti olmadığını biliyordum.

Biri hamile olan bir çifti öldürdükten sonra.

Bebek kurtulsa da anne ve adam kurtulamamıştı. Yıkıcıydı.

Reign'in kendini kötü hissettiğini biliyordum çünkü gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Üstünde not olan kutuyu aldım ve ağırlığı karşısında şaşırdım.

Kutunun üstü kendi üzerine katlanmıştı, bantla kapatılmamıştı ve üstünde "ÇİRKİN" yazıyordu.

"Nedir bu?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Gülümsedi. "Hoşça kal, Copper."

Dışarıda yağdığını duyabildiğim yağmura rağmen gitmesine izin verdim.

Belki de bir Uber'i vardı... "Bu

da ne?" Melinda sordu.

Altın sarısı saçlarını artık göremiyordum, bu yüzden kutuyu yavaşça önümdeki tezgâha koydum ve Doc merakla yaklaştı.

Notu aldım ve yırtarak açmaya başladım ama kutunun içinden bir inilti gelince durdum.

"Ne oluyor lan?" Kutuyu yırtıp açarken sordum.

İçinde uyuyan bir bebek vardı.

Bir battaniye yuvasının içinde, uyku tulumları ve bir şapka giydirilmiş minik bir bebek yatıyordu.

Bebeğin yanında bir yığın kâğıt, küçük bir kavanoz mama, birkaç çocuk bezi ve tek bir biberon vardı.

Başımı Doktor'a doğru kaldırdım ve "Git onu bul"

dedim. Koşmaya başladı.

"Ne oldu?" Melinda yaklaşmaya çalışarak sordu.

Görememesi için kutuyu şimdilik kapattım.

Melinda yine de meraklı görünüyordu ve başımı şimdi mutfakta olan Webber'a sallayarak, "Onu eve bırakacak birini bulabilir misin?" dedim.

Webber Melinda'yı dirseğinden yakaladı ve odadan çıkmasına rehberlik etti.

"Bekle, ama..."

Melinda'yı ve diğer herkesi görmezden geldim, Webber'ın "Herkes dışarı!" dediğini belli belirsiz duydum.

Müzik aniden durdu.

Saniyeler içinde, Truth Tellers MC üyesi olmayan herkes kapıdan dışarı çıkmıştı, adaylar da dahil.

"Gidip kardeşini getirmemi ister misin?" Webber sordu.

Başımı salladım. "Onu karıştırma. Mümkün olan en az sayıda insanın dahil olmasını istiyorum."

"Peki ya bebek?" Doktor sordu. "Birileri bebeğin kaybolduğunu anlayacaktır."

Başımı salladım, sonra nota uzandım, gözlerim nota geri dönmeden önce bakışlarım bir kez daha uyuyan bebeğin üzerinde gezindi.

Bakır,

Eğer bunu okuyorsanız, artık yapamayacağım anlamına geliyor. Çok özür dilerim.

Bunu senin omuzlarına yüklemem gerektiğini biliyorum ama anlatacak başka kimsem yok. Doğrusu, muhtemelen sana hiçbir şey söylemezdim bile, çünkü bunun bir yük olacağını biliyorum, ama onu üvey babamla yalnız bırakamam.

Size söyleyeceklerimi duyduktan sonra onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulacağınızı biliyorum.

Sanırım en başından başlayacağım.

Annem ve üvey babam ben on iki yaşındayken evlendiler. Sen ve ben okulda tanışmadan biraz önce.

Başlarda her şey harikaydı. Zaine annem ve kardeşim Sonny ile çok iyi anlaşıyordu ve çok yüksek maaşlı bir işi vardı, bu da yaşadığımız berbat evden çıkıp daha iyi bir okula gidebileceğimiz anlamına geliyordu.

*Ama sonra üvey babamın beni sürekli izlediğini fark etmeye başladım.
Bu beni çok rahatsız ediyordu.
Sonraki bir yıl boyunca kendimi daha da rahatsız hissettim. Bir gün bir
şey yapacağını biliyordum ve haklıydım.
Yaptı da.
Denediği o gece üzerine kustum. İğrenmişti.
O andan itibaren, hileyi buldum.
Hasta olmalıydım ve o da benden uzak durmalıydı.
Sürekli hasta halimde beni artık çekici kılmayan bir şeyler vardı.
İşte o zaman yalanı sürdürmeye başladım.
Sahip olduğum her şeyle onu sattım, hatta günlük hayatıma bile
dahil ettim.
İşe de yaradı.
Benden uzak durdu, ama benden uzak durarak kardeşime daha da
yakınlaştı.
Bu da kaçınılmaz olarak onun kardeşime yakınlaşmasını
sağladı. Bu yüzden üvey babamın metresini öldürdüm.
Beni ve Chevy'yi hastanede aynı yatakta bulduğunuz gün, onu
öldürdüğüm gündü. Kardeşime yaptıkları yüzünden ölmeyi hak
ediyordu.
Chevy bilmiyor.
Kimse bilmiyor.
Senden başka kimse.
Bu yüzden sana bu mektubu yazıyorum.
Ben öldükten sonra, ne küçük kardeşimi ne de onun bebeğini
koruyabileceğim.
Yorulduğum Copper ve daha fazla yapamayacağım.
Lütfen, lütfen, lütfen Sonny'yi dışarı çıkardığınızdan emin olun.*

Bunca yıl beni güvende tuttuğun için teşekkür ederim ve seni hayal kırıklığına uğrattığın için üzgünüm.
Seni seviyorum,
Copper. Reign

Mektubu ikinci kez okurken içimdeki hastalık boğazımı yırttı.

Bitirdiğimde mektubu Webber'a uzattım, sonra da önümde uyuyan bebeğe baktım.

Eğer doğru anladıysam -ki biraz yanlış yorumluyor olabilirim çünkü oldukça karmaşıktı- birkaç ay önce Reign'in arabadaki kadın ve adamı öldürdüğü o gün, *sıradan* birini öldürmemiştir.

Bir sapığı öldürmüştü.

Bana kalırsa, iyi ki kurtulmuştum.

Erkek, kadın ya da çocuk, başka bir insana bu şekilde zarar veren herkes, olabilecek en kötü şekilde ölmeyi hak ediyordu.

Doğrusu, onları öldürme şekli çok iyiydi. Onlara acı çektirmeliydi.

"Reign nerede yaşıyor?" Webber sordu.

"Benim yanımdaki dairede," dedim. "Koridorun sonunda, aynı katta. Ama mesele şu ki, eve gideceğini söyledi ama oraya gitmesine imkân yok. Yapmak üzere olduğu şeyle değil."

Webber, Cakes gibi telefon etmeye başladı.

Nereye gitmiş olabileceğine dair fikir edinmek için beynimi zorladım ama elim boş döndüm.

"Onu buldum," dedi Webber. "Bir arabaya binmiş, arabayı yolun aşağısındaki Y'ye bırakmış ve elinde bir silahla ormana girmiş. Doktor onu yakaladı ama ormanda hızla koşuyor ve yağmur yağıyor."

Ellerimi yüzüme sürdüm ve bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini anlamaya çalıştım.

"Ben giderim..."

Webber iki adım atamadan beni durdurdu. "Sana bir şey sormama izin ver Copper."

Tüm dikkatimi Webber'a çevirdim.

En iyi arkadaşıma. "Ne soracaksın?"

"Durmadan onun senin için ne kadar büyük bir sorun olduğundan bahsediyorsun," dedi. "Bütün bunlardan haberin olmadığını biliyorum," dedi. "Ama sana söylemediği için ona kızacaksan, şimdi bana haber vermenin tam zamanı. Eğer kızacaksan ben hallederim."

Haklıydı.

Öfke ve ben uzun zamandır çok iyi arkadaş gibiydik. Onu kontrol altına almaya çalışmış ve başaramamıştım.

Ama uyurken bile içimde kaynayan bir kütle vardı. Yatağa kızgın girdim. Kızgın uyandım. Nefes aldım, uyudum ve kızgın bir şekilde yemek yedim.

Cehennem kadar kızgın olmadığım bir zaman yoktu. Webber haklıydı.

Ona bakacak gücüm yoktu. "Git," dedim.

"Ben bebekle kalacağım."

Webber kapıdan çıkarken, "Apollo'ya mesaj at," diye önerdi. "Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmenin zamanı geldi, kimin çocuğu olduğu da dahil."

Onun çıkışını izledim, sonra kutudaki bebeğe baktım.

Hâlâ derin uykundaydı ama hareket ediyordu, muhtemelen her an uyanabilirdi.

Bir çocuk söz konusu olduğunda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için uyanmasını istemiyordum.

Işıklara doğru yürüdüm ve bebeğin hâlâ üzerinde durduğu barın üstündeki ışıkları kapattım ve sonra oturup haber beklemeye başladım.

Yarım saat sonra haber geldi.

WEBBER:

Onu yakaladım. Onu eve götürüyorum.

BENİ:

O iyi mi?

WEBBER:

Olacak. Bebek için birini gönderiyorum.

Elimi yüzümde gezdirdim, en azından bu gece bir şeyler yolunda gittiği için şükrettim.

iki

Sizi bir motivasyon konuşmacısı yapmadan önce zehirli ilişkinizi terk edin.

-Roosevelt'ten Baker'a

BAKER

Hayatın mükemmel olması gerekiyordu.

Ancak, o kadar uzun zamandır mükemmel olmamıştı ki, artık mükemmelin neye benzeyeceğini bilmiyordum.

Keşke ailemi arayabilseydim.

Keşke kardeşlerimi arayabilseydim. Ama ne diyeceklerini biliyordum.

Joey'i geri aldığım için bana aptal diyeceklerdi.

Yatağımı yaptığımı ve içinde yatmam gerektiğini söyleyeceklerdi.

Ailemi seviyordum.

Onları o kadar çok seviyordum ki bu bana acı veriyordu.

Ama bazen büyük resmi göremiyorlardı.

Ve bu büyük resim, bebeğimin babasının hayatında olmasını istemek ile mutlu olmak arasında bir denge bulmaya çalışmamdı.

Denedim.

Bir kadının verebileceği her türlü çabayı gösterdim.

Yorulmuştum.

Bunalmıştım.

Pamuk ipliğine bağlıydım.

"Joey," dedim dikkatlice. "Lütfen, lütfen, duş alabilmem için onu bir dakikalığına alabilir misin? Bugün doktor randevuma gitmem gerekiyor."

Holt'u dışarı iterken dördüncü derece bir yırtılma yaşamıştım.

Klitorisimden göt deliğime kadar yırtılmıştım ve o zamandan beri o kadar çok sorun yaşadım ki normal bir insan gibi kaka yapabilmem mucizeydi.

Neyse ki bunların çoğu onu doğurduğumdan beri geçen aylar içinde iyileşmişti.

Ama bu, o zamandan bugüne kadar geçen yolun zor olmadığı anlamına gelmiyordu. Joey'nin üzerine düşeni yapmamasıyla daha da zorlaştı.

Sık sık kendime ona ikinci bir şans verirken ne düşündüğümü sorardım.

Doğrusu, içgüdülerimi ve ailemi dinlemeli ve

İç

nd Ama o yalvarıp yakardı, ben de boyun eğdim.

e. Çünkü artık tüm mali durumumuz birleşmişti.

Bu sonbaharda evlenmemiz gerekiyordu. Banka hesaplarımızı paylaştık. Arabaları paylaştık. Her şeyi paylaşıyorduk, çünkü o kadar uzun süredir birlikteydik ki muhtemelen nikâhsız evli sayılırdık. Ona ara sıra kocam diye hitap ediyordum ama evlenme fikrini yeniden düşünmeye başlamıştım.

Daha da kötüsü, cehennemden gelen gözyaşının yanı sıra doğum sonrası depresyondan da muzdariptim.

En azından ben öyle olduğuna karar vermiştim.

Akıl sağlığım, nişanlığımın bir pislik olmasından ve bana ve oğluna bok gibi davranmasından kaynaklanıyor olabilirdi.

Holt'un yanına taşındığım andan itibaren bambaşka birine dönüşmüştü.
Bebeği doğurmadan iki gün önce ayrılmadan önce sahip olduğumu
düşündüğüm tatlı adam gitmişti.

Onun yerinde tanımadığım bir adam vardı.

Joey artık aldatmıyordu.

Hile yapabilmek için evden hiç çıkmadı.

Bunun iyi bir şey olduğu düşünülebilir, değil mi?

Yanlış.

Joey sabah dokuzdan akşam beşe kadar evden finansal planlamacı olarak
çalışıyordu.

"İşi" bittiğinde hemen oyun moduna geçti ve arkadaşlarıyla çevrimiçi
oynamaya başladı.

Turnuvalarda oynadı ve turnuvalarda oynamadığı zamanlarda 'pratık'
yapıyordu. Bunu yapmadığı zamanlarda da uyuyordu.

Bu arada ben de akşamları da olsa çalışıyordum.

Ve evden çıkmam gerekiyordu çünkü Joey oyun oynarken çok gürültü
yapıyordu.

Bu yüzden saatlerce işimi yaparken uyuyan çocuğumu bir kafeye
götürmek zorunda kaldım.

Ve ben sadece... bitmişim.

Yardıma ihtiyacım vardı ve bu yüzden bugün doktorun ofisine gidiyordum.

"Çok meşgulüm, Baker."

"Baker" deyişi bende çılgılık atma isteği uyandırdı. Bir
küfür gibi ama daha kötüsü.

"Meşgul olduğumu biliyorum ama en fazla on dakika sürer. Elimi yüzümü
yıkamam lazım çünkü doktor alt katımı kontrol edecek," diye cevap verdim,
bir kez olsun kavga etmeden pes etmesini umarak.

Ama tabii ki pes etmedi.

Bu yüzden Holt'u benimle birlikte banyoya götürmek ve duş kapısının hemen dışındaki fedai içine sokmak zorunda kaldım.

Emziğini geri takmak için her iki dakikada bir duşumu durdurmak zorunda kaldım ve daha da kötüsü, gözlerime şampuan kaçtı.

Söylemeye gerek yok, dışarı çıktığımda yıpranmış bir haldeydim. Tabii ki Holt'un saçları patladığında.

Onu ve tüm fedaileri duşa soktum ve orada çıplak dururken, içimde kızgınlıktan başka bir şey hissetmeye çalışarak yıkadım.

Holt'u
seviyordum.

Gerçekten
seviyordum.

Ama hamile kaldığımda bir bebek istememiştim. Kaza olduğunda Joey çok sevinmişti.

Ve beni sevgi ve hayranlıkla boğduğunda aynı şeyi hissetmemek zordu.

Şimdi ise başımı suyun üstünde tutmak için mücadele ediyordum ve yardıma ihtiyacım vardı.

Keşke ailemi dışlamasaydım. Onları
seviyordum.

Onlara tapıyordum, gerçekten.

Ama geri döndüğüm için ne kadar aptal olduğumu söylemelerini dinlemek istemiyordum.

Her şeyi temizlemeyi bitirdiğimde on dakika geç kalmıştım ve saçımı kurutmadan çıkmak zorunda kaldım.

Bu, saçlarımın kıvrıcık ve muhtemelen kabarık bir şekilde kuruyacağı anlamına geliyordu.

Joey kıvrıcık saçlarımdan nefret ederdi ve ben de onun yüzünden gençliğimden beri saçlarımı düzleştiriyordum.

Holt'la birlikte yatak odasından çıkarken, Joey saçımı görünce burnunu kaldırıp kısmi bir hırıltı çıkardı.

"Evden böyle mi çıkıyorsun?"

"Bana yardım etmediğin için başka seçeneğim yok," diye belirttim, gözyaşlarımın boğazımda birikmeye başladığını hissederek.

"İyi ki çoktan evlenmişsin, çünkü bu şekilde çıkıp gitseydin ve bekâr olsaydın, sana garanti ederim ki kimse yüzüne iki kere bakmazdı."

Bu son veda yorumuyla birlikte iş bilgisayarından oyun bilgisayarına geçti.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama modemin bulunduğu koridordaki dolaba doğru yürüdüm ve onu kabaca kaptım, bunu yaparken kabloları ve uçları kırdım.

Ancak onu eski haline getirdikten sonra, kopan kablolar işe yaramaz hale getirse de, evden çıktım ve arkama bakmadım.

Arabamla doktorun muayenehanesine gittim ve nihayet doktorumla görüşebilmem için bir saat bekledim.

Nasıl olduğumu sorduğunda yıkıldım. Ona her şeyi anlattım.

Nasıl hissettiğimi.

Nasıl tedavi edildiğimi.

Nasıl zorlandığımı ve Holt ile bağ kurmakta nasıl zorlandığımı.

Bitirdiğimde bana sarıldı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Ancak iyi olacağımdan emin olduktan sonra bana bildiğim şeyi söyledi.

"Sende doğum sonrası depresyonu var," diye mırıldandı nazikçe.

Bir hıçkırığın ardından

yutkundum. "Ben de öyle

düşünmüştüm."

"Bu anormal değil," diye itiraf etti. "Aslında düşündüğünüzden çok daha yaygın. Pek çok kadın çocuk sahibi olduktan sonra bu hastalığa yakalanıyor ve ilaçlarla kontrol altına alabileceğiniz bir şey. Ve bu ilacı sonsuza kadar kullanmak zorunda değilsiniz. Genellikle kısa süreli bir şeydir, böylece vücudunuzu hormonal olarak tekrar kontrol altına alabilirsiniz."

Hâlâ tıkanmış bir halde başımı salladım.

Kolumu okşadı ve "Bunu şimdi şehirdeki eczaneye söyleyeceğim. Ama bir şeye ihtiyacın olursa, gerçekten bir şeye ihtiyacın olursa, bizi ara. Sana yardımcı olacağız."

Omuzlarım çöktü ve başımı salladım.

Omzumu okşadı ve "Aileni aramalısın" dedi. Muhtemelen aramalıydım.

Bu durum düzeltilebilecek bir şeye dönüşecek gibi değildi.

Aslında bundan kurtulmanın tek bir yolu vardı ve o da gerçekten ayrılmaktı.

On beş yıl boşa gitti. Bir çift olarak on beş yıl.

Bir çocuk. Ortak bir hayat. Hepsi bir sabah randevusunda gitti.

"Buradan çıkınca reçeteyi almaya git. Onu al. Sonra bir hafta içinde seninle görüşmek istiyorum. Nasıl gittiğini öğrenmek istiyorum. Dozu ayarlamamız gerekebilir." Ayağa kalktı ve elimi sıktı. "Dışarıda iyi erkekler var. İsteyebileceğin her şeye sahip erkekler. Bana güvenin, çöplerle yetinmek zorunda değilsiniz."

Doktor bu sözlerle beni ve ağlayan bebeğimi geride bırakarak odadan çıktı.

Ben de onun dediğini yaptım.

Eczaneye gittim ve reçetemi doldurdum.

Ayrıca bir lokantaya gittim ve siparişimi alan garsona içimi döktüm. Holt'la ne kadar yıpranmış ve perişan olduğumu görünce onu kucağına aldı ve onunla dolaşmaya başladı, onu benden daha iyi sakinleştirdi.

Normal bir anne bebeğini birlikte dolaşması için bir yabancıya vermekte muhtemelen tereddüt ederdi ama ben hayatımda o noktayı geçmiştim.

Bu noktada alabileceğim her türlü yardımı kabul ederdim.

Buna kasabadaki en yakın lokantada çalışan ve iyi bir insana benzeyen kadın da dahildi.

Holt'la birlikte yürürken, etrafımda dönen bu boktan fırtınaya bir zamanlar sahip olduğumu düşündüğüm hayata devam etmemi sağlayacak bir çözüm bulmaya çalıştım ve başarısız oldum.

Ancak bu konuda düşündükçe, olduğum yerde kaldığım ve mutlu olduğum bir sonucu o kadar az görebiliyordum.

Burada mutlu bir son yoktu.

Sadece bir son vardı ve bu sonda mutlu bir şey yoktu.

ÜÇ

*İşte bu yüzden evde kalmak istedim. Bütün bunlar burada.
-Baker'dan babasına mesaj*

BAKER

Yapıyordum.

Sonunda yapıyordum.

Telefonun çalmasını dinledim ve bunun yüzyılın en büyük bok fırtınasına dönüşmek üzere olduğunu biliyordum.

Tek umudum ailemin bunu benim için olduğundan daha zor hale getirmemesiydi.

için.

"Hey, bebeğim," dedi babam. "Nasılsın? Seni görmeyi umuyordum.

Bu hafta senden haber alacağım."

Sesini duyunca kalbimin acınası bir şekilde çarptığını hissettim. "Baba?" Kelimeleri çıkaramadan burnumu çektim.

Sulu sesim onu anında alarma geçirmişti. Shad Ray Ritter büyürken en yakın sırdaşımdı.

Yaşayan en tatlı insan olan annem, babam ve benimle aynı kişiliğe sahip değildi.

Birbirimize çok benziyorduk ve ben kendimi bildim bileli de böyleydik.
"Sorun ne?" diye sordu, tüm ciddiyetiyle.

Gözyaşlarımı yuttum ve sonunda "Onu terk ediyorum. Temelli olarak.
Artık bunu yapamam."

Babam yavaşça rahat bir nefes aldı. "Tam zamanında."

DÖRT

Tom Foolery'i işlemeye gidiyoruz.

-Bakır'dan Bakır'a Metin

BAKIR

"Selam," diye cevap verdim uzun zamandır

görüşmediğim arkadaşına. "Ne var ne yok?"

"Biraz yardıma ihtiyacım var."

Kaşlarım kalktı. "Ne tür bir yardım?"

Yakında bir hapisane hüccresinin içini görmeme neden olacak türden mi?

Çünkü Shad için muhtemelen bunu yapardım.

Shad Ritter'la on beş yıl önce bir hapishanenin içinde tanışmıştım.

On sekiz yaşında korkmuş bir çocuk olarak, hapishane duvarlarının ardında karşılaşacaklarımdan dehşete düşmüştüm.

Shad bana şöyle bir bakmış ve beni meşhur kanatları altına almıştı.

Başlangıçta o cehennem çukurunda hayatta kalmamın tek nedeni Shad'dı.

Şans eseri, Dallas Cowboys'a olan sevgimiz sayesinde birbirimize bağlanmıştık ve öyle bir dostluk oluşmuştu ki

Onun için kendi hayatımı vermek dışında her şeyi yaparım.

Eğer bir hapishane hüccresinin içini tekrar görmek zorunda kalacaksam, öyle olsun.

"Küçük kızım az önce beni aradı ve yardıma ihtiyacı var. Bok çuvalı eski sevgilisinden ayrılıyor ve ben de Montana'ya yük götürmek için şehir dışındayım. Fermin, Roosevelt ve Kenny de dışarıda yük taşıyorlar. Kızlar New Mexico'da üniversiteye gitmeyi düşündüğü bir okulu ziyaret ediyor ve diğer kızımın da yardıma ihtiyacı var. Onu orada yalnız bırakırsam ne olacağından korkuyorum. Kırılıyor."

Shad'ın ailesi hakkında çok şey biliyordum.

O hapishane duvarlarının arkasındayken zamandan başka bir şey yoktu. Çocukları, karısı ve hayatı hakkında her şeyi paylaşmıştı.

Benden beş yıl daha uzun süredir dışarıdaydı ve o zamandan beri bir ya da iki kez ziyarete gelmesine ve ben içerideyken salyangoz postasıyla, çıktıktan sonra da mesaj ve telefon görüşmeleriyle haberleşmemize rağmen, artık hayatının her yönünü bilmiyordum.

Ortanca kızı Baker'ın bok çuvalı bir insanla birlikte olduğunu ve Shad'ın Baker'ın hayatına ilk girdiğinden beri bu çocuktan nefret ettiğini biliyordum.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Şunu dinle," dedi ve son iki yılda Baker'ın hayatında olup biten her şeyi anlatmaya başladı.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Hastanede onu kirlettikten sonra ona geri döndü. Özür diledi, bunun çılgınca bir hata olduğunu ve bir daha asla olmayacağını, sadece korktuğunu söyledi. Ama biz her konuda kıyameti koparmıştık ve Baker bizden geri adım attı. İşlerin bu kadar kötüye gittiğinden haberimiz yoktu. Bencilce davrandık, bizimle konuşmayacağı belliyken konuşacağını düşündük. Doğum sonrası depresyondan dolayı çok acı çekiyor ve birilerinin ona bakmasına, yardım etmesine ihtiyacı var."

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordum. "Eşyalarını alıp onu dışarı mı çıkarayım? Yoksa onu dışarı mı atmamı istiyorsun?"

"Çıkması gerekiyor," diye homurdandı. "Kiralama ofisine göre kira kontratı onun adına. Ama oradaki her şey onun. O taşınmadan önce bizimdi, yeni eşyalar aldık ve eski eşyaları ona verdik. Her şeyin boşaltılmasını ve bir sonraki ihtiyacı için depoya kaldırılmasını istiyorum. Çok şey istediğimi biliyorum ama birimiz dönene kadar seninle kalabilir mi? Muhtemelen Kenny ya da Roosevelt olacak, eve en yakın onlar seyahat ediyor. Ama yine de oraya vardıklarında başka bir yük alıp bir sonraki yere götürmek zorunda kalma ihtimalleri var."

Shad, kamyoncuların yaptığı gibi yük alan ama daha küçük ölçekli bir iş kurmuştu. Shad tek bir kamyonla başladığı bu işi büyütmüş ve tüm ailesinin bir parçası olduğu bir iş haline getirmişti.

Anladığım kadarıyla, kadın Ritter'lar iş için okula gitmişlerdi. Artık büyük operasyonu onlar yönetiyor, erkekler ise kendilerine söylenen yerlere gidiyorlardı.

"Benimle kalabilir," dedim. "Fazladan bir odam ve neredeyse hiç gitmediğim büyük bir evim var."

Bir kedim vardı ama benim ona sunabileceğimden çok daha fazla işe ve ilgiye ihtiyacı olduğunu fark ettiğimizde o kedi arkadaşımın evine taşınmıştı.

Koca bir apartman dairesinde tek başımaydım, bu yüzden onun benimle kalması mantıklı geldi.

Shad uzun bir nefes verdi. "Sağ ol dostum."

"Baker'ın evine gitmek için kulübü de yanıma alacağım," diye teklif ettim. "Bana onun adresini gönderebilir misin?"

"Kesinlikle." Sesi rahatlamış gibiydi, bu da beni sırttırdı.

"Senin için her şeyi yaparım Shad," dedim ona.

"Güzel. Çünkü bu biraz havai fişek patlamasına neden olacak," diye itiraf etti. "Muhtemelen polis çağıracaklar. Joey küçük bir sürtük ve her şeyden korkuyor. Muhtemelen sen oraya varır varmaz polisleri arayacaktır."

"Peki, kapısı kapalı bir odadaysa, odasından hiç çıkmazsa dışarı taşındığımızı nereden bilecek?" I

sorguladı.

Shad uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Keşke dışarı çıktığında her şeyin gittiğini gördüğünde duvarda uçan bir sinek olsaydım," dedi.

"Belki senin için kaydedirim," diye teklif ettim. "Bana onun numarasını gönder. Adresimi mesaj atarım ve onu evime getiririm. Sonra da gidip bir kamyon ve römork alıp her şeyi taşıtacağım."

Telefonu kapattıktan sonra hemen arkadaşlarımı aradım, Webber'le bitirdim. Webber hemen cevap verdi.

"Selam." Sesi gergin geliyordu. "Ne var ne yok?" "İki şey var," dedim. "Birincisi, Reign nasıl?"

Hafif bir duraklama oldu ve sonra, "İyi gidiyor. Çocuğu Reign'in kardeşi Sonny'ye geri götürdüm. Reign'in kardeşi benim misafir evimde kalıyor."

Kaşlarım kalktı. "Misafir evinde kimsenin kalmasına izin vermiyorsun." Webber son derece yalnız biriydi.

Evinde insan olmasından nefret ederdi.

Ve orada sadece Reign'in değil, Reign'in sahip olduğundan haberdar olmadığım erkek kardeşinin de olması?

Bu da bir şey ifade ediyordu.

"Özel bir durum," diye itiraf etti. "Yine de iyi gidiyor. Bebek de iyi. Kardeşi o kadar iyi değil."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Konuşmayacağını umarak sordum.

Bilmek istemediğimden değil, sadece aklımda başka şeyler olduğundan.

"Şu anda olmaz," diye cevap verdi. "Aramanın ikinci nedeni neydi?"

Her şeyi anlattım ve "Çocuklardan birinin gelip karavanınızı alıp alamayacağını merak ediyordum" diye bitirdim.

"Karavan dolu," dedi. "Kardeşimin eşyaları içinde." Beni görememesine rağmen başımı salladım.

"Anladım," dedim. "Sorun değil. Bize yetebilir."

"Yine de onlardan biri gelip kamyonumu alabilir. Ben de römorku bırakırım," diye teklif etti.

Ona teşekkür ettikten sonra telefonumu kontrol ettim ve Baker'dan bir mesaj aldığımı gördüm.

BAKER:

Ben Baker. Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Birkaç gün seninle kalmamın sorun olmayacağından emin misin?

Baker'ın benim hakkımda her şeyi babasından bildiğine emindim. Bu yüzden bir yabancıнын evine gelmekte bir sakınca görmemiş olmalı. Ya da belki o kadar çaresizdi. Sebep ne olursa olsun, tartışmadığı için mutluydum.

ME:

<Gönderilen
Konum>

ME:

Daireye giriş kodu 39933. Kapıcıma sizi içeri almasını söyledim.

BEN:

Benim için sorun değil. Zaten neredeyse hiç gelmiyorum. İşim bitince yemek getiririm.

Mesajları gönderdikten sonra karavanımı bağladım ve Baker'ın evine doğru yola çıktım.

Orada değildi, muhtemelen az önce onu kaçırmıştım.

Cakes, Audric, Gunner ve Jasper oradaydı ve hepsinin kamyonlarına bağlı römorkları vardı.

Oraya vardığımda hepsine el sıkışmayı teklif ettim ve "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler" dedim.

"Senin için her şeyi yaparım, tatlım." Jasper kirpiklerini kırptırdı. Kaşlarım kalktı.

Jasper ve Gunner, nam-ı diğer Hush ve Jinx'i en az tanıyanlardı.

Onları dışarı çıktığımdan beri tanıyordum ve ikisinden de çok hoşlansam da hâlâ eski üyelerle kurduğum bağa sahip değildik.

Ama bugünden sonra, muhtemelen böyle olmayacaktı.

"Seni tanıdığım süre boyunca neredeyse hiç konuşmadın ve kız kardeşim öyle diyor diye bana 'tatlım' mı diyorsun?" diye sordum.

Hush omuz silkti ama başka bir şey söylemedi.

Gözlerimi devirdim, sonra da onlara olacakları anlattım.

"Odasından çıkmayacağını mı düşünüyorsun?" Jasper sordu.

"Baker'ın babası Shad, oyun oynarken kapıyı kapalı tuttuğunu söylüyor. Yemek yemek ya da işemek için bile dışarı çıkmıyor. Orada bir buzdolabı ve banyosu var. Yani bunu yapması için bir neden yok," diye açıkladım.

"Harika bir adama benziyor," diye homurdandı Gunner.

Sırıttım ve alaycı bir tavırla, "Shad onu gerçekten seviyor," dedim. "Hadi yapalım şu işi."

Otuz dakika içinde her yeri boşalttık.

Dört römork tamamen yüklüydü ve bir tanesine de sadece bir anne ve bebek için gerekli olduğunu düşündüğümüz eşyalar yüklenmişti.

Adamlara deponun adını verdikten sonra, telefonumu uzaktaki pencereye dayayacak kadar uzun süre kaldım.

Ön kapıyı açtım, açıklıkta durdum ve oyun odasındaki salak sinirli ve rahatsız görünerek dışarı çıkana kadar zili tekrar tekrar çaldım.

Beni görünce dondu kaldı.

Etrafına bakınmaya başladı ve patlamadan önce gözleri her şeyi içine çekti. "Evimde ne yapıyorsun?"

"Eski nişanlını evden çıkarmak," diye cevap verdim. "Şimdi size birkaç şey söylemek istiyorum..."

BEŞ

Benden ilişki tavsiyesi isteme. Aynı adama on beş kez geri döndüm.

-Baker'ın gizli düşünceleri

BAKER

Gergindim ve nedenini bilmiyordum.

Ayrıca hiçbir şeye dokunmaya korkmuyordum. Hiç bu kadar süslü bir yerde bulunmamıştım.

Kapıcı tatlı bir sesle "Hanımefendi?" diyerek gitmemi engellemeseydi arkamı dönüp gidebilirdim. Siz Bayan Ritter mısınız? Shad'ın kızı?"

'Shad' deyişi bana bu adamın babamın kim olduğunu bildiğini ve tam da olmam gereken yerde olduğumu düşündürdü.

Ama yine de.

Bu yer...

Manzaraya baktım.

Daha önce hiç Dallas şehir merkezinin ortasında yüksek bir binada bulunmamıştım ve doğrusunu söylemek gerekirse bulunmayı da beklemiyordum.

Ama Şimdi böyle bir yere paramın yetip yetmeyeceğini merak ediyordum.

Bu yüzden Zillow'da adamın adresini araştırıyor, adamın dairesini bulmaya çalıŐıyor, kendimi suçlu olan yabancı bir adamın evinde olduğum gerçeğinden uzaklaŐtırmaya çalışıyordum.

Babam aradığında, Copper'inkine benzer bir manzarası olan bir komŐunun dairesini bulmuŐtum.

Cevap vermek için yeşil telefon simgesine bastığımda, yanımdaki kanepede hâlâ derin bir uykuda olan Holt'a baktım ve son derece dikkatli bir Şekilde ayağa kalktım.

Gürültü ve benzeri Şeylerin bebekler için iyi olduğunu biliyordum ama benim için iyi olmadığını fark etmiştim.

Aslında zararlıydı.

Belki de zararlı olan Joey'nin bir oyun yerine gerçek hayatta ölüyormuŐ gibi çığlık atmasıydı.

Telefona bu Şekilde cevap vermeme alıŐık olduğu için, merhaba demek için durduğum yerden evin tam karşı ucuna gitmem bir dakika sürdüğünde babam Şikayet etmedi.

"Selam balkabağım," dedi babam sessizce, benim enerjime ayak uydurarak. "İyi misin?"

İçinde tek bir mobilya parçası bile bulunmayan çıplak yatak odasına baktım ve sessizce "İyiyim" dedim.

"Ayrılmak nasıl gitti?" diye sordu dikkatle.

"İyi," diye yanıtladım. "Joey oyun odasından bile çıkmadı. ıkmasını beklediğimden değil. Suyu bitene ya da yatmak üzere olana kadar hiç çıkamaz. Ve saat daha sabahın  bile olmadığına göre, gittiğimi henüz fark etmemiŐtir diye düşünüyorum."

"Oh, fark etti," dedi babam sesinde hafif bir khkha ile. "Sana bir video gönderiyorum. İzle ve sonra beni ara."

Telefonu kapattım, sonra gönderdiği videoya tıkladım.

Görüntü benim -artık benim değil- oturma odamdı.

Telefonun baktığı yerin hemen sağında iri yarı bir adam duruyordu ve adamın tek görebildiğim kısmı kolunun sol tarafıydı -ki bu kısım çok sayıda farklı türde dövmeden dolayı renklerle doluydu-, siyah bir tişört ve Truth Tellers MC kulübü kesimi olduğunu bildiğim deri bir kesimin tam kenarıydı.

Elini açık olan ön kapının aralığından uzatmıştı ve çok geçmeden kapı zili çalmaya başladığında nedenini anladım.

Tekrar tekrar.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Sonra Joey'nin bağırdığını duydum.

"Tanrı aşkına, seni aptal sürtük! Aç şu lanet kapıyı!"

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Joey. "Ne işe yarıyor ki? Hemen döneceğim çocuklar. Ölmeme izin vermeyin."

Kapı çekilerek açıldı ve Joey kapısının önünde bir adamın durduğunu görünce aniden durdu.

Ağzını açtı, sonra kapattı ve gözlerini hâlâ zili çalan adamdan hızla uzaklaştırdı.

Joey'nin gözlerinin her zil sesinde seğirmesini izledim.

Adam ancak durmaya hazır olduğunda, "Eski nişanlını dışarı çıkar." dedi.

Joey baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

İşte o zaman bütün mobilyaların gittiğini fark etti ve ağzı açık kaldı.

"Şimdi sana birkaç şey söylemek istiyorum... Onu arama. Ona mesaj atma. Çocuğun velayetini almak için mahkemeye başvurmaya çalışma. O artık senin değil. Ailen var, onlara nişanlının ve çocuğunun gitmesine izin veren tam bir aptal olduğunu ve onlarla hiçbir şey yapmak istemediğini söyle."

"Öyle bir şey yapmayacağım-" Joey'nin sözü adamın iri kolunun havada tek bir hamlesiyle kesildi.

Derin, boğuk erkek sesi, "Bana güven, bu senin iyiliğin için," diye emretti. "Bir sorunuz ya da Baker'ın bilmesi gerektiğini düşündüğünüz bir şey varsa, Doğruyu Söyleyenler'e gelin ve onlardan birine haber verin. Baker'ın ailesini arama. Ne annesini, ne kız kardeşlerini, ne babasını, ne de erkek kardeşlerini. Onları kasabada görürseniz, diğer tarafa dönün. Sizi temin ederim, burada oyun oynamıyoruz. Artık onun hayatının bir parçası değilsiniz. Hiçbir şekilde. Ama nafaka ödemeyi unutma, çünkü bundan kurtulamayacaksın. Çocuk nafakasını, mesela ayda bin dolar, ofisime bırakabilirsin. Eğer orada değilsem, asistanıma bırakabilirsiniz. Kartım orada."

Duvarı işaret etti ve kart mutfak bıçaklarımızdan biriyle duvara tutturulmuştu.

Joey ile birlikte benim de ağzım açık kaldı.

Kahretsin, bu adam çok korkutucuydu ama yine de heyecan vericiydi. Daha önce Joey'e karşı koyan birini hiç görmemiştim.

Kocaman bir adamdı.

İki metre üç ya da dört. Hiç sormadım, o da bana hiç söylemedi.

Ama iri bir adamdı.

Onun karşısında durup da korkmayan pek az insan vardır.

Joey'nin cüssesiyle karşılaşınca geri çekilen bir sürü adam görmüştüm.

Ama bu adam öyle değildi.

Büyüleyici adam, "Ona ait herhangi bir posta alırsan, nafakayla birlikte ofisime bırakacaksın," diye emretti. "Ve eğer sana verdiğim emirlere itaatsizlik etmeyi aklından bile geçirirsen, hayatını cehenneme çeviririm."

Adam telefonunu aldı ama kayıt yapmayı bırakmadı.

Bu iyi bir şeydi çünkü sadece avucunun içini görmeme rağmen Joey'nin sonunda omurgasının çıktığını duydum.

"Bana onun nerede olduğunu söyleyene kadar gitmiyorsun!"

Bir gümbürtü ve ardından Joey'nin inleme sesi geldi.

"Oh, adamım. Bu berbat bir şey. Bu yepyeni bir bilgisayar konsolu, değil mi?" diye şaka yaptı babamın Copper dediği adam. "Bu çok zor. Artık bunları sipariş bile edemiyorsun. Sipariş listesi çok uzun. Kardeşim için bir tane almaya çalıştım ama alamadım."

Joey'den gelen acı dolu bir çığlığın ardından daha fazla çatırtı duyuldu.

"Olamaz. Muhtemelen gidip eline baktırman gerekecek." Copper güldü. "Muhtemelen kırılmıştır. Yakın zamanda oyun oynayamayacağım."

Adım sesleri, ardından bir telefonun karıştırılması, sonra da hayatımda gördüğüm en ateşli yüz, video kesilmeden önce birkaç saniye boyunca ekranı doldurdu.

Babamı geri arayabilmem için kalbimi birkaç uzun saniye susturmam gerekti.

Çünkü, lanet olsun, adam çok ateşliydi.

Gördüğüm en seksi adamdı. Film yıldızları bile bu adamlarla yarışamazdı.

Koyu kahverengi saçlarına tuz ve biber sürülmüştü. Kadınların ancak dudak dolgusuyla elde edebilecekleri dolgun dudaklarını çevreleyen kısa, sık kesilmiş bir sakalı vardı. Aynı anda hem yaramaz hem de ciddi görünen yosun yeşili gözler.

Elimdeki telefon çaldı ve babam gülerek, "Beni geri aramanı bekliyordum. Ne yani, eğlence olsun diye mi tekrar oynattın?"

Sertçe yutkundum ve "Hayır, sadece işliyorum. Vay canına."

Feryat figan bir çığlık gözlerimi kapatmama neden oldu ve anında midem bulandı.

Bu çocuk.

Bir molaya ihtiyacım olduğunu bilmiyor muydu?

Tanrım, sadece bir saat boyunca uyuması için ne gerekiyordu? Neden bana en fazla otuz dakika veriyordu?

Ağlama devam etti, sonra aniden kesildi ve babamın Copper'ın eski nişanlını nasıl dövdüğüne dair kahkahalarını dinledim.

Bu biraz görkemli bir şeydi.

Videoyu kesinlikle tekrar izleyeceğim, ama muhtemelen sadece yüzünün ekranı doldurduğu son yarım saniyeyi.

I...

Oğlumun çok güçlü, çok kaslı bir vücut tarafından tutulduğunu gördüğümde aniden, kemiklerimi sarsarak durdum.

Copper evdeydi ve çocuğuma uzaylı gibi bakıyordu. Ve ben hiçbir şey hissetmedim.

Yabancı bir adamın çocuğumu tutmasından dolayı hiçbir şey hissetmedim.

"Ah, baba," diye mırıldandım, şu anda çocuğum için deli gibi korkmam gerekirken korkmadığımı düşününce gözyaşlarım bir kez daha boğazımı tıkadı. "Gitmem gerek. Copper az önce eve geldi."

"Ona video için teşekkür ettiğimi söyle," diye karşılık verdi babam, gözyaşlarını kaçırmak. Hep öyle yapardı. "Bir şeye ihtiyacın olursa Copper'a sormaktan çekinme. Elimizden geldiğince çabuk eve geleceğiz."

Gerçi fark etmezdi.

Ailemle kalmayacaktım.

Onları ve kardeşlerimi seviyordum ama on sekiz yaşında evden taşınmamın bir nedeni vardı.

Gürültücü ve iğrençtiler ve onları çok sevmeme rağmen kişisel alanın ne olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu.

Ve benim buna ihtiyacım vardı.

Bunun bana verebileceğini düşündüğüm bir molaya ihtiyacım vardı.

Şimdi, Holt'u bir haftalığına almak isteselerdi... buna pekala izin verirdim.

Sadece yarın kalacak bir yer bulmam gerekiyordu, çünkü karşımda duran devin buna izin vereceğinden şüpheliydim.

"Olur," dedim sessizce, hayatımda gördüğüm en alfa erkek, en seksi surata sahip yeşil gözler beni incelemek için döndüğünde.

Artık ağlamayan Holt'u hâlâ kol mesafesinde tutuyordu.

Sanki elimi kontrol edemiyormuşum gibi kolumu kaldırdım ve iri yarı adama el salladım.

Annelikten nefret etmeme neden olan devasa duvarın arkasından biraz eski ben göründü.

"Merhaba." Gözlerime ulaşmasa da gergin bir şekilde gülümsedim. "Ben Baker."

Gözleri beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Eski sevgilinin birkaç ay önce bir randevuyu getirmeye karar verdiği Dallas'ın ortasındaki bir hastanede mi doğum yaptın?" dedi.

Gözlerimi kırptım, sonra Joey'i geri aldığım için ne kadar aptal olduğumu hatırlayınca içim burkuldu. "Evet."

"O zaman onu kapı dışarı etmeliydin," dedi açıkça, yargılamadan ama apaçık ortada olanı söyleyerek. "İkinci kez gitmene izin verdiği için aptallık etti, ama hayat böyle bir kaltak. Yine de ona geri dönmeyeceksin."

Bunu söyleme şekli kalbimin boğazımda güm güm atmasına neden oldu. Yine de ona karşı çıkmadım.

Geri dönmeyecektim.

"Bugün ayrıldıktan sonra," dedim sessizce, "ilişkimizin aylar önce bittiğini fark ettim. Holt'u doğurmadan önce. En son Holt'a hamile kaldığımız gün yakınlaştık. Ve ben bunu sorun etmedim." Tiksintiyle burnumu kıvırdım. "Onsuz daha iyi olduğumu biliyorum diyelim. O sadece bir oda arkadaşıydı. Hem de boktan bir oda arkadaşı."

Copper başını salladı, sonra çocuğuma döndü.

Hâlâ öylece takılıyordu.

Bana eski sevgilimi hatırlatan iri, mavi gözleri iri adamı içine çekti. Aynı çocuk.

Aynı.

"Ağlıyordu, ben de onu kucağıma aldım. Onu yaklaştırdığımda tekrar ağlamaya başladı, bu yüzden şimdi onu böyle tutuyorum. Onu istiyor musun?" diye sordu, onu bana doğru biraz daha uzatarak.

Bir adım geri attım.

Ve tabii ki gözlerimden yaşlar boşandı.

Suçluluk duygusu içimi kapladı ve hayatımın geri kalanında böyle mi olacağımı merak ettim.

"Bunun beni boktan bir insan yaptığını biliyorum," dedim sıfır bağ kurduğum oğluma bakarken. Tanrım, tam bir pisliktim. "Ama eğer onun kollarımda ağladığını duymak zorunda kalırsam, kendimi kaybedebilirim."

Copper başını salladı, sonra onu kollarına aldı ama mümkün olduğunca dik tutmaya çalıştı, Holt henüz vücudunun üst kısmını kontrol edemediği için bu biraz zordu.

Copper'ın göğsünü kaplayan siyah deri kesiğe bastırıldığında çok solgun görünüyordu.

Holt ağlamaya başladı ve ben de irkildim.

Copper'ın büyük eli Holt'un sırtına hafifçe vurmak için aşağı indi. Holt alnını öne eğdi ve Copper'ın göğsüne dayadı,

Tam da ona 'Bird' dememi sağlayan kulüp armasının üzerinde.

"Bird mü yoksa Copper mı diyorsun?" Merakla sordum.

Merak beni her zaman daha iyi bir hale getirmişti.

"İkisini de kullanırım," diye cevap verdi. "Ama baban bana hep Bakır derdi, eğer yardımı olacaksa."

Babam.

Başımı salladım, ona kim olduğumu hatırlatmaktan çekinmedim.

Bir
görev.

Bir
iyilik.

Babam eve gelir gelmez düzeltilecek geçici bir sorun.

Elimden gelse yarın hallederdim.

"Tamam," diye başımı salladım, sanki sözleri gerçekten bir ricaymış gibi.

Tek anladığım şuydu: Baban gelip pisliğini temizleyene kadar yolumdan çekil.

Ama Holt'u onun kollarından alma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Bir şey bana uzakta, çok uzakta kalmamı
söylüyordu. Kapı çaldı ve ben de kapıya baktım.

Holt ağlamaya
başlamıştı. Lanet
olsun.

"Gürültülü şeyleri sevmiyorum," dedi. "Her an çığlık atıp beni böyle uyandıran bir babam olsaydı ben de yapmazdım."

Böyle söyleyince.

"Hamileyken ve ben uyurken Joey çığlık atardı," dedim. "Bazen tam yanımda. Sarsılarak uyanırdım ve bazen bebeğin de sarsılarak uyandığını hissederdim."

İçimden bir sempati fırtınası geçti ve bu Holt'a karşı uzun zamandır hissettiğim ilk olumlu duyuydu.

Dört aylıktı ve bu ilk miydi?

Elimi yüzüme sürdüm ve Copper çığlık atan çocuğumla kapıya doğru yürürken arkama bakmaya zahmet etmedim.

Çığlık atarak odadan kaçma isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

ALTI

'Bana katlan' terimi iki anlama gelebilir. Bir, sabırlı ol. İki, hayvanat bahçesi soygunu başarılı oldu.
-Keely'den Copper'a metin

BAKIR

Aklım tamamen başımdan gitmişti.

Kendimi nasıl böyle bir konumda bulduğumdan emin değildim, ama bundan kesinlikle nefret etmediğimi fark ettim.

Gözetleme deliğinden hızlı bir bakış attıktan sonra kapıyı açtım ve Webber'e baktım.

Webber'in elinde kendi bebeği vardı ve volta atıyordu.

Webber'in bebeği benim kucağımdakinden çok daha küçüktü ve Webber'in yıpranmış bakışlarına gülmek zorunda kaldım.

Webber'in gözleri bana geldi, sonra doğrudan kucağımdaki çocuğa kaydı ve "Ne oluyor lan?" dedi.

Beni içeri kadar takip etmesi için çenemi salladım.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Baker'ın hızla odadan çıktığını görmek için döndüm.

"Kimdi o?" diye sordu.

Tam açıklamaya başlayacaktım ki, hızlı adımlarla geri döndüler - ve bebeklerin ılıklarından onları duyabilmemin tek nedeni, kadının koşturması ve sanki kaçmak için çaresizce ahşap zemine vurmasıydı.

Kendini dışarı atmadan önce çılgınca önce bana, sonra Webber'a baktı.

Balkonda tek başına olduğunu düşündüğümde Webber'e bir bebek fırlatmaya hazır bir şekilde gerildim, ama kapı çarptı ve kendini Keely'nin taşındığında oraya koyduğu kanepeye attı.

Gerginlik bedenimi terk etti.

"Ne oluyor lan?" diye sordu. "O çocuğu ısırarak üzereydin."

Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım, sonra açıkladım.

Webber uzun bir süre beni dinledikten sonra, "Senden bu bebeğe biraz göz kulak olmanı isteyecektim ama onu burada bırakabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Onu mu?" diye sordum.

"Bir oğlan." Başını salladı, sonra biraz acıyla baktı. "Senin durumun mu daha berbat yoksa Reign'inki mi emin değilim."

"Neler oluyor?" Reign'i merak ettiğim için sordum.

Yine de Reign için Baker'a yaptığım gibi bir düzeltme yapma ihtiyacı hissetmedim. Reign bir zamanlar arkadaşım olduğu için bu garipti.

Belki de Shad'la aramızdaki ilişkiye dayanarak Baker'a karşı bir çağrı hissettiğim içindi?

"Uzun lafın kısıası, Reign'in kardeşı Sonny gerçekten berbat durumda. O kadar uzun süredir istismara uğruyor ki bir daha normal olabileceğinden bile emin değilim. Çocuğunu istiyor ama çocuğu ihtiyacı olan yardımı almasını engelliyor, Reign'in de kendi sorunları var ve bence çocuğun bir süreliğine başka biriyle birlikte olması gerekiyor ki ben de ikisini de düzeltebileyim."

Kulüp başkanına ve en iyi arkadaşıma baktım. "Bundan ne çıkar sağlıyorsun? Neden yardım ediyorsun ki?"

Anlık bir pişmanlık dalgası üzerime çöktü. Bunu Webber'a fırlatmamalıydım. Reign'le kendi başıma başa çıkmalıydım.

Webber'ın gözleri "Seely" demeden önce bir anlığına yoğunlaştı.

Seely onun kız kardeşiydi ve Webber'ın asla dokunmadığı bir konuydu.

Son on beş yıl boyunca Webber bana oradan buradan küçük bilgi kırıntıları verdikçe bir araya getirdiğim için çoğunu biliyordum.

Keely'nin küçükken uğradığı gibi o da istismara uğramıştı ama Webber kız kardeşini benimkini kurtardığım gibi kurtarmamıştı.

Ve Webber'ın ağabeyi Boyce da tacizciydi.

Webber, Boyce'u ortadan kaldırmaya çalışmış ama başaramamıştı ve Boyce'un hâlâ hayatta olmasının nedeni, ülkedeki en tehlikeli kanun dışı motosiklet kulüplerinden biri olan Potshots MC'nin başkanı olmasıydı.

Potshots ve Truth Tellers'ın bir anlaşması vardı. Onlar bizden uzak durdu, biz de onlardan uzak durduk.

Bizi topyekûn bir savaşa girmekten kurtaran tek şey Potshots'ın Illinois dışında olmasıydı.

Ama Dallas'a yaklaşmaya cesaret ederlerse Tanrı onlara yardım etsin.

Dürüst olmak gerekirse, bence Webber Boyce ve Potshots'ın uzatmaları oynamasına izin veriyordu.

B i r şeyler planlıyordu ve harekete geçmeye karar verdiğinde Truth Tellers onu yüzde yüz destekleyecekti.

Bununla birlikte, Webber'ın kadınlara karşı büyük bir zaafı vardı ve yardıma ihtiyacı olan kadınlara karşı daha da büyük bir zaafı vardı.

Reign'e yardım etmek için elinden geleni yapmasına şaşırmadım.

"Reign'e yardım etmek istediğini biliyorum ama onun ve kardeşinin senin sağlayabileceğinden daha fazlasına ihtiyacı olabilir," diye belirttim.

Yüzünü buruşturdu. "Ben de bunu düşünüyordum. Hastanede psikiyatrik hastalarla çalışan bir hemşireyle konuşuyorum. İkisinin de hastaneye yatırılmasını önerdi."

Kaşlarım kalktı. "Bu nasıl olacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama bu yüzden çocuktan birkaç günlüğüne kurtulacaktım."

"Keely," diye önerdim. "Ya da Milena ve Cutter."

Webber başını salladı, gözleri bir kez daha balkona bakıyordu -her ihtimale karşı unutmama izin vermediğim bir manzara- ve "Reign'e yardım etmekte neden tereddüt ettiğini biraz anlıyorum," dedi.

Reign çok şeydi.

Sorunları olduğunu

biliyordum. Gerçekten

biliyordum.

Hatta onun için çok üzüldüm.

Ama yine de konu ona geldiğinde her şeyde bir terslik vardı.

onu

· Neden şimdiye kadar konuşmamıştı?

Yetişkinlik çağındaydı. Otuz bir yaşındaydı.

çok daha önce bir şeyler yapmalıydı.

Kurbanı suçladığım falan yok ama bir şeyler yapılması gerekiyordu. Kötü günlerin geçmesini umarak hayatınızı bir kabuk içinde yaşayamazdınız. Ve bunu yapma şekli dağınık ve çılgıncaydı.

Kendini de diğer insanlar kadar kolay öldürebilirdi - en başta öldürmek istedikleri dahil değil.

Hikâyede daha fazlası olmalıydı.

Ancak, onun hikâyesi o anda benim için çok fazlaydı.

Kafamda bir deliğe ihtiyacım olduğu gibi tabağımda daha fazla boka ihtiyacım vardı.

Beyaz çarşafın altındaki kadın kımıldadı ve bana bir kez daha sorumluluk gibi gelmeyen bir sorumluluğu hatırlattı

Hepsi.

"Seni o pislikle kilitlemesine izin verme, Webber." O beyazı izledim. Yaprak aşağı yukarı kayıyordu ve kızın orada ağladığını biliyordum. "Timsah gözyaşlarını çok iyi biliyor, en iyi yalanları söyleyebiliyor ve insanları manipüle etmenin pek de manipülasyon gibi hissettirmeyen bir yolu var."

"Bu yüzden psikiyatri koğuşu," diye mırıldandı. "Beni çok aştığını düşündüğüm bir sürü şey oluyor."

Ona doğru baktım. "Silver'ın psikoloji alanında bir geçmişi yok muydu? Belki o yardımcı olabilir."

Webber'ın dudağı kıvrıldı ve neredeyse gülüyordum.

Bu gezegende birbiriyle geçinemeyen iki kişi varsa, o da Silver ve Webber'dı.

Webber yalnız denebilecek biriydi. Bu arada,

Silver partinin hayatıydı.

Bir araya geldiklerinde kelimenin tam anlamıyla kıvılcımlar uçuşuyordu ama ikisi de aralarında bir çekim olduğunu kabul etmek istemiyordu.

Silver, kardeşim Chevy'nin karısının ikiziydi. Yine de birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Silver ve Aella artık neredeyse her kulüp partisindeydi ve Silver sırf hoşuna gittiği için Webber'ın sinirini bozmayı ihmal etmiyordu.

Ve en kötüsü de? Bunu Webber'ı gerçekten gülümsetmek istediği için yapıyordu. Gittiği her yere neşe ve neşe saçmayı seviyordu.

Bu arada Webber, Silver'ın tam zıttıydı ve kendi yarıçapına giren herkese karamsarlık ve kasvet yayıyordu.

Ve gerçekten de bir yarıçapı vardı.

Elinden gelse sizi beş adım yakınında istemezdi ve kesinlikle kimsenin gülümsemesini ve onu neşelendirmesini istemezdi.

Silver'a kötü davranmak da imkansızdı.

Onun yanında ben bile zorlanıyordum çünkü fiziksel olarak ona On kızamıyordum.

a.

Bu sevimli bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi bir şey olurdu.

Webber'ın hırıltısı sustu ve homurdandı: "Biz, yani bunu demek istiyorum. Silver'ı da dahil ederek, tüm kalbimle. Anlıyor musun?" Başımı salladım.

Webber'ın çocuğu ağlamaktan vazgeçti ve kazanan benimki oldu.

Holt'a baktım.

"Bebeklerin böyle ağlaması mı gerekiyor?" diye sordum. "Shad ile konuştum, o da Baker ile konuştu ve görünüşe göre bu çocuk asla durmuyor. Asla ama asla. Seninki de öyle mi?"

"Evet," dedi. "İlk kez gerçekten ağlamaya başladı ve sanırım onu uyandırdığım için böyle oldu."

İkimiz de ağlayan bebeğe baktık. "Belki de gazı vardır?" diye önerdi.

"Gaz nasıl giderilir?" diye sordum.

Webber bunu bir dakika düşündü, sonra kucağındaki bebeği çevirerek başını kolunun üzerine koydu, sonra da bacaklarının ve kollarının kolunun iki yanında sallanmasına izin verdi.

"Google'da..." diye devam ettik, çünkü yaşlı bir kadın yolun karşısındaki apartmandan çıkıp bize doğru yürümeye başladı.

Kadın koridorun sonundaydı ve Reign'in dairesi onunkiyle benimkinin arasındaydı.

Onunla daha önce hiç konuşmamıştım ve bana hep bir sürtük gibi gelmişti.

Keely'den öğrendiğim kadarıyla bir masördü - onunla sadece geçerken de olsa konuşmuştu - ve bu konuda gerçekten yetenekliydi.

Dört yetişkin çocuğu ve evde olduğundan daha fazla dışarıda olan büyük bir petrol sahası adamı olan bir kocası vardı.

Kendisiyle iki kelime konuşmamış olmamıza rağmen, Truth Tellers kesimlerimizle ikimizin yanına gelip kaşlarımızı çatmakta bir sakınca görmedi.

"Ağlamasını duymadan edemedim," dedi, kolumdaki durmak bilmeyen çocuğa dikkatle bakarak.

Çocuğu daha önce tuttuğum gibi tuttum ve anında ağlamayı kesti.

Kadının gözleri lazer gibi kucağımdaki çocuğa odaklandı ve "Hizalanması gerekiyor" dedi.

"Sana bunu düşündüren ne?"

Onu nasıl tuttuğumu işaret etti.

"Onu çekiş gücüyle tutuyorsun." Bir iş adamından ziyade masör ya da tıp uzmanı olan bir kişi için muhtemelen çok daha anlamlı olan kelimeler ve cümleler kurmaya başladı.

"Bu onun ağlamasını durduracak mı?" Webber sordu.

"Muhtemelen," diye cevap verdi ve ardından doğduklarında nasıl küçücük bir alana sıkıştıklarını ve bazen küçük kemiklerinin iyi olmayan bir şekilde yeniden hizalandığını anlattı.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Onu bana ver." Tereddüt ettim. "Seni tanımıyorum."

Çenesini bana doğru salladı ve "Gel. Tüm övgülerimi görebilirsin."

Neden bilmiyorum ama onu takip ettim.

Webber da arkasından geldi, uyuyan bebeğini hâlâ o garip kucağında tutuyordu.

Beni evindeki ofisine götürdü, orada yastıklı bir masa kurmuştu ve duvarında o kadar çok övgü vardı ki ne kadar başarılı olduğunu görmemek neredeyse imkansızdı.

"Vay canına," dedim. "Çok fazla ödül var."

"Bilgiye susamış biriyim," dedi. "Şimdi, eğer bu çocuğa herhangi bir şekilde zarar verirsem, pantolonunun paçalarının altında sakladığın o silahlarla beni suratımdan vurabilirsin."

Gözlerimi kııptım.

"Eğer nazik olursan sana birini öldürmeden felç etmenin en iyi yolunu öğreteceğimden bahsetmiyorum bile."

Webber ve ben açıkça "ne oluyor lan?" diyen bir bakış attık. Ama bebeği ona verdim.

Anında ağlamaya başladı, onu yere yatırıp düzelttiğinde küçük yüzü domates gibi k ı z a r d ı .

"Bunu kolayca yapabilmeli," diyerek attığı her adımı açıkladı. "Buraya bak..."

B i z e gösterdi ve sonra yaptığı her şeyi anlattı ve sonra ayarlama konusunda tam olarak ne yapmak üzere olduğunu söyledi.

Sonra onu ayarladı ve çocuk birden durdu.

Ağlamayı o kadar hızlı kesti ki kalbim durdu çünkü onu öldürdüğünü sandım.

Webber da aynı şeyi düşünmüş olmalı çünkü ikimiz de çocuğun hayatta olduğunu fark etmeden önce ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Sadece ağlamıyordu.

Ve belli ki artık acı çekmiyordu.

"İşte oldu." Gülümsedi. "Bu daha iyi, değil mi?"

İşte o anda gözlerim başının üzerindeki çerçeveli bir belgeye takıldı.

Dünyanın en iyi pediatrik

kayropraktörü. Vay anasını.

Az önce bu çocuğu iyileştirdi mi?

"Küçük bedeni normale dönene kadar onu birkaç kez ayarlamamız gerekebilir, ancak en azından birkaç gün boyunca oldukça iyi olacaktır. Başka sorunlarınız varsa ya da tekrar ayarlanması gerektiğini düşünüyorsanız, gelin.

Beşten sonra kapımı çalma. Ayrıca, artık kapımın önünde böyle bağırmasına izin verme. Anne kalbimi kırıyor."

Çocuğu bana geri verdi, sonra da gitmemi işaret etti.

Webber ve ben çıktık ama Webber'i durdurdu. "Bunu da yapmamı ister misin?"

"Bu ağlamıyor."

"Bu onun yanlış hizalanmadığı anlamına gelmez. Herkes kendini daha iyi hizalanmış hisseder." Webber tereddüt etti.

Kadın içeri daldı, odaya geri döndü ve Webber'in çocuğunu da ayarlamadan önce ona miyavlamaya başladı.

Beş dakika kadar sürdü, çünkü kadın sürekli bebekle konuşuyordu.

"Elli yaşında olsanız bile bebek ateşi gerçektir," dedi. "Torun sahibi olmak için sabırsızlanıyorum ama çocuklarımın hepsi üniversitede ve yakın zamanda çocuk sahibi olacaklarına dair bir işaret yok." Bizi kapıya doğru götürdü. "Bana Stacy diyebilirsiniz."

Sonra kapıyı yüzümüze kapattı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Webber başını salladı. "Ve bize birini nasıl felç edeceğimizi göstermeyi unuttu."

"Bir dahaki sefere!" Stacy tam kilidi eve çarparken kapalı kapıdan seslendi. "Yorulдум."

Webber benimle birlikte dairemin açık ön kapısına doğru yürüdü ve gözlerim anında yine o beyaz çarşafa gitti.

Beyaz çarşaf artık hareket etmiyordu, bu yüzden uyuduğunu ve daha önce yaptığından şüphelendiğim gibi artık ağlamadığını umuyordum.

O beyaz kağıda o kadar odaklanmışım ki asansör çaldığında zıplamama neden oldu.

Ama Webber'ın sıçramasına neden olmadı.

Onun yerine başı döndü ve asansöre sanki onu kişisel olarak küçümsemiş gibi sertçe baktı.

Ancak Silver dışarı çıktığında onun neredeyse anında verdiği tepkiyi anlayabildim ve neredeyse boğuluyordum.

Silver kollarında kocaman bir kutuyla asansörden çıktı.

Bizi orada görünce kocaman gülümsedi, sonra da gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Aman Tanrım. Bak ne kadar tatlı!"

İçeri girmesi için başımı salladım ve "İçeri gel. Ne var orada?"

Silver haftada en az bir kez kardeşimin evinden yemek getirirdi.

Şu anda yolun hemen aşağısında oturuyor ve ikiz kız kardeşiyle haftada birkaç kez akşam yemeği yiyordu. Ama her ikisinin de izinli olduğu Perşembe günleri, Aella ve Silver tüm günlerini özenle hazırlanmış bir yemek planlayarak geçirir, sonra da yemeği sadece kendileri yerlerdi.

Her zaman yemek artıkları olurdu ve onları aldığım da hiç şikayet etmezdim. Görünüşe göre Silver ve Aella benim kendimi besleyemeyeceğimi düşünüyorlardı,

Çünkü artıkları alan tek kişi hep ben olurdum.

Cutter ya da Chevy bile almazdı.

"Bugün tereyağlı tavuk, naan ve pilav vardı," dedi. "Genelde yaptığımız kadar ayrıntılı değil ama *Grey's Anatomy*'yi izlediğimiz için zamanımız kalmadı ve Derek'i neden öldürmek zorundaydılar ki? Onun ölmediğine inanmayı tercih edeceğim. Lanet olası Shondra."

"Shondra kim?" Webber isteksizce sordu.

"Shondra *Grey's Anatomy*'nin yazarı." Silver ona gülümsedi. "Merhaba Webber. Bu senin bebeğin mi?"

Söyleyiş tarzı, kulağa neşeli ve mutlu gelse de, biraz tuhaftı.

Gülümsemesi de biraz zorlama gibiydi.

"Benim değil," diye homurdandı Webber.

"Bir arkadaşımın."

"Peki sen kimin bebeğini tutuyorsun Copper?"

Başımı balkona doğru salladım ve "Bir arkadaşımın torunu. Kızı şu anda doğum sonrası depresyonla ilgili sorunlar yaşıyor ve o eve gelene kadar burada kalıyor."

"Çok tatlısın," diye fısıldadı önce benim kucağımdaki çocuğa, sonra Webber'in kucağındakine doğru yürürken. "Lütfen bana bu bebekleri kucağıma alabileceğimi söyle."

Holt'a hiç düşünmeden, ona dolaylı olarak güvenerek verdim. "Ohh, sen çok değerlisin."

Webber, "On dakika önce kanlı bir şekilde çığlık atarken bunu düşünemezdin," diye mırıldandı.

Çocuksuz olduğum için, "Bana birkaç dakika izin verin. Gidip onu kontrol etmek istiyorum."

Silver heyecanla kabul etti ve ben kapı arkamdan kapanırken balkona doğru ilerlerken Webber'ın alttan alta bir şeyler homurdandığını duydum.

Hıçkırıklar, uğuldayan rüzgârdan duyduğum ilk şeydi; bu kadar yüksekte her zaman rüzgâr olurdu.

Şimdi bile, taşındıktan bunca ay sonra, aşağıya bakmak hâlâ kafa karıştırıcıydı.

"Baker," diye mırıldandım rüzgârın ve onun çığlıklarının duyulabileceği kadar yüksek sesle, ama bunaltacak kadar değil.

Çarşafı başının üzerinden kaldırmadı ama ağlamasına ara verdi.

Bu hem bir rahatlama hem de bir iç sıkıntısıydı. Ağladığını kimsenin duymasını istemiyordu.

Hay sikeyim.

"Bir komşum var..."

Çocuğunun sadece kız kardeşim aracılığıyla tanıdığım rastgele bir kadına gitmesine izin verdiğim için öfkelenmesini beklerdim. Hiç yoktu. Sadece "Ağlaması bitti mi?" diye sordu.

Masörün bana söylediklerini anlatırken, "Şimdilik ağlaması bitti," dedim. "Ve sonra Holt'u istediğim zaman geri getirebileceğimi söyledi."

"Ne zaman istersen onu kesinlikle oraya götürmelisin," diye mırıldandı.

Çocuğuna yaptığım şey karşısındaki kararsızlığı onu hem endişelendirmiş hem de rahatlatmıştı

Ben.

İçinde bir yerlerde annelik şefkati olmalıydı yoksa çocuğu Ağlamasına rağmen, olduğu gibi geliyordu. Bu da bir şekilde çocuğuyla bana güvendiği anlamına geliyordu.

Ben, birini öldürmüş eski bir mahkum.

Babasının, çocuğuyla ilgili bir şey paylaşmamış olmasına imkan yoktu.

Ben.

Buraya rahatça gelemezdi.

en azından benim hakkımda bir şeyler biliyordu.

Ve "onunla aynı hapishane hücrelerini paylaştım. İkimiz de cinayetten on beş yıl yattık" gibi bir cümleyi konuşmanın dışında bırakamazdı.

Özellikle de Shad benimle aynı sebepten -bir adamı çıplak elleriyle döverek öldürmek- hapse girmişken.

Gerçi Shad, köpeğini vurduğu ve babasını kız kardeşine akıl almaz şeyler yaparken yakalamadığı için adamı çıplak elleriyle öldüresiye dövmüştü.

"İçeride yemek var," dedim. "Size biraz getirmemi ister misiniz?"

Beyaz çarşafın altından sulu, kırmızı bir göz fırladı ve ardından yankılanan bir "Hayır" sesi geldi.

Onu görmezden geldim ve ayağa kalkarak içeri döndüm. Webber yemeğimin bir kısmını yemeye başlamıştı bile.

Bol miktarda olacağı için hiçbir şey söylemedim, sadece bir tabak yemek doldurdum ve Silver'ın iyi olduğundan emin olduktan sonra dışarı çıkardım.

Holt.

Dışarı çıktığımda tereyağlı tavuktan bir ısırık aldım ve homurdandım.

"Kahretsin, bu sefer kendilerini aşmışlar."

"Ne oldu?" Baker çarşafının altından sordu. Dudaklarım kıpırdadı.

"Tereyağlı tavuk," dedim. "Biraz da naan var."

"Eskiden severdim ama sonra Joey'nin yanına taşındım ve Tex-Mex, barbekü ya da Amerikan yemekleri dışında bir şey yemedik," diye homurdandı.

Ne dangalak ama.

"Onu uzun zaman önce kaldırıma atmalıydın," diye mırıldandım bir ısırık daha alırken.

Çarşafı yere attı ve dimdik oturdu, yüz hatlarını bu kez üzüntü yerine öfke aydınlatıyordu. "Biliyorum! Bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben bu gezegende yürüyen en aptal kafayım. Hayatımın on beş yılını o dangalakla boşa harcadım. Üniversiteye gidebilirdim. Lisedeyken mesafe koşusunda eyalet şampiyonu olabilirdim, sonra da üniversitede devam edebilirdim. Pek çok şey yapabilirdim, yine de buradayım, zar zor geçiniyorum, benden nefret eden bir bebeğim var."

"Koşmayı o kadar da sevdiğimi söyleyemem," dedim bebekten nefret etme yorumunu görmezden gelerek. "Ama senin yanında bisiklete binerim. Yarın gidip bunu yapalım."

Tiksintiyle gözlerini kaçırdı. "Aylardır koştumuyorum. Plasenta previa yüzünden altı aylıkken bırakmak zorunda kaldım. Şimdi, üstüme işmeden merdivenlerden bile inemiyorum."

"Nedenmiş o?" diye sordum.

Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Holt çok hızlı geldi. Bir saniye önce doğum sancısı çekmiyordum, bir saniye sonra on yaşındaydım ve o kendiliğinden vücudumdan dışarı fırlıyordu. Klitorisimden göt deliğime kadar yırtıldım ve çığlık atmak istemeden kaka yapabilecek noktaya yeni geldim."

Başımı salladım, dudaklarım bu kadar bilgiyle seğiriyordu.

Umursadığımdan değil.

Sıçmak ve otuz bir çekmek zorundaydım -her ne kadar sessiz kalmaya çalışsam da, ancak sekize sekiz bir hücrede ve on beş yıl boyunca bir hücre arkadaşının önünde saklayabileceğiniz çok şey vardı. Artık benim için kutsal olan hiçbir şey yoktu.

"Kulağa oldukça korkunç geliyor," dedim. "Orada her şey normal mi şimdi?"

"Evet." Yüzünü buruşturdu. "Yine de test etmeye korkuyorum. Joey'le denemek kesinlikle ilgimi çekmiyordu, zaten kendisi de bu konuda hiç iyi değildi. Onun seks hakkındaki düşüncesi -ki bu da slam bam, no thank you, mad'am- beni pek tatmin etmedi."

Ona bir lokma uzattım ve hiç düşünmeden aldı, gözleri kapandı. "Bu çok iyi. Uzaktan yakından aç olmasam da."

Kendi lokmamdan bir tane daha almadan önce ona dört lokma daha verdim. "Naan?" Ekmeği uzatarak sordum.

"Elbette." Naanı aldı ve tabağıma daldırdı. Ben de kendi ekmeğimi banmadan önce izin verdim.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu.

"Baldızım ve ikiz kız kardeşi," dedim parmağımı dairenin içine doğru sallayarak.

İçeri baktı, muhtemelen Silver'ı çocuğuyla birlikte gördü, sonra tekrar bana baktı.

Kan çanağına dönmüş kehribar rengi gözleri beni içine çekiyordu. "Evine öylece girmesine ve sorumlu olduğun çocukları tutmasına izin mi veriyorsun?"

Sesi suçlayıcı değil, sadece meraklıydı.

"Ona hayatım pahasına güveniyorum," dedim. "Çünkü ağabeyim kendi hayatı için ona güveniyor."

"Kardeşine bu kadar mı güveniyorsun?" diye merak etti. "Sen güvenmiyor musun?" diye sordum.

Bunu uzun bir süre düşündükten sonra, "Güveniyordum. Daha önce. Ama sonra onlara en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk ettiler.

Benimle konuşmazlarsa, beni Joey'den ayrılmaya zorlardı. Geri döndüğüm için beni hayatlarından çıkararak cezalandırdılar. Nasıl olduğumu öğrenmek için her gün arayan tek kişi babamdı. Annem bile aramadı. Hastaneye yattığından beri hiçbiri Holt'u bir kez bile ziyarete gelmedi."

"Baban hiç uğramadı mı?" Şaşkınlıkla sordum.

Shad ailesini asla yalnız bırakacak biri değildi. Hapishanedeyken bile onlara yazmayı bir gün bile aksatmamıştı.

"Babam denedi," diye itiraf etti. "Kapıya geldiğinde zilin sesini kapatırdım. Kapıyı çaldı ama Joey kulaklığından onu hiç duymadı. Gerçi hep Çarşamba günleri gelirdi, bu yüzden ondan kaçmak ya da önceden plan yapmak yeterince kolaydı."

Bu benim tanıdığım adama benziyordu.

"Ailenle birlikte yaşamak nasıl gidiyor?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Gitmeyeceğim."

Kaşlarını kalktı. "O zaman ne yapacaksın?"

"Yakında bir yer bulacağım ve umarım bir kira kontratı imzalayacağım." Omuz silkti. "Ama kesinlikle ailemle birlikte yaşamayacağım. Babamı seviyorum ama annemi affetmeye hazır değilim. Zor birkaç ay geçirdim."

Sırf böyle bir karar verdiği için kız kardeşimi bırakmayı hayal bile edemiyordum.

Baker'ın yerinde ben olsaydım onun kararını destekler miydim? Muhtemelen hayır. Ama kesinlikle onu ortada bırakmazdım - özellikle de yeni bir yeğenle. Orada olurdum ve sessiz hoşnutsuzluğumu gösterirdim. Muhtemelen Joey'i de Baker'a zarar vermeye fırsat bulamadan fena benzetirdim, çünkü kanepelerinde yatıp izliyor ve bekliyor olurdum.

İşi batırdığı anda onu haklardım.

Ama Ritter'ların sahip olduğu türden bir işim de yoktu. İşten bahsetmişken, Baker'ın telefonu öttü ve ona uzandı.

"Bekle," dedi. "Ben bu işi çözene kadar git bize başka bir tabak getir. Beklediğim büyük bir iş."

Sırıttım ve dediğini yaptım, tabağı bu kez iki kat doldurdum. "Güzel, Silver. Hepiniz kendinizi aştınız," dedim tabağımı yeniden doldururken. "Katılıyorum," diye mırıldandı Webber.

Bebeği yoktu ve Silver hâlâ Holt'u tuttuğuna göre çocuğunun nereye gittiğini merak ettim ama bir şey söylemedim.

Bunun yerine dışarı çıktım, Silver'ın şaşkın bakışları arasında kapıyı kapattığımda dudaklarım seğirdi.

Webber ona hiç iltifat etmedi.

Aslında, onu hiç takdir etmemeye çalışıyordu.

"...Bunu almak zorundasınız. Yıllardır böyle bir şirket için çalışıyoruz. Kolay ve yüksek maaşlı bir iş. Ayrıca işlerin tamamı kırsal bölgelerde. Hiç şehir işi yok." Baker teşvik etti. "Bu aynı zamanda sözleşmeli de olacak. Haftada dört iş garantisi veriyorlar, biz de Kenny'yi işe alabiliriz. Her gece evde çalışma garantisi var, ki karısı doğum yaptığında buna ihtiyacı olacak."

Shad'ın hoşnutsuzluğunu duyabiliyordum - eve gelip yardım etmek istiyordu - ama onun ne demek istediğini anlıyordu.

Telefonu elinden aldım ve "İşleri al, Shad. O bende."

Bunu söylerken Baker'ın gözlerini yakaladım ve içlerinden bir şeyin geçtiğini gördüm.

Bir farkındalık. Anlayış

belki de.

Bu ifadeden memnun muydu?

Bilmiyordum ama içimde, en karanlık derinliklerimde onu orada isteyen bir şey vardı. Belki de bu benim şansımdı.

Bunu onun için doğru hale getirebilirdim.

Ona güvenli bir liman verebilirdim.

Ona kendi erkeğinin veremediğı bir şeyi verebilirdim.

Ayrıca, gülümsemesi ve oğlunun tüm kontrolünü bana vermekten çekinmemesi hoşuma gitmişti.

Tehlikeyi biliyordu.

Eski bir mahkum olduğumu biliyordu.

Ama yine de çocuğunu bana emanet etmişti.

Hasta ya da değil, hayatta kalma içgüdüleri vardı.

Korkması gerekirdi ama korkmuyordu. "Eğer eminsen..." Shad söyledi.

Tavuğumu masaya bıraktım ve "Hemen dönerim.

İçecek bir şeyler alacağım."

Baker bana ya da onun sohbetini devraldığımı aldırmandan tabağı kaldırdı.

İçeri girdiğimde Silver ve Webber tartışıyorlardı.

Buzdolabına doğru yürüdüm ve Webber'in şarjını lavabonun yanındaki bir kutuda, kanepemin battaniyesiyle doldurulmuş olarak görünce gülmek zorunda kaldım.

Dudaklarım titreyerek birkaç kola aldım ve "Shad, o seninle eve gelemmez" dedim.

"Neden?" Shad sordu, az önce dudaklarımdan bu kadar kolay dökülen kelimelere kızmamıştı.

"Karına ve kardeşlerine çok kızgın," dedim. "Sorunlarıyla yüzleşmek için biraz zamana ihtiyacı var ve ailenizin de hatalarını telafi etmeye başlaması gerekiyor."

Shad uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Kenny kendini tekmeliyor. Karısının nasıl mücadele ettiğini, o kadar hamile ve sürekli yalnız olduğunu gördü ve ışığı görüyor. Ailem inatçıdır. Ona yanlış yaptıklarını biliyorlardı ama yine de yapmaktan vazgeçemediler. Son birkaç ayımı onlar üzerinde çalışarak geçirdim. Ama ben onlara dün gece Baker'ın aramasını anlatana kadar büyük resmi göremediler."

"Bence onlara ulaşmak iyi bir başlangıç olur," dedim. "Her neyse, benim bir misafir odam var. Ve binamda güzel, süslü bir kreş var, onu iyi bir şekilde kullanabilirim diye düşünüyordum. Ben ona göz kulak olurken o da köşedeki ofisimde saklanıp işini yapabilir."

Shad içini çekti. "Bu tam bir karmaşa."

"Katılıyorum," dedim. "Ona biraz zaman ver. Ama istediğin zaman onu görmeye gelebilirsin."

Telefonu kapattığımda Webber, "Senin kreşinden yararlanabilir miyim?" dedi. Omuz silktim. "Parasını ben ödüyorum. Neden olmasın?"

İçeceklerle birlikte dışarı çıktığımda Baker babasıyla yaptığım konuşmayı sormadı, ben de anlatmadım.

Ama onu yiyebileceği kadar besledim ve yarın ne olacağını söyledim. Tartışmadı.

YEDİ

Sürücü kursu: eller 10 ve 2'de.

Bakır seksi motorcu adam: Öğlen ve uyluğum.

-Baker'ın gizli düşünceleri

BAKER

Copper'ın evinden işine giderken Holt'un tek bir kez bile ağlamaması beni şaşırttı.

Ön koltukta oturup pompalıyordum ve pompanın alarmı dolduğunu söylediğinde Holt uyanmadı bile.

Göğüs uçlarımı kimin gördüğünü umursamadan - yanımdaki seksi adam bile - ön koltuğa oturdum ve iki dolu şişeyi de arabasının bardak tutucusuna yerleştirdim.

Çok eski ama son derece konforlu arabasına.

Şaşkınlığımı fark ettiğinde, arabanın eskiden büyükanne ve büyükbabasına ait olduğunu ve aslında kız kardeşi Keely'ye gittiğini açıklamıştı. Ama Keely kocasının yanına taşındığında, kocası ona yeni bir araba almış ve Copper da pek araba kullanmadığı için onunkini devralmıştı.

Neden bisikletini tercih ettiğini anlayabiliyordum.

Bazen bu bunaltıcı şehirde bir şeyler başarmak imkânsız görünüyordu.

Eğer bir yere hızlı gitmek istiyorsanız, her zaman trafiğe takılıyordunuz.

'Ah, bu yoldan tamamen kaçınacağım' diye düşünüyorsanız, onun yerine gittiğiniz yol tıkanmış olurdu.

Şehirde GPS'ime adresi girmeden hiçbir yere gitmezdim, sırf oraya mümkün olduğunca çabuk varmak ve bir saatlik trafik sıkışıklığından kaçınmak için.

"Bugün ofisimde takılabilirsin," dedi. "Holt için bir kreş ayarladım bile. Dün gece Apollo'ya ihtiyaç duyacakları her şeyi gönderdim ve çocuğun CEO'ya ait olduğunu bilmelerini sağladım."

"Ama o sana ait değil," diye mırıldandım. "Bir bebekle ortaya çıkmanı biraz tuhaf bulmayacaklar mı?"

"Hayır," diye homurdandı. "O aptal yerde yaptığım hiçbir şeyin mantığı ya da nedeni yok."

"Neden oraya aptalca diyorsun?" diye sordum.

"Çünkü öyle," diye mırıldandı. "Varlığımın her zerresiyle buradan nefret ediyorum. Ailemle birlikte kısmen sahibi olmasaydım ve benim gibi yanıp kül olduğunu görmek istemeseydim, uzun zaman önce çekip giderdim."

Bu beni delicesine meraklandırdı. "İşini sevmiyor musun?"

"Bir zamanlar seveceğimi sanıyordum," diye cevap verdi arabayı önündeki tabelada YALNIZCA CEO PARK EDER yazan bir park yerine çekerken. "Ama hapse girdiğimde bu değişti. İş dünyasında olma arzusu artık yok."

"O zaman neden buradasın?" Açıkça sordum.

Bana döndü ve yeşil gözleri parlayarak şöyle dedi: "Babama sadık olan herkesle birlikte yerle bir oluşunu izlemek için."

Onu daha fazla sorgulama şansım olmadı çünkü arabadan indi ve Holt'u ve araba koltuğunu çıkarmak için koltuğu öne doğru eğdi.

Bana bunu yaptırmadığı için rahatlamıştım.

Tanrım, ne boktan bir anneydim.

Bugün onu kontrol bile etmemiştim.

Copper gece yarısı onunla birlikte kalkmıştı. Copper bu sabah üstünü değiştirip giydirmişti. Copper gecenin bir yarısı sağdığım sütü ona içirirken ben ağlamış ve Copper'ın yaptığı işi dinlemiştim.

Ben nasıl bir ebeveyndim ki gecenin bir yarısı onunla kimin uyandığını umursamıyordum?

Daha da ötesi, ben nasıl bir insandım ki bebeğimi hiç ebeveynlik deneyimi olmayan bir adamın kucağına itiyor ve ondan çocuğuma bakmasını bekliyordum?

Ama birinin yardım etmesinin verdiği rahatlama? Son derece abartılıydı.

Bu duygunun içinde yuvarlanmak ve büyüklüğünün tadını çıkarmak istedim. "Çıkıyor musun, çıkmıyor musun?"

Copper'ın sinirli ses tonuyla dışarı çıktım, sanki buranın sahibiymiş gibi binaya girerken onunla birlikte yürümek için acele ettim - ki teknik olarak öyleydi.

Burası devasa ve düpedüz güzeldi, ama aşırı gösterişli bir şekilde.

Havasız görünüyordu ve hiç de beklediğim gibi değildi.

Rahat ve konuksever ama aynı zamanda profesyonel bir yer olarak düşünüyordum ama burası normal bir insanın ayakkabılarında kir olmadığından emin olmadan lobiden geçemeyeceği bir yer gibiydi.

Copper takım elbisesi ve parlak ayakkabılarıyla bu role uysa da ben kesinlikle uymuyordum.

İçeri girmek için anahtar kart kullanması gereken bir arka kapıdan geçti, ardından kimliğini okutmak için bir güvenlik masasında durdu.

Güvenlik görevlisiyle kim olduğumu ve istediğim zaman girip çıkabileceğimi açıklayan kısa bir konuşma yaptıktan sonra başını lobinin geri kalanına doğru salladı.

"Kreş ikinci katta. Keely'nin kocası Dima tüm güvenlik endişelerine dikkat çektiğinde, orada olmaması gereken hiç kimsenin kata erişemeyeceğinden emin olmak için savunmasız olanı ikinci kata taşıdık. Şimdi sadece ebeveynler, güvenlik personeli ve diğer birkaç kilit kişi erişebiliyor" diye açıkladı.

Muhtemelen bu güvenlik önlemleri için mutlu olmalıydım...

Bu düşünceyi kök salmadan önce kapattım.

Kendimi ve annelik içgüdüsünden yoksunluğumu sorgulamak beni hiçbir yere götürmeyecekti.

Depresyon ilacımın ikinci günündeydim ve henüz bir fark hissetmemiştim.

Gerçi doktor ilacın etkilerini gerçekten fark etmeye başlamamın biraz zaman alacağını söylemişti.

Ki bu berbat bir şeydi.

Oğlum söz konusu olduğunda pek de parlak olmayan coşkumun bir anda düzelmesi umurumda olmazdı.

Benim sorunlarımı hak etmiyordu.

Benim gibi bir anneyi hak etmiyordu.

"Benimle kal," diye tersledi Copper yüzüme.

Sertçe yutkundum ve Holt'u bir grup başka çocukla birlikte bıraktığımız ikinci kata kadar onunla kaldım.

Odada dört öğretmen vardı ve hepsi de Copper'ın Holt'u tuttuğu yere gelip onu sevdiler.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" dedi grubun en yaşlı kadını, Copper'ın Holt'un araba koltuğunu bıraktığı yere yakın bir yere çömelirken.

"Öyle," dedi grubun en büyük göğüslüsü olan sahte bir kadın sesi. "Bay Clayborne, çok güzel bir oğlunuz var."

Copper onları düzeltmedi ve onun yerine, "İşte beslenme programı. Sadece anne sütüyle ve biberonla besleniyor. Eğer sütü biterse bize haber verin, biz de size daha fazlasını getirelim. Hem Baker'ın," -beni işaret etti- "hem de benim numaralarım burada. Yine de önce onu aramayın. Beni ara."

Anında rahatladım.

Copper, "Herhangi bir sorunuz olursa bana mesaj da atabilirsiniz," diye ısrar etti. Yüzümün alev aldığını hissettim. "Bana mesaj atabilirsin."

Lütfen bana mesaj atma.

Biri hariç tüm kadınlar yargılayan gözlerle bana döndü.

Hepsinin anneye mesaj atmak yerine neden böylesine önemli bir adam olan Copper'ı rahatsız ettiklerini sorguladıklarını görebiliyordum.

Bende bir sorun mu vardı? Kötü bir anne miydim?

Ben...

"Hanımefendi," dedi yargılayıcı gözleri olmayan kişi. "Oğlunuzdan ben sorumlu olacağım. Önce size mesaj atmamızı isterseniz, bunu yaparız."

"En kolayı neyse o," dedim. "Ben de çalışıyorum, o yüzden cevap vermezsem telefonla görüşüyorum demektir. Copper'a da mesaj atabilir ya da arayabilirsiniz. Sorularınız olursa içimizden biri size yanıt vermek için hazır olacaktır."

Yargılayıcı olmayan kişi bana elini uzattı ve "Benim adım Rawlins. Beyzbol eldiveni gibi."

Başımı salladım. "Baker."

"Ve bu sevimli küçük çocuk da Holt." Copper'ın hâlâ elinde tuttuğu kâğıdı ve oğlumun araba koltuğunu aldı. "İkinizden başka onu alabilecek biri var mı?"

Copper benim yerime, "Şimdilik sadece ikimiz alacağız," diye cevap verdi. "Herhangi bir endişeniz olursa arayın."

Rawlins başını salladı. "Olur, Bay Clayborne."

Holt'u, içinde başka bir bebeğin daha bulunduğu bölmeli bir odaya götürdü ve onu araba koltuğundan indirmeye başladı.

Onu kucağına alana kadar izledim ama hâlâ ağlamıyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Copper.

Tereddüt ettim, henüz gitmeye hazır olduğumdan emin değildim.

Ama sonra telefonum çaldı ve bana hâlâ yapmam gereken bir iş olduğunu hatırlattı. Kız kardeşim ve annem en küçük kız kardeşimle birlikte üniversiteleri ziyaret ettikleri için cevap vermedikleri için biraz fazladan bir iş.

"Evet," dedim. "Çalışırken ofisinde bulunmamın senin için sorun olmayacağından emin misin?"

"Dikkat dağıtıcı şeylere alışkınım," dedi. "On beş yıldır tek bir saniye bile yalnız kalamadım. En iyileriyle birlikte bölümlere ayırabilirim."

Bu çok mantıklıydı.

"Tamam," dedim. "Ben hazırım."

Holt'a son bir kez baktıktan sonra Copper'ın beni kapıya doğru çekmesine izin verdim.

Ofisine vardığımızda, nihayet dekorda ondan küçük parçalar gördüm.

Kız kardeşi Keely ofisinde onu bekliyordu, masasında oturmuş çörek yiyordu.

Keely başını kaldırmadan, "Nihayet," dedi. "Fazladan on dakikanı alacağını düşünmemiştim... Sen kimsin?"

"Keely, bu benim birkaç haftalık oda arkadaşım. Baker, bu da kız kardeşim Keely," diye tanıştırdı Copper bizi.

"Baker. Shad'ın kızı Baker gibi mi?" Keely gülümsedi.

Ayağa kalkıp elimi sıkarken, "O benim," dedim. "Copper'ın bugün dükkânda dolaşan küçük fısıltılarının nedeni sen misin? Herkes bu gizli bebeği ne zaman doğurduğunu ve annesinin kim olduğunu merak ediyor."

"O ben oluyorum," dedim. "Gerçi Copper'ın bebeği değil."

Bunu gerçekten belirtmek zorundaymışım gibi hissettim.

Keely güldü ve Copper ona bir bakış attı.

Soru soran bir kaş kaldırdım ve Keely sesinde bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Copper evlilik dışı bir kadını hamile bırakmadan önce ölürdü," diye açıkladı. "Kahraman kompleksi var ve geçmişte her şeyi 'yanlış' yaptığı için şimdi her şeyi 'doğru' yapmak zorunda hissediyor."

Adama dönüp "Tam olarak neyi yanlış yaptın?" diye sorduğumda kaşlarım kalktı.

"Babamı öldürmek," diye mırıldandı otururken.

"Bu şimdiye kadar olan en doğru şey gibi görünüyor," dedim. "Artık kimseye zarar vermek için burada değil. Bunu daha fazla insana yapabilirdi. Daha fazla çocuğu olabilirdi ve onlara da yapabilirdi. Çok yiğitçe ve cesurcaydı. Ayrıca kız kardeşin Keely, kendisini istismar eden adamın artık onunla aynı havayı solumadığını bilerek hayatını yaşayacak."

Keely bana gülümsedi. "Senin dudaklarından Tanrı'nın kulağına."

Copper içini çekti ve işe koyuldu. "Lynch'i aramalı ve rütbesinin düşürüldüğünü bildirmeliyiz."

"Oh, eğlenceli." Keely gözlerini devirdi. "Bunun için burada olmak zorunda mıyım?"

"Hayır," dedi. "Yine de, Reign hesaplarımızdan ne kadar para hortumladığını ortaya çıkardığı ve bunu gerçekten önemli bir amaç için yapıyormuş gibi davrandığı için hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Keely, "Ona göre fahişelere sakso çektirmek iyi bir amaçtı," dedi. "Reign nasıl?"

Reign kimdi?

Copper omuz silkti, sanki bu Reign denen kişi her kimse, daha fazla araştırmasını gerektirecek kadar önemli değilmiş gibi. "Hâlâ sorunları var."

Reign'in onun için o kadar da önemli olmadığını bilmek rahatlatıcıydı.

"Tüm bu işaretleri kaçırdığıma inanamıyorum," diye başını salladı. "Silver dün Webber ve Reign'in yeğenini gördüğünü söyledi."

"Öyle yaptı," dedi Copper. "Ama bunu daha sonra konuşacağız çünkü..."

Telefonu aldı.

Hoparlörü açtı ve "Evet, Millicent?" dedi.

Asistanı olduğunu tahmin ettiğim kişi hoparlörden, "Bay Lynch burada," dedi.

"Tamam, içeri gönder."

Copper telefonu kapatmadan düğmeye bastı ve Keely fırsattan istifade odadan dışarı fırladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, Baker. Ben buradayım!"

Bir kez başımı salladım ve odanın köşesinde, Copper'ın kanepesinde kendi istasyonumu kurmak için zaman ayırdım.

Pelüş yastıklara gömüldüm ve kardeşlerimle babama iş ayarlamak için ihtiyaç duyacağım programı hazırlamaya başladım.

Annem ve kız kardeşim kayıp olduğu için her zamankinden daha fazla iş vardı ama yine de halledilemez değildi.

En azından eski evimden çıkmıştım.

Bay Lynch'in ofise gelmesini beklediğim beş dakika boyunca dün bütün gün olduğundan daha üretkendim.

Göz ucuyla Copper'ın telefonunu açtığını gördüm. "Lynch nerede?"

Copper kısaca sordu.

Millicent usulca, "Telefona cevap vermenin çok uzun sürdüğünü söylediği için salondan kahve almaya gitti," dedi.

Copper'ın taştan yapılmış yüzünü görmek için başımı kaldırdım.

"Teşekkürler, Millie. Buraya geldiğinde, ofisime gelmek için saat tam dokuza kadar beklesin," dedi Copper. "Beklemeye karar verdiğine göre, ben gidip birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Evet, efendim." Millicent boğazını temizledi. "Ben yaparım."

Copper ayağa kalktı ve ofis kapısına doğru yürüdü, kapıyı çarparak kapatmadı ama kapattı.

Dalgın bir şekilde işime geri döndüm ama Copper'ın kimseyi aramadığının farkındaydım.

Kadran nihayet dokuzu gösterene kadar iki telefon görüşmesi yaptım.

Dokuz olduğuunda, Oregon'dan Florida'ya bir araba teslim etmek için acemi bir teçhizat isteyen Oregon'daki bir yerle telefonda yeni çıkmıştım ki Copper'ın ofisinin kapısı açıldı ve bir adam içeri girdi.

Kapıyı çalmadan girdiğini de ekleyeyim.

Copper yeni geleni tanımadı, uzun bir süre bilgisayarında çalışmaya devam etti ve sonunda başını kaldırıp, "Çok çaldın mı Lynch?" dedi.

Tuzlu ve biberli saçları ve botokslu bir yüzü olan yaşlı bir beyefendi olan Lynch kaskatı kesildi. "Tam kırk beş dakikadır bekliyorum."

"Gelmen gereken saatte, yani sekizde gelseydin hiç beklemezdin. Ama sen bir güç gösterisi yapmaya ve zamanım değerliyken beni bekletmeye çalıştın." Durakladı. "Ancak sen pek değerli değilsin. Otursana."

Copper'ın "oturun" deyişi kulağa "bu uçurumdan atlayın" gibi geliyordu.

Lynch oturdu ve onun bu kadar rahatsız görünmesi karşısında dudaklarım seğıirdi.

Bu Copper'ı almadığıma sevinmişim.

Dün bütün gün çocuğumu elinde tutandan biraz daha korkutucuydu.

"Kendini kâr amacı gütmeyen bir kuruluş gibi gösteren ama aslında sadece bir yat satın almak için kullandığınız bir hesap olan paravan bir şirkete aktardığınızı öğrendiğimiz parayı anlatın bana," dedi yumuşak bir sesle.

Lynch'in yüzündeki tüm renk uçup gitmişti.

"Ben, şey, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Copper sağ çekmecesinden bir yığın kâğıt çıkardı ve Lynch'e uzattı.

Lynch onları aldı ve titreyerek kâğıtları karıştırdı.

Sondan ikinci sayfada durdu ve öyle bir yutkundu ki, adem elması boğazında kaybolup tekrar ortaya çıktı.

"Uh," diye başladı Lynch.

"O paranın tamamını faiziyle birlikte geri istiyorum," dedi Copper. "Gün sonuna kadar hesaplarıma geri yatıracaksın, yoksa birkaç sorunumuz olacak. Ve eğer ben seni yakalamadan önce gözüne kestirdiğin o yatı satın almayı düşünüyorsan, bir daha düşün. Polisle çoktan temasa geçtim ve bir arkadaşım seni uçuş yasağı listesine aldırđı. Bu ülkedeki hiç kimse seni buradan çıkaramaz."

"Bunun ben olduğumu kanıtlayamazsınız." Lynch'in omurgası nihayet yeniden ortaya çıktı. "I..."

Copper ayağa kalktı ve masasının altına uzandı.

"Dişlerin için kırmızı ve kötü olan nedir?" Copper aldatıcı derecede sakın bir sesle sordu.

Marcellus Lynch ona delirmiş gibi baktı.

"Bilmem, ne?" Lynch mutluluktan kafası karışmış bir halde sordu.

"Bir tuğla." Copper ayağa kalktı, eli masasının altından gerçek bir tuğlayla çıktı. "Şimdi kapa çeneni ve ofisimden defol."

Lynch ayağa kalktı ve birkaç adım geri giderek sandalyelere takıldı, sonra kendini toparlayıp hızla kapıdan çıktı.

Copper bana baktı, eli hâlâ büyük tuğlanın üzerindeydi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Neden onu silahla tehdit etmiyorsun? Ya da yumruğunla?" Merak ettim.

Copper'ın öfkeli bakışları beni delip geçti. "Çünkü bu y u m r u ğ u m u incitir ve silah çok dağınıktır."

Çok mantıklı olan bu hızlı yanıtı beni biraz duygulandırdı.

Bu harika bir duygu ydu ve boğazımdan taşmak isteyen kahkaha bana yabancı geliyordu.

Ofisinde en büyük günahı işlemişim gibi beni izliyordu.

Ama sonunda kendimi kontrol edebildiğimde, "Seni gülerken görmek güzel Baker," dedi.

SEKİZ

Daha acımasız olabilirdim.

-Copper'dan Chevy'ye metin

BAKIR

On dört günlük ilaç tedavisinin altıncı günü, Baker'ın tüm varlığının üzerinde asılı duran depresif bulutta bir dönüm noktası olduğunu gördüğüm gündü.

O gece oğluna hiç bakmadan yattı ve ertesi sabah uyandığımda sadece Holt'u kaldırmış ve giydirmiş olmakla kalmadı, aynı zamanda gözlerim açıldığında yatağımın ucunda onu emziriyordu.

Doğrudan bana baktığını gördüğümde gözlerimi kırptım.

"Bu sabah uyandım ve kendimi yepyeni bir insan gibi hissettim," dedi gözlerinden yaşlar süzülerek. "Birdenbire sadece bir oğlum olduğunu değil, aynı zamanda o oğlun benim tüm hayatım olduğunu ve tüm kısa hayatı boyunca ona tamamen bok gibi davrandığımı hatırladım."

Karın kaslarımı kıvırdım ve gözlerimdeki uykuyu silerek doğruldum.

"Sende doğum sonrası depresyonu var," dedim ona açıkça. "Bedeninizin ve zihninizin bu deneyimi nasıl ele aldığının suçlusu siz değilsiniz. Herkes öyle

Farklı ve seni kırmak istemem ama okuduklarıma göre, sen bu durumdan muzdarip olan ilk kişi değilsin ve son kişi de olmayacaksın. İşaretleri fark ettiniz ve yardım aldınız, şimdi de onunla ilgileniyorsunuz. Başlangıçta biraz dengesiz olduğunuzu hatırlamayacak."

Burnunu çekti, bakışları çocuğuna kaydı.

Elbette benim bakışlarım da onun mükemmel göğüslerine odaklandı.

Ona bağlı bir çocuk olsa bile, hala karıştırılmaması gereken şeyleri karıştırıyordu.

Alt yarımı örten çarşafı yeniden düzelttim ve "Burada olmanın bir nedeni var mı?" dedim.

"Reign adında biri kapınızı çaldı ve içeri girmek istedi. Gelemeyeceğini söyledim, o da evinde bekleyeceğini söyledi. Seni uyandırmayı düşündüm ama sonra uyumana izin vermeye karar verdim. Dün gece Holt'la birlikte geç saate kadar ayaktaydın ve uykuyu hak ettin."

İnledim ve ellerimi tekrar yüzüme sürdüm. "Ne istediğini söyledi mi?"

"Sayılır," diye bildirdi. "Webber adında bir adamın arayacağını ve önce onunla konuşmadan söylediği hiçbir şeye inanmamamı söyledi."

"Siktir," diye homurdandım telefonuma uzanırken.

Reign'den gelen beş ve Apollo'dan gelen iki aramayla birlikte Webber'dan gelen bir cevapsız arama vardı.

Webber'ın adını tuşladım ve iki kez çaldıktan sonra açtı.

"Günaydın, günışığım," diye alay etti Webber.

"Siktir git," dedim. "Saat daha yedi. Dün gece geç yattım."

"Ben de öyle. Daha yatmadım bile," dedi. "Dün gece bazı ilginç haberler aldım."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi. "Öncelikle, saat on bir civarında Apollo'dan bir telefon aldım. Üç haftalık kayıp bir çocuk için Amber alarmı verildiği ortaya çıktı. Apollo, kanayan bir kalbi olduğu için, Amber alarmını araştırdı ve çocuğun kayıp olduğunu öğrendi.

Gözetimim altındaki bebek için alarm verildi. Çocuğun velayeti büyükanne ve büyükbabasındaydı ve büyükbaba Kaliforniya'da açık kalp ameliyatı geçirirken çocuğu bir aile dostuna bırakmışlardı. Eve döndüklerinde çocuğun kayıp olduğunu fark ettiler ve DPD bir alarm gönderdi. İzlediğim çocuğun Reign ya da kardeşiyle hiçbir akrabalığı yoktu. O çocuk Reign'in sebep olduğu araba kazasında ölmüştü. Bu bebeği bir kişinin evinden çalmış."

"Ne?" Şok içinde sordum.

"Şaka değil," dedi Webber. "Bebeğe bakması gereken kadın da dünyanın en iyi insanı değildi. Çocuğun annesiydi. Görünüşe göre Reign'in, büyükanne ve büyükbabanın tuttuğu bebeğin dadısı olduğunu söylediğinde ona inanmış ve hiçbir soru sormadan onu teslim etmiş. Hemen büyükanne ve büyükbabayı aradım ve bebeğe ulaşmalarını sağladım. Sonra Reign'i polise ihbar ettim. Ya da, aslında, Haze'e gittim, aradaki her şeyi o yaptı. Reign'in şu anda bir BOLO'su var, onu arayın. Onu görürsen, müdahale etme. Sadece polisi ara ve bırak onunla onlar ilgilensin."

"Evinde," diye mırıldandım. "Haze'i kendim arayacağım ve o."

"Onun saçmalıklarına kandığırma inanamıyorum," diye iç geçirdi Webber.

"Ben çok küçük bir Sürtük."

"Ben yirmi yıldır buna kanıyorum," diye belirttim. "Chevy de öyle. Manipölasyon konusunda çok iyi."

Webber, "Seely'ye o kadar çok benziyor ki içim acıyor," dedi.

"Ben sadece..." Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum.

Reign'i gördü ve küçük kız kardeşi Seely'nin büyüdüğünde neye benzeyeceğini hayal etti. Ve kendini korumak yerine yardım etmeye çalışmıştı.

"Yazdığı mektubun saçmalık olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Webber, "Bence saçmalıktı, evet," diye kabul etti. "Tahminimce, istediği şekilde tepki vermenizi sağlayacağını düşündüğü şeyi yazdı. Biz

Planlanmış gibi tepki gösterdi ve gerçekte muhtemelen kendini öldürmeyi hiç planlamamışken, aniden düşünülemez olanı yapmasını engelledi."

"Harika," dedim. "Kardeşin nesi var? O gerçekten kardeş mi?"

"Artık hiçbir fikrim yok," diye güldü. "Çok işim var. Apollo şu anda Reign'in hayatını araştırıyor ve seni haberdar edeceğim. Ama gerçekten onun kardeşi gibi görünüyor. Görünüşe göre akıl hastalığı kesinlikle aileden geliyor."

Sonunda her şeyi dinleyen Baker'a baktım ve Webber'a şu talimatı verdim: "Polisleri kapısına gönder ve onu yakaladıklarında bana haber ver. Ofise gitmem gerekiyor ama o gidene kadar buradan ayrılmayacağım. Ben kalırsam muhtemelen yerinde kalacaktır."

"Çoktan halledildi. Yakında orada olurlar," dedi Webber. "Sabahın yedisinde bütün bunları sana yüklediğim için üzgünüm."

"Bunu bildiğime sevindim," diye itiraf ettim. "İki kez kontrol etmem için bağırduğında içgüdülerimi takip etmeliydim. Ama mektup oldukça ikna ediciydi, yalan söylemeyeceğim."

Webber birkaç küfürlü kelime mırıldandı, sonra da "Seninle sonra konuşuruz" dedi.

Sonra Apollo'yu aradım ama beni sesli mesaja yönlendirdi, ben de telefonu yatağıma fırlattım.

Holt, Baker'ın göğsünü açtı ve aceleyle üstünü örtmeden önce göğsünün tam ve engelsiz bir görüntüsünü elde ettim.

"Bütün bunlar da neydi böyle?" Holt'u poposunun üzerine oturtup sırtını sıvazlamaya başladığında Baker ilgiyle öne doğru eğildi.

Ayağa kalkıp giyinirken ona her şeyi anlattım ve bunu yaparken aletimi gözlerden uzak tutmaya özen gösterdim.

Ona tüm hikâyeyi anlattıktan sonra "Bu delilik," dedi. "Burada kesinlikle bazı akıl sağlığı sorunları var."

"Evet," diye katıldım. "Her zaman sorunları olduğunu hissetmişimdir. Birbiriyle uyuşmayan şeyler. Aşırı tepkiler. Hiç y a ş a n m a m ı ş uydurma durumlar. A

Çıktıktan birkaç ay sonra Chevy, kardeşim ve onu yatakta yakaladım. Haklı olarak sinirlenmiştim. Chevy benim kız arkadaşımınla 'yattığı' için kızdığımı sanıyordu ama aslında Reign'in sorunları konusunda uyardığımı sandığım kardeşime Reign pençelerini geçirdiği için çok kızmıştım. Sonradan öğrendim ki yıllardır onun pislikleriyle uğraşıyormuş." Diş fırçama uzanırken başımı salladım. "O bir kaçık ama akıllı bir kaçık. Yıllardır insanlarla oynuyor ve kimsenin oyuna geldiğinden haberi yok. Bu noktada kimse neyin gerçek olduğunu bilmiyor. Ben bile neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Ve o hala güçlü bir şekilde devam ediyor. Belki artık kendisi bile neyin gerçek olduğunu bilmiyordur."

"Sahip olduğu tek şeyin Munchausen's olduğunu sanmıyorum. Eğer varsa bile. Bence bu sadece insanlara istediğini yaptırmanın çok zekice bir yolu olabilir," diye belirtti Baker. "O kadar manipülatif olabilir."

Ofise gittiğimizde Baker'ı kendi halinde inceledim.

Ofisimin köşesinde çalışıyordu, tıklıyordu ve parmakları tuş takımının üzerinde uçuşuyor, daha önce hiç görmediğim kadar hızlı yazıyordu.

Keely bile bu kadar hızlı yazamazdı.

Parmakları tuş takımlarının üzerinde gezinirken uzun süre onu izlemiş, bu kadar narin ellerin beni nasıl bu kadar tahrik edebildiğini merak etmiştim.

"Belki de." Omuz silktim ve kendimi şu anda hiçbir şey yapmamayı tercih ettiğim konuya geri dönmeye zorladım. "Yine de artık o kadar da umurumda değil. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Baker başını eğdi ve kahverengi, kıvrıkcık saçları yana doğru savrularak narin boynunu ortaya çıkardı.

Dudaklarım boğazının sütunu boyunca gezinmek için kaşınıyordu.

Elim, elimdeki tuğlayı acı verecek kadar sıkı.

İşte bu zavallı kadın, doğum sonrası depresyondan muzdarip, oğlunu doğurmalı aylar olmuş, olabilecek en kötü pozisyondaydı.

ve ellerimi -ve diğ er vücut parçalarımı- ona sokmayı düşünüyordum.
Benim sorunum neydi?

DOKUZ

*Havuzlara işerim.
-Bakır'dan Bakır'a Metin*

BAKER

"O da mı burada çalışıyordu?"

"Hayır, şey, sözleşmeli iş." İçini çekti ve bir kez daha yerine oturdu. "Adli muhasebeciydi, öyle mi? Gerçekten öyle olup olmadığını bile bilmiyorum, sadece Keely'nin bana söylediklerinden yola çıktım. Öyle olmama ihtimali de var..." Masasının üzerindeki kâğıtlara baktı. "Belki de buraya başka birinin gelip onun çalışmalarını kontrol etmesini sağlamalıyım."

"Sanırım bu akıllıca olabilir," diye itiraf ettim telefonum çalmadan önce. Arayanın kardeşim olduğunu görünce hemen cevap verdim. "Kenny, ne oldu?" diye sordum.

"Az önce bana verdiğin pikap ıssız bir yerde ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bana verdiğin numaranın bağlantısı kesildi ve nereye gideceğimi bilmiyorum," dedi söze girmeden.

"Bana bir saniye ver," dedim bilgileri incelemeye başlarken. "Web sitelerindeki yol tarifi, Google Haritalar'ın sizi yanlış yere gönderdiğini söylüyor."

yer. Web sitelerindeki yönlendirmeleri takip etmeniz gerekiyor." Durakladım. "Size o talimatları da verdim, onları mı takip ettiniz? Ayrıca, hangi numarayı aradınız?"

Bana numarayı okudu.

"Hayır, bu yanlış. 5503 olmalı, 5530 değil." Açıkladım. "Şimdi, bu koşuyla birlikte gönderdiğim notlardaki talimatları takip ettin mi, yoksa onları görmezden gelip Google Haritalar'a mı girdin?"

"Google Maps'e girdim," diye mırıldandı. "Bana yol tarifini okuyabilir misin?"

Okudum ve "Bu sana yardımcı oluyor mu?" diye bitirdim.

"Evet," diye homurdandı. "Şimdi bu koca sürtüğü mümkün olan en küçük yoldan geri döndürmem gerekiyor." İç çekti. "Teşekkürler, Bake."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı, ben de telefonu kapattım ve teslimatı yapacağımız tedarikçiye mesaj atarak Kenny'nin yolda olduğunu ama geri dönmesi gerektiğini söyledim.

Mesajı göndermeden önce göğüslerim nabız gibi atmaya başladı ve bana Copper'ın ofisinde Holt'u beslemek için ikinci kata inmem gerektiğini yoksa göğüslerimin patlayacağını hatırlattı.

Onları ovmaya başladım, ancak bunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark ettim ve yakalanıp yakalanmadığımı görmek için başımı kaldırdım.

Yakalanmıştım.

Copper'ın gözleri üzerimdeydi.

Gözlerinde bir ifade yoktu ama hiç pişmanlık duymadan onlara masaj yapmamı izliyordu.

"Holt'u beslemek için aşağı inmem gerekiyor," dedim yanaklarımın alev aldığını hissederek.

Çalışırken evde neredeyse tek başıma olmaya çok alışmıştım.

Bununla daha iyi başa çıkmam gerekiyordu.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu, öne doğru eğilerek büyük kollarını masasına dayadı.

Pazularındaki kaslar gömleğinin gücünü test ediyordu - takım elbise ceketini ne zaman çıkarmıştı?

Gözlerim göğsünde gezindi ve göğüslerimden ıslaklık sızmaya başladı.

İnledim ve gömleğimdeki iki büyük ıslak nokta görmek için aşağı baktım.

"Kahretsin," diye homurdandım.

İçinde bulunduğum durumu anladıktan sonra, "Gidip onu getireyim. Onu burada besleyebilirsin, sonra sana bir gömlek getirmesi için birini gönderirim."

"Çantamda bir tane var," diye mırıldandım. "Buna alışkınım. Ama onu bana getirmene hayır demem."

Göz kırptı ve gitti, beni gömleğime biraz daha sızmak zorunda bıraktı. Kahretsin.

Şu anda utanacak kapasitem olsaydı, yanaklarım alev alev yanardı.

Onun yerine, sadece kayıtsızlık

hissettim. Tıpkı diğer günler

gibiydi.

Neden bunun farklı olacağını düşünmeyim ki?

Copper beş dakika sonra omzunda çocuğumla geri geldi ve doğruca bana doğru yürüdü.

Holt'u bana uzatırken "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye

sordu. Holt'u aldım ve onun mutlu gözlerine baktım.

O kadar sık ağlamasına alışmıştım ki, yüzünü gerçekten inceleme fırsatım olmamıştı.

"Onu masöre götürmeyi düşünmemiş olmam beni kötü bir anne yapar mı?" diye sordum. "Doğduğundan beri haftada bir kez çocuk doktoruna gittim, bir sorunu olduğundan emindim. Her seferinde sadece kolik olduğunu söylediler."

Parmağımı bebeğimin yüzüne denk gelen burnumun üzerinde gezdirdim.

"Uzman olan sen değilsin. Onlar uzman. Bundan bahsetmediler, bu onların hatası, senin değil."

"Babasına hiç benzemiyor," diye mırıldandım. "Tamamen bana benziyor."

"Güzel." Copper tekrar yerine oturdu. "Belki senin kişiliğine ve zekana da sahip olur. O zaman onu yapmak için tüm emeği harcayanın gerçekten sen olduğunu söyleyebilirsin."

"Aç mısın?" Holt'a sordum.

"Ona ilk biberonunu vermek üzere olduklarını söylediler," dedi Copper masa sandalyesini Dallas silüetine bakacak şekilde çevirirken.

Bunu göğüslerimi yerleştirmek için bir işaret olarak aldım ve Holt'u yan yatırdım.

Bunu daha önce binlerce kez yapmıştık ama bu sefer farklı hissettim. Sanki olaylara sisli bir pencere yerine berrak bir camdan bakıyordum. "İntihar etmeyi düşündüm," dedim usulca, Copper'ın duyacağını biliyordum. "Beni durduran tek şey Holt'u Joey gibi bir adama bırakma fikriydi. Korkunç bir hayatı olurdu."

"Eğer bir daha böyle hissedersen," dedi Copper şiddetle. "Bana hemen söyleyeceksin. Sana elimden gelen her şeyi vereceğim ve bir daha asla böyle hissetmemeni sağlayacağım."

Ses tonundaki sertlik ilk kez oğlumdan uzaklaşıp Copper'a bakmamı sağladı.

Savaş yolundaki intikamcı bir meleğe benziyordu.

"Yapmayacağım," diye kekeledim. "Yemin ederim. Sanırım ilk kez ne kadar kötüleştiğini görüyorum."

Kullandığım ilaçlar bir mucizeydi.

Doktor ilacın tam etkilerini görmenin on dört gün kadar süreceğini söylemişti ama altı gün olmuştu ve ben şimdiden çok daha net düşünüyordum.

İstediğim çocuğumu beslemek zorunda kalacağım diye ödüm kopmuyordu.

Tanrım, ne kadar da düşmüşüm.

Copper'ın gözleri beni o kadar uzun süre inceledi ki Holt'u karşı tarafa geçirmek zorunda kaldım ama bakışları benimkileri hiç terk etmedi.

Bir karar verildi, değişimin gerçekleştiğini gördüm ve bir kez başını salladı.

Ona ne düşündüğünü sormadan telefonum tekrar çaldı,
bana hala yapacak işlerim olduğunu hatırlattı.

Bu sefer arayan Fermin'di.

İçimi çektim ve telefonu açtım.

ON

Ya akıllı bir adamsın ya da osuruk kokan birisin.

-Keely'den Copper'a metin

BAKIR

Shad nihayet Dallas'a dönene kadar bu rutin dört gün daha devam etti.

Bu da iyi bir rutindi.

İyi işleyen ve oldukça hoşuma giden bir rutindi.

Bu tür bir ev hayatını deneyimleyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama düşündüğümünden çok daha ilgi çekici olduğunu fark ettim.

Hatta o kadar ilgi çekiciydi ki, Shad nihayet kızını aldıktan dokuz gün sonra öğlen saatlerinde ofisimin kapısından içeri girdiğinde, bundan henüz vazgeçmek istemediğimi fark ettim.

Yine de bunu itiraf edemezdim.

Bununla birlikte, kızımın kalmasına izin vermesi için yeterli olacağını bildiğim bir güç hamlem vardı.

"Kızım nerede?" diye sordu.

"İkinci katta Holt'u besliyor," diye cevap verdim. "Akşama kadar dönmeyeceğini sanıyordum?"

"Aceleyle eve geldim, yasaları biraz çiğnemiş ve 'dinleniyor' olmam gerekirken araba kullanmış olabilirim." Omuz silkti. "O nasıl?"

"İyi," diye dürüstçe cevap verdim. "Benimle birlikte olduğu dokuz gün içinde tamamen farklı bir insan oldu. Gerçi şimdi Holt'la hiçbir şey yapmak istememek yerine, onunla her şeyi yapmak istiyor ve Holt'un hayatının ilk birkaç ayında nasıl davrandığı için kendinden nefret ediyor. Bu kesinlikle çetin bir mücadele."

Shad'ın omuzları çöktü. "Bunu görmeliydim."

Evet, görmeliydi.

"Sana izin verdiğini sanmıyorum," diye itiraf ettim.

Omuz silkti. "Bu senin çocuğun olsaydı seni durdurmasına izin verir miydin sence?"

Çocuk sahibi olma düşüncesi gerçekten de hiç aklımdan geçmemişti.

Ama Shad'ın durumunda olsaydım ne yapardım diye düşündüğümde, aklıma hemen "kesinlikle hayır" geldi.

Onun olmasına izin vermezdim.

Yine de bu, olaya dışarıdan bir bakış açısıyla bakmaktı.

"Evde onu yalnız bırakman gerektiğini söyleyen bir karın, oğulların ve iki kızın vardı," diye belirttim.

"Evet," dedi. "Ama içimdeki bu içgüdü bana bunun çok uzun sürmesine izin verdiğimi söyledi."

Neredeyse söylüyordu.

Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu onunla paylaşmaya hazır olmadığım bir şeydi.

Belki bir gün Baker bana dört gün önce söylediği şeyi ona da söyleyecekti ve benim göğsümde hissettiğim gibi o da göğsünün yırtıldığını hissedecekti ve o benim çocuğum bile değildi.

Benim hiçbir şeyim değildi.

İçimdeki her içgüdü onu göğsüme doğru çekmek ve asla bırakmamak için çılgılık atsa da.

Ofisin dışından gelen kahkahalar üzerine o tarafa baktım ve Keely ile Baker'ın ofis kapımın dışındaki koridorun ortasında hararetli bir şekilde konuştuklarını gördüm.

Shad'ın dudaklarından hırıltılı bir ses çıktı. "Ne?"

Shad kızından bana baktı, yüzünde bir şok ifadesi vardı. "Bir deri bir kemik kalmış," diye mırıldandı.

Öyleydi.

Haftalar önce hastanede gördüğüm kadından tamamen farklı birine benziyordu.

Sıskaydı.

Hem de çok zayıftı.

Ama bu hafta çok yemek yiyordu. Geçen yıl Şükran Günü yemeğinde kardeşlerimin yediğinden daha fazla yemek yediğini görmüştüm.

"Apollo'ya tıbbi kayıtlarına baktırdım," dedim duymasın diye alçak sesle. "Buraya geldiği ikinci gün oturma odasında süt sağıyordu. Gömleği kaldırılmıştı ve tüm kaburgalarını gördüm. Dostum, o kıyafetler onu sadece sıksa gösteriyor. Ama cidden sol tarafındaki tüm kaburgalarını saydım. Mahremiyet ihlali için özür dilerim ama Apollo'dan bakmasını istemekten kendimi alamadım."

Shad özrü elinin tersiyle itti.

"Her neyse, demek istediğim, kullandığı antidepresanların etkilerinin tamamen görülmesi iki hafta sürüyor," diye açıkladım. "Semptomlarının azaldığını gördükten sonra altı ay boyunca ilaçlara devam etmesi gerekecek."

"Siktir," dedi. "O zaman yalnız bırakılamaz mı?"

Hemen başımı salladım. "Yalnız bırakmak mı? Tabii. Ama o ilaçları almak zorunda. Hormonları aşırı derecede bozuk, bu yüzden

ilk etapta PPD'si vardı."

"Peki ya bebek?" dedi. "Onunla bir şey yapmak istiyor mu? Telefonda söylediklerine bakılırsa..."

Şu anda gördüğüm anneyi, başlangıçta oğluyla birlikte tanık olduğum anneyle karşılaştırdım.

Oğlunun çığlık atması umurunda değildi, hatta çok fazla çığlık atmaya başladığında odadan çıkıyordu.

Oğlunun banyo yaparken sevimli bir şey yapmasını umursamıyordu.

Uyuyormuş ve çok masum ve melek gibi görünüyormuş umurunda değildi. Umurunda değildi.

Geçen hafta sonunda doğum sonrası depresyonun boyutlarını ve bir insan için ne kadar zararlı olduğunu anladım. Onun her zaman olması gereken anneye dönüştüğünü gördüm.

"Neden onu kontrol etmediniz?" Biraz zorlayarak sordum.

Shad yutkundu. "İnatçılık." Başını iki yana salladı. "Aptallık. Seç birini."

"O benimle kalacak," dedim. "En azından bir süre için. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ne zaman sizinle kalması konusunu açsam çıldırıyor. Hâlâ karının ve çocuklarının olduğu bir yere gitmeye hazır değil."

"Onu hayal kırıklığına uğrattık," diye itiraf etti.

"Başarısız oldunuz," diye kabul ettim. "Ama bence bunu düzeltebilirsiniz. Sadece üzerinde çalışmalısın

o."

"Baba?"

Baker Shad'a gülümsedi ve Shad kollarını açarak Baker'ın içine doğru hareket etti.

Kollarını ona doladı ve elleri sırtında gezinip oradaki kemikleri hissederken yüzünün nasıl karardığını gördüm. Gözleri açıldı ve benimkilere kilitlendi.

Aramızda büyük bir şey geçti ve ona göz kulak olacağıma söz vererek başımı salladım.

"Copper ve ben de tam öğle yemeği yemekten bahsediyorduk," diye yalan söyledi Shad. "Bize katılmak ister misiniz?"

"Oh, ben süper değilim..."

"Gelecektir," dedim. "Holt'u getirmek mi istersin yoksa uyuması için bırakmak mı?"

"Onu daha yeni uyuttum, o yüzden bırakmak istiyorum. Senin belirlediğin rutine uyduğunda ne kadar iyi olduğunu fark ettim," diye itiraf etti. "Biraz kestirmesini tercih ederim. Ayrıca, onu şimdi uyandırırız huysuzlanacaktır."

Huysuzlanmaya başlayınca gözlerindeki panik parıltısını gördüm ve sııttım. "Ağlama olayını Shad'dan kapmış."

Shad gözlerini devirdi ve çocuğunu bıraktı, kolunu boynuna dolayarak onu kendine yaklaştırdı.

"Artık çekip gidebilir misin, yoksa sen burada olmadan işlerin tepetaklak mı olacak?" diye şaka yaptı.

Omuz silktim. "Sanırım bir saat içinde bir toplantım var, ama yönetim kurulu üyelerinden biriyle, istediği zaman beni becermenin sorun olmadığını düşünüyor. O bekleyebilir."

"Şu pizzacı var ya," dedi Baker sessizce. "Gelirken gördüm. Kreşin vitrininde oldukça güzel görünüyordu."

"Gidelim," dedim, hevesli görünmeye çalışarak.

Pizzadan nefret ederdim ama onun yemesini sağlayacaksa haftanın her günü yedim. "Harika." Gülümsedi ve babasına baktı. "Hadi gidip pizzayı deneyelim."

Shad'ın da pizzadan nefret ettiğini biliyordum ama onun kadar kötü değildi. Ben.

Yıllar boyunca her perşembe yersen, çok nefret edersin. şeyler.

Bu yüzden sütü hala mideme indiremiyordum.

Hapisteyken ya süt ya da su içiyordum ve çıktığımdan beri o boka dokunmamıştım. Tatlı yediğimde bile, ki bu tatlıların yanında mutlaka süt olması gerekirdi.

"Bana uyar," diye yalan söyledi Shad.

Pizzacıya yürümemiz beş dakika sürdü ve sosun ve baharatların kokusu hemen midemi bulandırdı.

Shad'ın yüzünün tiksintiyle buruştuğunu gördüm ama biz sipariş verirken o da bir şey söylemedi.

Sosun tadını maskelemeyi umarak benimkine bolca et ve sebze koydum, Shad da aynı şeyi yaptı.

Yemek iyi geçti, Shad karısından ya da ailesinden bahseden garip konulardan özenle kaçındı.

Ayrıca Holt'tan daha fazla şey konuşmaya çalıştı ama konu hep Holt'a döndü.

Cevap veremediği ya da veremediği her soruda Baker'ın suçluluk duygusuna kapıldığını görebiliyordum ve onu bunaltmamak için her seferinde konuyu değiştirdim.

Sonunda Shad durumu kavradı ve kapıdan çıkarken zihinsel olarak kendini tekmelediğini görebiliyordum.

Bununla birlikte, biz caddenin karşısına geri dönerken odadaki fil konusuna değindi.

Shad kamyonetinin yanında dururken, "Eve gelmekten rahatsız olduğunu biliyorum," dedi. "Bunu fazlasıyla anlıyorum ve başkalarını memnun etmek yerine kendin üzerinde çalışmanı istiyorum. Bu yüzden Copper onunla kalmanı istedi."

Baker'ın kafası bana doğru döndü. "Ne?"

"İstersen kalabilirsin," dedim. "Ya da sana benimle aynı katta bir daire bulabiliriz. Reign ya hapiste ya da akıl hastanesinde olacak ve çok yakında taşınacak."

Çünkü Baker'ı yanımda tutabilmek için onun kışına tekme basacaktım.

Yine de onu her halükarda kovacaktım çünkü o lanet olası bir kaçık ve hayatımdaki insanları burunlarından tutup sürüklemesinden bıkmıştım.

"Bilmiyorum..." Baker dedi ki.

"Sadece bir süreliğine," dedi Shad. "Birkaç hafta sonra tekrar değerlendiririz, kalacak yer bakmaya başlarsın." Tereddüt etti. "Yine de Decatur'a geri dönmüyorsun. Dallas'ta kalacaksın."

Baker burnunu kırıştırdı. "Dallas'a param yetmez."

"Sana zam yaparsam karşılayabilirsin." Shad, Baker itiraz edemeden elini kaldırdı. "Evet, bunu kendi başına yapabileceğinin farkındayım ama sana cidden az para ödüyorum ve bunu sen de biliyorsun. İlk başta, bizi ayağa kaldırmak içindi ve paraya ihtiyacın yoktu çünkü Joey'nin yapabileceği tek şey buydu - sana bakmak. Ama artık kendi ayaklarımız üzerinde durabiliyoruz. Benim yüzümden maaşımdan fedakarlık etmek zorunda değilsin. Annen de uzun zaman önce zam yapmalıydı ama işinden başka bir şey düşünmüyordu. Ben şimdi kızımı düşünüyorum."

Biraz daha ileri geri konuştuktan sonra ikisi kucaklaştı ve Shad gitti.

Castanon'un önündeki kaldırımda durduğumuzda

Industries, Holt trafiğe girene kadar bekledi ve şöyle dedi: "Holt ve benim orada olmamla ilgili bir sorun yaşadığın anda bana söyleyeceğine söz vermeni istiyorum. Ve gideceğiz."

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama elini kaldırdı ve "Ciddiyim. Kalmamın tek yolu bu." dedi.

Ben de tam bir aptal olduğum için kabul ettim.

Keşke kabul etmeseydim.

Belki de birkaç ay sonra benim için işler sarpa sardığında, tek bir kelime etmeden çekip gitmezdi, geride ezilmiş kalbimi bırakarak.

ON BİR

Bugün Thicc'i aramam gerekebilir.

-Bakır'dan Bakır'a Metin

BAKER

İki ay sonra

Copper dünyadaki en iyi oda arkadaşıydı.

Cidden, o kadar şefkatli ve iyi huyluydu ki, yanlış bir güvenlik duygusuna kapıldım.

İlk başta, ona herhangi bir şekilde zarar verdiğimi düşünmemiştim.

Holt ve benim hayatında yer almamı sorun etmediğini sanıyordum. İki ay boyunca kendim üzerinde çalıştım.

Sağlığıma kavuştum, hayatımı değiştirdim ve nihayet oğlumla her zaman olması gerektiği gibi bağ kurmaya başladım.

Aldığım ilaçlar o kadar yardımcı oldu ki sonunda karanlık düşünceler, suçlamalar ve korkularla boğuşmayan bir çift gözle görebildim.

Artık Holt ağladığında ben de ağlamıyordum.

Artık hayatımın geri kalanında ona bakmak zorunda olduğumu her düşündüğümde en yakın köprüden atlamak istemiyordum.

Artık yemek yemek kulağa korkunç geldiği ve çok fazla enerji harcadığı için yemek yemeyi reddetmiyordum ve zaten bu gezegende olmak istemezken yemek yemenin ne anlamı vardı ki?

Holt'un doğumundan bu yana verdiğim kiloların bir kısmını geri almıştım. Bu kadar çok kaybettiğimi fark etmemiştim.

Hepsi Copper'ın yemekleri yüzünden.

Her akşam ofisinden eve döndüğümüzde, o akşam yemeğine başlardı ve ben de Holt'un gece rutinine başlardım.

Rutini ilk olarak Copper koymuştu ve ben de Holt'un bu rutinden asla sapmamasını sağlayarak sabit tutuyordum.

Akşam yedide Holt'un karnı doymuş ve hemen yatağa girmiş oluyordu; ben Holt'u sallayarak uyuttuktan sonra Copper'ın yemeği masaya koyması da tam zamanında gerçekleşiyordu.

Sonunda kendimi eskiden giyindiğim gibi giyinecek kadar iyi hissediyordum; şort, atlet ve parmak arası terlik.

Her gün saçımı
yapıyordum. Makyaj
yapıyordum.

Yeterince uyudum, çünkü birlikte yaşadığım adam gerçekten o kadar iyi biriydi ki, ara vermeye ihtiyacım olduğunu hissetse gece vardiyasına kalırdı -Son zamanlarda buna ihtiyacım yoktu çünkü Holt sadece gece boyunca uyumakla kalmıyor, sabaha kadar da uyuyordu.

Hatta ailemle tekrar konuşmayı bile düşünüyordum - ki bu, sonrasında her şeyin ne kadar karanlık olduğunu hissettiğim için bir daha asla yapamayacağımı düşündüğüm bir şeydi.

Mutluydum.

Ayrıca hayatımı bana geri veren adamın da farkındaydım. Bugün de farklı değildi.

Copper'ın kulübünün lokalindeydik - Truth Tellers MC gerçekten de nasıl harika bir mekân yaratılacağını biliyordu - ve ben kulübün duvarlarına hayranlıkla bakıyordum.

barndominium.

Ahşaptan yapılmışlardı.

Cidden, burası dışarıdan bakıldığında hiçbir yerin ortasında rastgele bir metal bina gibi görünüyordu, ancak içeri girdiğinizde Montana'nın ortasında bir pansiyona benziyordu.

Sadece, "kulübenin" pencerelerinden dışarı baktığınızda arka planda dağlar değil, uzun çam ağaçları ile sıra sıra motosikletler görüyordunuz.

"Burası çok güzel," dedim özellikle kimseye.

Kulüp binasına birçok kez gitmiş ve bu işi yaptığımız aylar boyunca neredeyse tanışılacak herkesle tanışmıştım.

Ama ilk kez neredeyse hepsi buradaydı.

Sırıtan Webber oldu. "Det-Audric'e teşekkür edebilirsin. Audric ordudan ayrıldı ve tesisat işine başladı. Gerçi bu, sıhhi tesisatın yanı sıra banyo tasarımına dönüştü ve daha sonra tamamen yeni ev inşaatına dönüştü. Şu anda apartman dairelerinde uzmanlaşmış durumda."

Audric bir zamanlar kulüpte Detroit adını kullanıyordu. Görünüşe göre bu ismi ona rahmetli karısı vermişti ve onun vefatından beri bu isimle anılamıyordu.

"Bu muhteşem." Gözlerim odadaki bir başka muhteşem şeye kaydı: Bakır.

"Bu bakış ne için?"

Copper'ın en iyi arkadaşına baktım.

Son iki aydır Webber'la çok konuşmuştum. Copper'ın en iyi arkadaşıydı ve gün ve gece boyunca rastgele zamanlarda ortaya çıkıyordu. Bazen Copper'ın evindeydi. Bazen Copper'ın ofisinde olurdu.

Diğer zamanlarda ise yemek yediğimiz restoranda ortaya çıkıyordu.
at.

Webber'ı çok severdim ve adamın Copper'ın telefonundaki konumu. İçten içe hepsinde Life 360 olup olmadığını merak ediyordum.

Çünkü başka türlü adam aramadan ya da tek bir mesaj göndermeden akşam yemeğine ne zaman ve nerede geleceğini nasıl bilebilirdi ki?

Webber'ı iyi tanıyordum, hatta Copper'ın ailesini tanıdığımdan daha iyi tanıyordum - gerçi artık onları da çok iyi tanıdığımı hissediyordum.

Clayborne'lar aile konusunda ve sevgilerini birbirleriyle paylaşma konusunda utangaç değillerdi.

Copper hapishanede geçirdiği zamandan hiç bahsetmese de, ailesinin kaybettiği zamanı telafi etmeye çalıştığını biliyordum, bu yüzden neredeyse Webber kadar ortaya çıktılar.

Dürüst olmak gerekirse, bence daha fazla görünmemelerinin tek nedeni hepsinin artık evli ve çocuklu ya da çocuk sahibi olmak üzere olmalarıydı. Düşünmeniz gereken koca bir aileniz varken öylece çekip gitmek zordu; bunu çoğu kişiden daha iyi anlıyordum.

Bu gece, evden çıkabilmem için babamın Copper'ın evine gelip Holt'a bakmasını sağlamak zorunda kalmıştım, o da bunu seve seve yapmıştı.

"Ne bakışı?" İtiraz ettim.

Ne bakışı olduğunu ikimiz de biliyorduk. Onun en iyi arkadaşından hoşlanıyordum.

"En iyi arkadaşımın göz göze geldiğini söyleyen bakış," diye homurdandı Webber. "Aptal numarası yapma hayatım, hiç yakışmıyor."

"Altı aylık bir çocuğum var," dedim Copper'a arkamı döndüğümde bir kadın yanına geldi ve elini koluna koydu. O da elini çekmedi. Çekmesi gerektiğinden falan değil. Birlikte falan da *değildik*. Ama yine de kolundaki o lanet el sanki kalbimin etrafına sarılmış ve onu ölümüne sıkıyormuş gibi hissettim. "Ben böyle şeyler düşünmüyorum."

Webber'ın gözleri bana yalancı dedi ve omzumla onu itip arkamı dönerek "Reign hakkında başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Pek bir şey yok," diye itiraf etti ve omuzlarını Copper'dan ve rastgele kadından uzaklaştırarak bana çıkış yolu gösterdi. "Şehirdeki psikiyatri merkezinden Des Moines'deki yeni bir psikiyatri merkezine nakledildi çünkü orası onun özel delilik türünde uzmanlaşmış."

Ona özgü delilik.

Dürüst olmak gerekirse bu çok komikti.

Webber bu konuda çok iyi davranmıştı. Reign'in bebeği çaldığı yaşlı çiftle bile kendine bir arkadaş edinmişti.

Dudaklarım kıpırdadı. "Sanırım bu iyi bir şey, artık onun gelmesinden endişe etmene gerek yok. Sonunda evini topladığını gördüm."

"Kırayı ödemiyordu ve Copper onu evden attırdı," dedi Webber kayıtsızca. Aslında o kadar rahattı ki, bu beni şok etti. "Sanırım sana dairenin sahibi olduğunu söylemedi?"

Hayır, söylememişti.

Gerçi kendime karşı dürüst olursam, Copper Holt söz konusu olduğunda evini, ofisini ve iş yükünü paylaşıyor olabilirdi ama duygularını ya da hayatında olup biten hiçbir şeyi paylaşmıyordu. Başka biri bana anlatmadığı sürece ne işi, ne iş hayatı ne de ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Mesela şimdi olduğu gibi.

"Copper'ın apartman dairelerinin sahibi olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ettim.

Bir apartman kompleksine sahip olmanın içerdiği para miktarı astronomik görünüyordu.

Son zamanlarda Copper'ın yakasından düşmek zorunda kalacağımı düşünerek dairelere bakıyordum ve birkaç hafta önce onun apartmanında bir ilan olduğunu fark etmiştim ama Reign'in eski dairesi olduğunu fark etmemiştim.

Kira aylık beş bin doların biraz altındaydı, bu parayı şehrin ortasında bir apartman dairesinde harcamak şöyle dursun, bir ayda kazanma umudum bile yoktu.

Antidepresanlarımla karışmaması için alkolsüz olan kök biramı kaldırdım ve boş olduğunu gördüm.

"Hemen döneceğim," dedim. "Bir şey istiyor musun?"

Webber başını salladı ve içkisini kaldırarak, "Doydum bebeğim," dedi.

Tabureden kaydım ve döndüm, gözlerim otomatik olarak Copper'ın bir zamanlar durduğu boşluğa gitti.

Onu görünürde bulamadım ve bu mideme daha da fazla kramp girmesine neden oldu. Özellikle de az önceki kadının da görebildiğim hiçbir yerde olmadığını fark ettiğimde.

Kahretsin.

Karnımı bir korku düğümü doldurdu ve neredeyse arkamı dönüp masaya geri dönüyordum.

Ancak Cakes barın üstünden beni fark etmiş ve yanına çağırmıştı. "Ne istiyorsun?"

Dudaklarımı yaladım ve boş kök birası şişesini havaya

kaldırdım. "Hemen geliyorum," dedi.

"Tuvalete gideceğim, dönerken alırım," dedim, göğsümde kök salan ağrıyı ovalamayı reddederek.

"Kulağa hoş geliyor,

bebeğim." Bebeğim.

Hepsi adımı biliyordu ama Copper ve kardeşleri hariç hepsi bana 'bebeğim' diyordu.

Çok şirindi ve bunu neden yaptıklarından emin değildim ama bu lakaptan nefret etmiyordum.

Sonunda banyoların bulunduğu koridorun sonuna geldiğimde 'bebeğim' kelimesinin kökenini düşünürken kaybolmuştum.

Tam banyoya girmek için elimi kapıya atmıştım ki bir ses duydum.

"Üzgünüm ama gelemem," dedi Copper, sesi gerçekten pişmanlık dolu geliyordu. "Ama oğluyla birlikte benimle yaşayan bir ev arkadaşım var. O yanımdayken rastgele kadınları evime getiremem."

Midem bulandı.

Başım depresyon bulutlarından kurtulup nihayet düzlüğe çıktığında, Copper'ı içine soktuğum durumun farkına varabildim.

Babama iyilik olsun diye beni yanına almıştı ve ben aylardır bunun hakkında hiçbir şey düşünmemiştim.

Önce kendime, sonra da Holt'a o kadar odaklanmışım ki, Copper'ın hayatına zarar verdiğimi fark etmemiştim.

Daha fazla şey duymak istemediğim için banyoya gidip işimi hallettim.

İçkimi almak için bara gittiğimde gülümsememi takındım ve içimdeki her şey ağlamaya başlamamı talep etse de Cakes'e gülümsedim.

Bir zamanlar oturduğum masaya geri döndüğümde düşüncelere dalmıştım, ancak bu sefer Audric de kulübün diğer birkaç üyesiyle birlikte oradaydı.

"...evimi satmayı düşünüyorum," dedi Audric Webber'a, bakışları elindeki birada. "Ev beni öldürüyor. Artık onsuz orada yaşayamam."

Webber, "Satmak yerine kiraya verin," diye önerdi.

"Evet ama kime kiralayacağım?" diye sordu. "Kimse oturma odasının ortasında bir çocuk odası olan tek yatak odalı bir av tüfeği evini istemez."

Durup ne dediğimi düşünmeye fırsat bulamadan, "Ben alırım!" diye ağzımdan kaçırdım.

Hem Webber hem de Audric bana baktı.

"Öyle mi?" Audric dedi ki.

"Evet." Başımı salladım. "En azından param yetseydi. Ne kadar kira istiyorsun?"

"Ayda bin beş yüz dolar ipotek parası," dedi Audric. "Eğer ipotek ödemesini alabilirsem mutlu olurum. Webber haklı, henüz bir şey satmak istemiyorum. Başlangıçta planladığım gibi daha fazlasını yapmak isteyebilirim..."

"Ne yapacaktın?" Tekrar yerime oturarak sordum.

"Sağ tarafındaki iki evi de satın aldım. O ikisini yıkıp daha büyük bir ev yapacaktım, sonra da şu anda içinde bulunduğum evi yıkıp daha büyük bir arka bahçe ve park alanı yapacaktım ama şimdi..."

Şimdi ne yapmak istediğini bilmiyordu çünkü karısı yanında değildi.

"Eğer senden kiralamamda bir sakınca görmüyorsan, kesinlikle varım. Ayda rahatlıkla bin beş yüz yapabilirim," diye ağzımdan kaçırdım. Bir hediye atın ağzına bakmayacaktım.

Hele de muhtemelen arkadaşlık bile olmayan bir dostluğu suiistimal ettiğimi yeni fark etmişken.

Bunu düşündükçe, Copper'a karşı hissettiğim her şeyin tek taraflı olduğunu fark ettim.

Beni asla kandırmadı ve benimle ilgilendiğini düşünmeme izin vermedi.

Be

ni. O sadece beni iyileştirmeye çalışıyordu.

Tekrar kendi ayaklarımın üzerinde durmanın zamanı gelmişti.

Bu...

"Eşyalarımı yarına kadar taşıyabilirim."

"Evinden taşınıyor musun?" Copper Audric'e sordu, beni şaşırttı. yanıma geldiğinde.

Kolunda daha önce gördüğüm kadını göreceğimi düşünerek hafifçe döndüm ama kadın ortalıkta yoktu.

"Evet, ev arkadaşın az önce taşınmak istedi," dedi Audric, geçerli bir sebepten ötürü o evden çıkacağı için o kadar rahatlamış görünüyordu ki havadaki hissedilir gerginliği fark etmemişti.

"Taşınıyor musun?" Copper sordu.

Ağzımı açtım, sonra kapattım.

Sonunda cesaretimi toplayıp, "Evet. Bence zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" dedim. Sertçe yutkundum. "Bu şekilde hayatını geri alabilirsin. Artık bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin."

"Yaptığımı düşündüğün şey bu muydu?" diye sordu.

Mizahsızca güldüm. "Yaptığın tam olarak buydu ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Gecenin geri kalanında ve ertesi sabah eşyalarımı toplarken Copper'ı hiçbir yerde bulamadım.

Dün gece beni kulüp binasında bırakmıştı ve ben de Audric'le birlikte onun kamyonetiyle eve dönmüştüm.

Oraya vardığımda babam kanepede uyuyordu, ben de uyumasına izin verdim ve bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek yatak odama gittim.

Ama Copper'ın eve gelip oturma odasında babamla taşınmam hakkında konuştuğunu ve bunun benim için iyi bir şey olduğunu düşündüğünü duyduğumda kararımı kesinleştirdim.

Evet, kesinlikle taşınıyordum.

Vakit gelmişti.

ON İKİ

Eğer güven çemberimde değilseniz, muhtemelen şüphe üçgenimde ya da eşkenar dörtgenimdesinizdir.

-Copper'dan Keely'e

BAKIR

Baker ve Holt'un sıkı sıkıya bağlı olduğu hayatımda ne kadar rahat olduğumu ikisi de gidene kadar fark etmemiştim.

Bir hafta sonra ofisime girdiğimde ne Baker ne de Holt vardı; işe gidemeyecek kadar sinirli olduğum için evden çalışıyordum.

Masama geldiğimde, Keely'nin masamda oturduğunu, elindeki kalemi masamın kenarına vurduğunu ve sinirli göründüğünü gördüm.

"Ne oldu?" İçeri girerken sordum.

A r k a m a baktı, sonra bakışlarını bana doğru çevirdi ve "Gitmesine izin verdiğine inanamıyorum" dedi.

Bu sözleri doğrudan kalbime sıkılmış bir kurşun gibi hissettim. Gitmesine izin verdiğime ben de inanamıyordum.

Hâlâ sersem gibiydim.

Bir hafta önce bir kulüp partisinde olabildiğince mutluydum ve ertesi gün o arkasına bile bakmadan çekip gittiğinde sessizliğe gömülmüştüm.

Gitmesine izin vermiştim ve bunun olmasına izin verdiğim için hâlâ kendime kızıyordum.

Göğsümü ovuşturdum, ağrım tam da onun gideceğini açıkladığı sırada başlamıştı ve "Zamanı gelmişti" dedim.

"Elbette öyleydi." Keely gözlerini devirdi. "Sen kötü bir adam değilsin Copper." Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Ne dedin?"

"Holt geçen gün yemekte 'dada' dediğinde nasıl baktığını gördüm," dedi ve şimdiye kadar tamamen kapanmadığını fark etmediğim o yarayı açtı.

Dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem çığlık attı.

"Ama ben onun babası değilim ve Holt'un benim gibi biri tarafından büyütülmesi fikri..."

Tamam, Holt yemekte herkesin önünde böyle saçmaladığında herkese, hatta Holt'a bile soğuk davranmıştım. Onu kucağıma almıştım, ona tortilla ısırlığı veriyordum, o sırada yüzüme sert bir tokat attı ve yanağıma sakızlı bir öpücük kondurmak için eğildi.

Geri çekildi ve yemin ederim "dada" dedi ve bu doğrudan ruhuma gitti.

Ama birkaç dakika sonra, asla yeterince iyi olamadığım hissi içime çöktü.

"Eğer bu cümleyi bitirirsen, çığlık atacağım!" Keely öyle hızlı ayağa kalktı ki bilgisayar koltuğu arkasındaki pencere duvarına çarptı. Cam kırıldı ve onu kırık pencerenin kenarından o kadar hızlı uzaklaştırdım ki kalbim hareket ettiğimi bile fark etmedi.

"Ne oluyor Keely?" Hırladım. "Ölebilirdin."

"Sana inanamıyorum!" diye tısladı, küçük parmağını göğsüme öyle bir soktu ki yarına kadar minik morluklarım olacaktı. "Seni cidden anlamıyorum...ugh!"

Keely'yi koltuğuma çekip oturttum, sonra da Millicent'ı ofisinde, şaşkın gözlerle açık kapıma bakarken bulmak için oradan ayrıldım.

"Bir pencere ustası çağırıp ofisimin camını değiştirebilir misin?" diye sordum. "Kim olduğu ya da ne kadar tutacağı umurumda değil. Sadece hızlıca yapılmasını istiyorum."

"Elbette."

Keely'ye döndüm.

"Ne oluyor Keely?" diye sordum, artık öfkeliydim. "Ciddi şekilde yaralanabilirdin ve o zaman ben nerede olurdum?"

"Aynı lanet yerde!" diye homurdandı, parmakları altındaki deri kanepeyi yumrukluyordu. "Sen yeterince iyisin, Copper. Sen! YETERİNCE İYİSİN!"

Gözlerimi onun yoğun bakışlarından kaçırdım.

"Seni seviyorum Copper," dedi. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyorsun. Baker'ı hak ediyorsun. Holt'u hak ediyorsun. Kendine bir şans ver."

Bununla birlikte ayağa kalktı, göğsümün ortasına sertçe vurdu ve "Kendine çeki düzen ver yoksa onları kaybedersin" dedi.

Onu ilk kez, taşındıktan üç hafta sonra, tamamen tesadüf eseri gördüm.

Bir anlık dalgınlıkla gömleğime kahve dökmüştüm - onu düşünüyordum ve kalbimin hala sızladığı göğsümü ovmak için elimi kaldırdığımda elimde bir fincan kahve olduğunu hatırlamıyordum

-Kalbimde Holt ve Baker büyüklüğünde, hiç iyileşmeyecekmiş gibi görünen bir delik vardı.

Aceleyle eve gitmiş, gömleğimi değiştirmiş ve tam dairemten çıkıyordum ki onun kahkahasını duydum.

Sonra masör komşum Stacy'nin kapısı açıldı ve Holt ile Baker dışarı çıktılar, bir yandan da Baker'ın Holt'un daha iyi uyumasına nasıl yardımcı olabileceği hakkında konuşuyorlardı.

"Uyumuyor mu?"

Baker'ın gözleri Stacy'den ayrıldı ve tüm vücudu bana doğru sallandı.

Stacy, Baker'ın koluna sabitleyici bir el koyup aynı anda hem onu benden uzak tutarken hem de onu kaldırırken olduğum yerde kaldım.

"Copper..." Baker gülümsedi, rahatsız görünüyordu. "Evde ne yapıyorsun?"

Belli ki benden kaçıyordu.

Evde olacağım bir zamanda gelseydi, orada olduğunu bilmeme şansım yoktu.

İşte bu karşılaşma yüzünden şu anda Audric'le birlikte şehrin boktan bir bölgesinde, kesinlikle ihtiyacım olmayan ya da istemediğim bir evi satın almayı düşünüyordum.

"Satın almak zorunda değilsin." Audric ölü gibi görünüyordu. "Sen burada kalabilirsin. Ben de diğerine taşınırım." Audric içinde bulunduğumuz evin yanındaki evi işaret etti.

Bir an için diğer evinden taşınmış olan Audric'e baktım.

Ona hayır demeliydim.

Ona iyi olduğumu ve boş yere endişelendiğimi söylemeliydim.

Ama iyi değildim.

İyi olmaktan o kadar uzaktım ki bu gülünçtü. "Bunu yapmam gerektiğinden emin değilim," diye mırıldandım.

"Neden?" Öne doğru eğildi, bakışları benimkilerin üzerindeydi. "Sana bir şey söyleyebilir miyim, başka kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin?"

Kardeşıme ve arkadaşşıma baktım.

"Hayatın tehlikede olmadığı sürece, bu sırrı mezara kadar götüreceğim," diye itiraf ettim.

Audric yutkundu. "Laney'i hiç sevmedim."

Gözlerimi kırptım, şaşırımıştım. "Ne?"

"O beni tüm varlığıyla sevdi ve ben ona karşı onun bana karşı hissettiği duyguların zerresini bile hissetmedim." Sertçe yutkundu. "Bu Laney'nin hayaliydi. Bir aile sahibi olmak. Büyükannesi ve büyükbabasının eski yerinde bir ev inşa etmek. Çocuklarının, pek çok anısının olduğu aynı blokta büyümesini istiyordu. Ama bu aptal bloktan nefret ediyorum. Bu aptal evden nefret ediyorum. Bu evden ve arkamdakinden nefret ediyorum. Hiçbiriyle bir alakam olsun istemiyorum. Evlenme teklif ettiğim beş yıl öncesine dönmek ve onu geri almak istiyorum. Eğer ona evlenme teklif etmeseydim Laney şu anda hayatta olurdu."

"Yine de kızınız," dedim. "I..." "Lottie benim değil."

Ağzım neredeyse yere düşecekti. "Ne?"

"Evlenmeyi kabul ettim. Birlikte yatmayı kabul etmedim. Onu hiç böyle görmemiştım. Her şeyimi ona borçluydum -hayatımı, her şeyimi- evliliği kabul ettim çünkü o bunu çok istiyordu. Ama onunla yatmadım. Bir gün Lottie'ye hamile kaldı ve ben hiç soru sormadım. Buna izin verdim, çünkü onu mutlu eden buydu. Bunu ona borçluydum."

Audric'in hikâyesi çok iyi bildiğim bir hikâye değildi.

Kulübe gelmeden önce berbat durumda olduğunu biliyordum.

Hayatında kimseyle, hatta kulüp kardeşleriyle bile paylaşmadığı şeyler olduğunu biliyordum.

Her zaman Laney ile sırlıslıkla mutlu olduğunu düşünmüştüm. Ve Lottie onun sevgilisi bile değildi.

"Lottie'nin senin kanından olmaması hiçbir şeyi değiştirmez," dedim şiddetle. "Holt benim değil ama o benim."

Audric ne dediğimi anlamış gibi başını salladı.

"Onun için savaşacağını mı söylüyorsun?" Audric sordu. "Baker için mi?"

Bu soruya cevap vermek istemediğim için dişlerimi sıktım. Henüz ne yapacağımdan emin değildim.

Mahallenin ortasında bir av tüfeği evine taşınmak üzere olduğumdan ve Audric'i bir ay içinde ikinci kez yerinden edeceğimden emindim.

"İçimden bir ses burada olmam gerektiğini söylüyor," dedim. "şimdilik sahip olduğum tek şey bu."

"İhtiyacın olan tek şey bu... şimdilik." Audric sırtıma bir tokat attı. "Bu akşama kadar her şeyi taşımış olurum. Lottie yine büyükannesi ve bykbabasıyla birlikte, kolay olacak."

Gidişini izledim ama neredeyse benimkinden sadece on adım ötedeki pencereye bakan pencereden başımı evirmedim.

Baker'ın henüz panjurları yoktu ve umarım onlara ihtiyacı olduğunu fark etmemiştir.

ON ÜÇ

Başarınız, kazandığınızı görmek istemeyen insanların canını sıksın.

-Baker'ın gizli düşünceleri

BAKER

Yorgundum ama onun dışında iyiydim.

Holt'un uyku gerilemesi canıma okuyordu.

Ve onun da Copper'ı en az benim kadar özlediğini söyleyebilirdim.

Başta Copper'ın yokluğunu fark etmediğini düşünmüştüm ama kapı her açıldığında -udric, Webber ve babam sık sık kontrol ediyordu- Holt heyecanlanıyor, ancak görmek istediği kişiyi göremeyince sönüyordu.

Küçük yüzü her düştüğünde kalbim biraz daha sıkıştırdı.

Oğlumla kaybettiğim zamanı kesinlikle telafi etmiştim ve şimdi onun her duygusu -her geçen gün daha da artan bir şey- kalbimin aynı şekilde tepki vermesine neden oluyordu.

Uyku gerilemesinin kalbinin bir parçasının eksik olmasıyla çok ilgisi olduğunu hissediyordum.

Bunun benim uyku gerilememle çok ilgisi olduğunu da eklemeliyim.

Holt sonunda hayaletten vazgeçip uyuduğunda bile ben uyumadım. Bir zamanlar Copper'ın odasının olduğu yöne bakacak şekilde yan yattım ve hiçbir şeye bakmadım.

Gerçi şimdi doğrudan karşımdaki eve bakıyordum. Sadece üç metre ötemde olan eve.

'Av tüfeği' ev terimini hiç anlamamıştım. Ama şimdi neredeyse bir aydır bir tanesinde yaşadığıma göre, yaşamak için en sevdiğim yerler olmadıklarını söyleyebilirdim.

Uzun ve dar olan Audric'in evi on iki ayak genişliğinde ve kırk ayak uzunluğundaydı.

Yandaki evle benimki arasında yaklaşık altı fit genişliğinde dar bir şerit vardı ve sonra diğer ev başlıyordu.

Penceremden uzanıp doğrudan Audric'in penceresine bakabilirdim. Gerçi Audric'i dün evden çıkarken görmüştüm, Eşyalarını bulunduğu evden bir alttaki eve taşıyordu, bu yüzden bu sabah kapımdaki notu görene kadar artık evime yakın bir evde olduğundan bile emin değildim.

Not kısa ve tatlıydı, ona ihtiyacım olursa artık iki kapı ötede olduğunu söylüyordu.

Aklımın bir köşesinde onunla birlikte yürüyüp ne olduğunu sormak vardı ama öğleden sonra onu motosikletine doğru yürürken gördüğümde yüzü oldukça asıktı, bu yüzden onu yalnız bırakmayı tercih ettim.

Yolda ilerleyen bir motosikletin sesi kalbimi küt küt attırdı.

Copper'ın motosikletinin arkasına hiç binmemiştim ama daha önce birçok kez çalıştığını duymuştum.

Ayrıca caddede giderken nasıl ses çıkardığını da biliyordum ve bu seferki gittikçe yaklaşıyor, zihnimin asla gerçekleşmeyecek bir sürü şey uydurmasına neden oluyordu.

Copper'ın bisiklete binen kişi olması ve evimin hemen önünde durması gibi. İnmesi ve sanki orada olmaya hakkı varmış gibi garaj yoluma doğru yürümesi. İçeri girmesi, doğruca yatak odama gitmesi ve yanımdaki yatağa tırmanmadan önce kıyafetlerini çıkarması.

Bisikletin sesi sokağın ortasında bir yerde kesildi ve kalbim sıkıştı.

Zihnimin bu tür oyunlar oynamayı sevmesinden nefret ediyordum. Sahip olamayacağım bir şeyi istememden de nefret ediyordum. Garip bir durumdu.

Yıllar ve yıllar boyunca Joey'e sahip olmuştum.

Ama Joey'e karşı hissettiklerim, Copper'a karşı hissettiklerimin yanında neredeyse siyah beyaz kalıyordu. Sadece Copper'ı düşünürken içimin renkten renge girmesi Joey ile yaşadıklarımı neredeyse önemsiz kılıyordu.

Yani, bir çocuğumuz vardı.

Hayatımın neredeyse yarısını onunla geçirmiştım.

Ayrıldığımda, onu bir saniye bile düşünmemiştim.

Ama Copper'ı terk etmek?

Hâlâ mideme bir tekme yemiş gibi hissediyordum.

Bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum, o kadar büyük bir şeydi ki bazen bu hissin ötesinde düşünmek zor oluyordu.

Penceremin önünden bir ışık geçti ve tam zamanında kalkıp evin uzun boyuna baktım ve bir motosikletin kuyruğunun evin önünden geçtiğini gördüm.

Kalbim yumuşadı.

Holt'u uyandırmak istemeyen Audric olmalıydı.

Düşünceli davranmış ve ince duvarlı evimin önünden geçip uyuyan çocuğumu uyandırmamak için motosikletini sokağın ortasında durdurmuştu.

İçimi çektim ve pencerenin tam karşısındaki yatağa geri döndüm, manzara bir kez daha ardına kadar açıldı.

Kimse beni görecek gibi değildi.

Temmuz ayının ikisiydi, yatağa sadece bir çarşafı uzandım ve keşke uygun fiyatlı elektrik olsaydı diye düşündüm.

Buraya ilk geldiğimde, fatura gelmeden önce iki hafta boyunca klimayı istediğim seviyede çalıştırmıştım.

Faturanın astronomik derecede yüksek olduğunu fark ettiğimde, klimayı hemen seksene çıkarıp orada bırakmıştım.

Şimdi ise ter içinde kalmıştım.

Holt'un odasındaki küçük pencere ünitesini açık bıraktım, böylece en azından o uyurken rahat edecekti.

Ancak ben ölüyordum.

Bu da muhtemelen neden iyi uyuyamadığımın bir başka nedeniydi.

En azından kendime sürekli bunu

söylüyordum. Her şey Copper'la ilgili değildi.

Hayır, değildi.

Ben sadece bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamış olan adamı düşünmeyen son derece mantıklı bir insandım.

İnledim ve yuvarlandım, giderken çarşafı tekmeledim.

Kahretsin, çok sıcak.

Bundan nefret ediyordum.

Bununla ilgili aptalca her şeyden nefret ediyordum. Aptal Joey'den.

Tabii ki bu ay da nafaka ödememişti, yani dört ay geriden geliyordu.

Ödemiş olsaydı, havayı birkaç derece düşürmeyi göze alabilirdim...

Ödemeye başlaması için onu mahkemeye vermem gerekecekti.

Ama onu mahkemeye verme fikri beni biraz korkuttu, çünkü bu da onun ziyaret hakkı elde etmesine kapı açacaktı ve kısmi

Gözaltı.

Holt'un oraya gidip bütün gün video oyunları oynarken tamamen görmezden gelineceği düşüncesi kalbimi yerinden oynattı.

Yatağın diğer tarafına doğru savruldum, saçlarım terli boynuma yapışmıştı. İnledim ve yüzümü yastığa gömdüm, gözlerim sıkıca kapandı. Copper'ın teklifini kabul etmeliydim.

Joey'e ayrıldığımı haber verdiği videonun kaydı... çocuk nafakasından bahsetmişti.

Ödemezse ne olacağını söylemişti.

Muhtemelen bu bilgiyi Copper'la paylaşmam, Joey'nin ödemediğini ona bildirmem gerekiyordu.

Ama korkuyordum.

Copper'ın ne yapacağından ya da Joey'e ne olacağından değil. Ama yakalanırsa Copper'a ne olacağından korkuyordum.

Joey'e yaptığı bir şey yüzünden tekrar hapse girmesini istemiyordum. Joey böyle bir fedakârlığa değmezdi.

Sonunda uyku beni ele geçirmeden önce bir buçuk saat daha dönüp durdum.

Ama son uyanma düşüncelerim sadece ve sadece bir kişiyle ilgiliydi.

Copper.

Onu o kadar çok özledim ki canım acıdı.

ON DÖRT

Bugün kahve yetmez, yıldırım çarpması da lazım.

-Bakırdan Kesiciye

BAKIR

Dördüncü gece onun dönüp durmasını izlemekten bıkmıştım.

Yüzündeki ve boynundaki teri, saçlarının nemli tenine yapıştığını görebiliyordum ve bundan bıkmıştım.

Önce Apollo'ya mesaj attım ve ondan elektrik şirketinin web sitesine girip adımları, numaramı ve kredi kartı bilgilerimi onun hesabına kaydetmesini istedim.

Bunu mümkün olan en kısa sürede yapacağını söylemişti ve telefonu kapattıktan sonra Holt'un uyuduğu yere en yakın pencereye yöneldim.

O pencere ünitesinden nefret ederdim.

Audric'i kışını kaldırıp ev için gerçek bir klima ünitesi almaya zorlamak yerine onu yerinde bırakmamın tek nedeni her yere kablo döşetmiş olmamızdı.

Benim haberim olmadan kimse eve giremezdi. Eğer onun evindeki, arka bahçedeki ve yan tarafındaki evdeki kameralar olmasa, o zaman ben

herhangi bir şüpheli hareketlilik görecekti.

Her gün yaklaşık dört saat uyumaya alışmışım ve bu saatler genellikle gündüzleri ofisimde, müşteriler ve yönetim kurulu toplantıları arasında geçiyordu.

Kolaylıkla ve neredeyse hiç çaba harcamadan pencere ünitesini oturma odasının penceresinden kaldırdım ve içeri tırmandım.

Holt'un hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra çıplak ayakla evin içinde ilerledim.

Audric bu evde iyi bir iş çıkarmıştı.

Çok küçük olmasına rağmen sevimli ve havadar bir yerdi.

Bunun diğer tarafında sahip olduğu iki taneyle kıyaslanamaz bile.

Baker'ın yatak odasına vardığımda sessizce içeri girdim ve klima ünitesine doğru yürüdüm.

Ünite zaten fanda ama soğukta olmadığından, düğmenin sesi pek bir değişiklik yaratmadı, yani bitkin kadın neredeyse hiç kıpırdamadı.

Yatağının üzerinde durup uzun bir süre onu izledikten sonra küçük bir inilti dikkatimi çekti.

Koridora geri döndüm ve sessizce odanın köşesindeki beşiğe doğru ilerledim.

"Uyandırdım mı seni?" Artık uyanmış olan küçük çocuğa uzanarak sessizce sordum.

Beni gördüğünde yüzünün aydınlanmasından nefret etmiyordum; sokak lambaları ikimizin de yüzünü, yüz hatlarımı kolayca görebileceği kadar aydınlatıyordu.

Onun mutlu mırıltısı soğuk, ölü kalbimin yarım yamalak mutlu bir şekilde atmasına neden oldu. "Hey, dostum," diye fısıldadım mutfığa doğru yürürken.

bir şişe.

Tezgâhın üzerinde kullanılmaya hazır bir tane buldum.

Tezgâha yaslanarak şişeyi Holt'un ağzına attım ve Holt şişeyi yerken gözleri benimkilerden hiç ayrıldı.

Gözlerim üniteyi çıkardığım pencereye gitti ve belki de içeri girmek için yeni bir yol bulmam gerektiğini düşünmeden önce bir saniyeliğine çıkışı inceledim.

Muhtemelen Audric'ten bir anahtar istemeliydim.

Holt'u uyandıran şey muhtemelen o üniteyi çıkarıp dışarıda bırakmaktı.

Hava cehennem gibi sıcaktı ve şimdiden evi doyuran ılık sıcığı hissedebiliyordum.

Pencereye doğru ilerledim ve kapattım, sonra Holt'u beslemeye geri döndüm.

Holt'un gözleri yemek yediği süre boyunca yüzümdeydi ve yemeği bittiğinde gazını çıkarmak için onu omzuma yasladığımda, sevimli küçük yüzünü boynuma çevirdi ve kollarını gidebildikleri yere kadar bana doladı.

Başımı küçük çocuğa yasladım, ancak o zaman evimde umutsuzca özlediğim şeyin sadece annesi olmadığını fark ettim.

Yine de dürüst olmak gerekirse, onu özlediğimi fark etmekten daha fazlasını yapmıştım. Sadece bunu itiraf etmek istememiştim.

İtiraf etmek beni daha fazla kalp ağrısına maruz bırakacaktı ve zaten zar zor hayatta kalıyordum.

Lanet olsun, ben gidiciydim.

Orada oturmuş, Baker'ın oğlunu kucağıma almış, benim olmayan bir oturma odasının ortasında onu sallayarak uyuturken bir karar verdim.

Kendimi Baker ve Holt için yeterince iyi bir adam haline getirecektim.

Bir
şekilde.

Bir
şekilde.

Ve ancak yeterince iyi olduğumdan emin olduğumda harekete geçecektim.

O zamana kadar, onun hayatını kolaylaştırmak için elimden geleni yapacaktım, aptal bir klimayla başlayarak.

İlk ziyaretimden üç gün sonra, lavaboda şişeleri ve bulaşıkları yıkamayı bitirdiğimde ellerim kırış kırış olmuştu.

Ellerimi kurularken, bir sonraki şişeyi hazırlamak için buzdolabına gittim ve yenilebilir tek bir gram yiyecek olmadığını fark ettim.

En son yediği şey bir kalıp peynire benziyordu ve o da bitmeye çok yakındı.

Telefonumu aarak asistanım Millicent'a bir mesaj gönderdim ve Baker'ın evine teslim edilmek üzere bir market siparişi vermesini istedim.

MILLICENT:

Tamamdır. Ayrıca, yatağa git. Saat sabahın üçünü geãti.

BEN:

Üzerinde alışıyorum. Bulaşıkları temizlemem gerekti.

MILLICENT:

Hazır ayaktayken sana bir dosya gönderdim. İncele ve bana ne dűřündűđünü söyle.

Dosyayı aatım ve sıııttım.

Tahtada daha fazla pislik vardı.

Her birinin hisselerini satın alabilmeme çok az kalmıştı.

Yakında tüm şirket benim olacaktı ve istediğimi yapabilecektim.

Bu arada, her şeyi herkesin kulağının dibine yıkmak için her şey mükemmel bir şekilde yerine oturana kadar zamanımı bekleyecektim.

BEN:

Mükemmel. Yarın görüşürüz.

Millie'nin market siparişini ne zaman teslim alacağından emin olmadığım için kendi telefonumu aldım, en sevdiği kafeden hamur işleri ve kahve siparişi verdim ve Holt'un şüphesiz gün için uyanık olacağı sabah altıda teslim edilmek üzere ayarladım.

Ancak mutfak tertemiz olduğunda onun evinden çıkıp kendi evime girdim.

Odasında ışıklar yanana kadar bekledim, onun güne hazırlanmasını izledim ve sonunda gözlerimin uykuya dalmasına izin verdim.

O günden bir hafta sonra gözlerim çok yorulmuştu ama hiçbir yorgunluk onları Baker'ın o anda bana istemeden sunduğu gösteriye tanıklık etmek için açık kalmaktan alıkoyamayacaktı.

İki pencere birbirine baktığı için tek yapmam gereken, pencerenin karşısındaki duvara stratejik olarak yerleştirdiğim yatağa sırtımı yaslamak ve yastık duvarına yaslanmaktı.

Baker her zamanki gibi duş almak için soyundu ama sonra durdu ve pencere camının yansımasında kendini inceledi.

Önce boğazına, sonra köprücük kemiğine dokundu.

İki eliyle vücudunu boydan boya sıyırdı ve hâlâ sütle dolu olan muhteşem göğüslerini avuçladı.

Ellerini aşağı indirdi ve ben de ellerini aşağı indirirken gslerinin görkemli zıplamasını izledim.

Amına ulaştıklarında, onu görüş alanımdan kapatarak içeri bastırdı.

Sakinleşmesini isteyerek kot pantolonumun üzerinden sıktığımda sikim cehennem gibi sertleşmişti.

Tek yaptığı kendine dokunmaktı ve muhtemelen erotik bir şekilde değildi.

Yine de, hayal gücüm şu anda bana neden bu şovu yaptığına dair senaryolar üretmeye başladığından, belki de kararmış pencerelerden onu kimin izlediğini tam olarak bildiğini düşünmeye karar verdim.

Belki de yatağımda yattığımı, aletimin sertleştiğini ve onu gördüğümde patlamamak için kendimi zor tuttuğumu biliyordu.

Sonra, sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, yatağa doğru yürüdü ve yatağın etrafından dolaşarak tek ekmeceli küçük komodini çıkardı...

Küçük gümüş dildoyu gördüğümde nefesim kesildi.

Bir hevesle onun için almıştım ve yeni şirketime gönderilmiş olmasına rağmen onun adresine yollatmıştım.

Muhtemelen bunun kazara bir teslimat olduğunu düşünmüştü amayle değildi. Stratejikti.

Onu kullanırken görmek istedim.

Yatağa döndü ve üzerine diz çöktü, mükemmel vücudu şimdi tam yan tarafta sergileniyordu ve neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

Ne kadar da güzeldi.

Mükemmel bir vücudu vardı, dilimi üzerinde gezdirmek istediğim bir vücut.

Siktirkkk.

Yatağa srnd ve gümüş vibratörü açtı, titreşimi hissettiğinde yanaklarında bir kızarıklık yükseldi.

O sırada ikimizin de kliması açık olmadığı için, vibratörün sağlıklı vızılıtısını ince duvarlardan ve iki evimiz arasındaki altı metrelik boşluktan duyabiliyordum.

Bir parmağını vibratörün ucuna hafifçe dokundurdu ve minik dili dışarı çıktı.

Kendi yastık duvarına yaslanarak bir bacağını kaldırdı ve yatağın üzerine düz bir şekilde yerleştirdi, diğer bacağını ise yukarı ve yana doğru kaldırarak farkında olmadan kendini bana teşhir etti.

Meryem Ana, başım büyük beladaydı.

Pantolonumun fermuarını açarak sikimi kot pantolonumdan nazikçe çıkardım ve serbest bıraktım.

Sikim dimdik havaya kalkmıştı, o kadar doluydu ki biraz bile eğilmesine imkân yoktu. Kalbimin her atışı onun nabzının atmasına neden oluyordu ve şimdiden ucunda, başımın üst tarafından aşağı doğru kayan bir damla prekum vardı.

Vızıldayan vibratörü boğazından aşağıya, meme uçlarına kadar takip edişini izlerken taşaklarım gerildi.

Dudağını ısırdı ve kalçaları kalktı.

Telefonumu çıkardım ve amını yakınlaştırdım, ne kadar ıslak olduğunu görünce ağızım sulandı.

Kahretsin, kabzasına kadar içine kayabilirdim. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey gerekmeyecekti.

O da beni çok güzel alırdı. O

kadar sıkı ve ıslak olurdu ki.

Serbest eliyle diğer meme ucunu sıkarak inledi.

Videoya geçtim, o yön değiştirirken, vibratörü açgözlü girişine getirip hafifçe içine daldırırken kaydettim.

Kalçaları yataktan fırladı ve taşaklarım daha da sertleşti. Çok yaklaştım.

Kendime hiç dokunmama gerek

kalmayacaktı. Hay sikeyim.

Vibratörü daha uzağa daldırdı ve görünüşe göre tek ihtiyacı olan buydu.

Meme uçları çakıldı, göğsü kızardı, başı yastığın üzerinde geriye doğru gitti ve boşaldı.

Aminin fişkırmasını izledim ve sikim de onu takip etti.

Sıcak sperm fişkırımları aletimi terk etti, sadece çıplak karnıma ve kot pantolonuma inmek için doğrudan havaya fırladı.

Bu, son küçük parça uçtan fokurdamadan ve horozumun uzunluğundan aşağı damlamadan önce üç kez daha oldu.

"Oh, Copp..." İnlediğini duydum ama sonra odamdaki klima devreye girdi ve söyleyeceği diğer şeyleri unuttum.

Söyleyeceği şey benim adımmış gibi davranmayı tercih ettim.

Ona aldığım bir sonraki şey bir yapay penis kalıp setiydi, ancak ilk başta onun evine göndermedim. Kendi evime gönderdim.

Evime geldiğinde, hemen sikimi sertleştirdim ve kendi sikimin kalıbını almak için talimatları izledim.

Kuruması bir gün sürdü ve kullanıma hazır olduğunda yıkadım, paketledim ve sonra birlikte geldiği hediye kutusuna geri koydum.

Tekrar teslimat kutusuna koydum, tekrar bantladım ve sonra evine elden teslim ettim.

Saatler sonra buldu, parkta yürüyüşten eve dönerken olanları izledim.

Yine de açmasını izlemek için yanında kalmadım.

Yapacak işlerim ve mahvedecek insan hayatlarım vardı.

Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde, beni o daracık bedenine sığdırmaya çalışmasını izledim.

Eve geç geldim.

Hayatımda gördüğüm en kötü ruh halindeydim ve omuzlarım o kadar gergindi ki daha bisikletime binmeden ceketimi ve kravatımı çıkarmıştım.

Kulübün bir üyesiyle de aramız bozulmuştu ve Hush'ı hapisten çıkarmak için öğlen işten ayrılmak zorunda kalmıştım.

Konuşmak istememişti ve benim de yapacak çok işim vardı, bu yüzden kefaletini ödeyip onu karakoldan eve kendi yolunu bulması için bıraktım.

İstemediğim bazı haberler aldığım için günüm daha da kötüleşmişti ve eve geldiğimde Baker için yaptığım hediye tamamen unutmuştum.

Eve varıp karanlık yatak odama girdiğimde hemen hatırladım - evimde ışık olmadan gezinme konusunda gerçekten çok iyiydim.

Yatağın üzerindeydi, bacaklarını iki yana açmıştı ve sikimin ten rengi kalıbını kalçalarının arasına almış, içine sokmaya çalışıyordu.

İnledim ve tamamen soyundum.

Pencerenin önünde durmuş, sikim elimde, beni duyamasa da ona talimatlar veriyordum.

"Bacaklarını daha geniş aç bebeğim," diye homurdandım.

Sanki beni duyabiliyormuş gibi yaptı, alt dudağı hayal kırıklığı içinde dişlerinin arasına sıkışmıştı.

"Aferin kızıma," dedim. "Şimdi onu ağzına götür ve güzelce ıslat."

Ağzına götürmedi, ama seksinin uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı doğru çalıştı, kalıbımı sularıyla kapladı.

"Bu da işe yarıyor bebeğim," diye onayladım. "Güzelce ıslandıktan sonra rahatlamanı ve sonra ucunu içeri sokmaya çalışmanı istiyorum."

Yine, sanki beni duyabiliyormuş gibi, kaslarının tam anlamıyla gevşediğini, iki dizinin de yatağa genişçe düştüğünü gördüm.

Çok yavaşça ucunu içeri soktu.

"Biraz daha," diye homurdandım. "Sadece biraz daha."

Bana daha fazlasını
verdi. Ve daha
fazlasını.

"İşte bu, tatlım," diye tekrar homurdandım. "Hepsini o dar amcığının içine
al."

O benim horoz kalıbımla kendini becerirken, dalgınca elimi uzunluğumdan
aşağı doğru çalıştırdım.

Ancak sırtı kamburlaştığında ve haykırdığında kendimi bıraktım.

Pencereye röntgenciliğimin kanıtı sıçradı ve ikimiz de salınımlarımızdan
aşağı inerken nefes nefese kaldım.

Lanet olsun, cehenneme
gidiyordum. Durmam
gerekiyordu.

Ama dürüst olalım.

Durmayacaktım.

Kötü adam olmak bazen işime yarıyordu.

Günümü bu hafta işten çıkaracağım kişilerin listesini hazırlayarak geçirdiğim
için keyfim yerinde değildi.

Liste her geçen gün büyüyordu ve listenin sonuna geldiğimde elimde işten
çıkarılacak yüz yirmiden fazla kişi vardı.

Olması kaçınılmaz olan tepkiyi dört gözle beklemiyordum ve kendimi
saçmalıklarla uğraşacak bir şey kalmamış bir ruh haline sokmuştum.

Tabii ki Shad'dan telefon aldığımda. "Ne oldu?"

Homurdandım.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Shad. "Çocuk nafakasını aylardır
ödemiyor."

Sırtım kaskatı kesildi. "Onu uyarmıştım."

"Görünüşe göre bu uyarı ciddiye alınmamış."

Ayağa kalktım, takım elbisemin yakalarını düzelttim ve "Not edildi" dedim.

"Nereye gidiyorsun?" Keely öğle yemeğiyle birlikte ofisimin kapısında beni karşılarırken sordu.

"Dışarı," dedim. "Yemeğimi masanın üzerine bırak. Geri geleceğim."

Bir saat içinde cebimde bir tomar parayla ve Joey'nin ölmesi gerektiğinden emin bir şekilde geri döndüm.

Adam yeni oyun konsolları alabiliyor, ama eski kız arkadaşının kendi eliyle yaptığı çocuk için nafakasını ödeyemiyor mu?

Bence, lanet olsun, hayır.

ON BEŞ

Dedikodulara açıklık getirmiyorum. Muhtemelen ben yaptım. Ve eğer yapmasaydım, muhtemelen yapabilirdim.

-Copper'dan Baker'a

BAKER

İki ay sonra

"Gizemli hayırseveriniz sizin için ödeme yapmaya geldi bile." Kadın gülümsedi.

"Bana hala 'onun' kim olduğunu söylemeyecek misiniz?" Söz konusu hayırseveri görebilme umuduyla etrafıma bakınarak sordum.

İçgüdüsel olarak, "onun" kim olduğunu zaten biliyordum.

Sadece bunu kendime itiraf etmeyi reddediyordum. Benim *için* bir şeyler yapmayı ama yine de benimle görünmemeyi tercih ettiğini kendime itiraf etmektense gizemli bir hayranım olduğunu düşünmek daha kolaydı.

"Geldi ve gitti." Kadın yine gülümseyerek sözsüz soruma cevap verdi. "Ve hiçbir şey yapamazsın."

Copper'ın bunu nasıl yaptığından emin değildim ama benim için yapmaya devam ettiği tüm gizemli küçük şeylerde tamamen anonim kalmıştı.

Yine de o olduğunu biliyordum.

Audric *herhangi birinin* yandaki evine taşınmasına izin vermezdi. Ben de tamamen habersiz değildim.

Audric'in yeni komşusuyla samimi olmaya başladığını çok iyi biliyordum. Ve Audric, kulübünün bir parçası olmayan hiç kimseyle samimi değildi.

Buna ben de dahildim.

Geçen hafta Audric'le kaldırımda karşılaştığımızda babam bana bunu işaret etmişti.

"Sana yaşlı bir kadın gibi davranıyor."

Babamdan bahsetmişken.

İkinci çalışında cevap verdim.

"Eve bir mektup daha gelmiş."

Yüzümü buruşturdum. "At gitsin."

"Bunu atlayamazsın, atlayamayacağını biliyorsun," dedi. "Kendinden nefret edeceksin."

İçimi

çektim.

"Biliyoru

m."

Göğsüme bağlı bebek kahveme uzanmak için o anı seçti.

Kolayca ulaşamayacağı bir yerde tuttum ve yürümeye ve konuşmaya devam ettim.

"Bu senin liseden en iyi arkadaşının düğünü," dedi. "Gitmek zorundasın. Cerise seni asla affetmez."

Haklıydı.

Cerise ve ben bir zamanlar çok iyi arkadaştık.

Hayat ve zaman bizi biraz ayırmıştı ama yine de onunla mesaj yoluyla görüşüyordum - en azından şimdi görüşüyordum. Yakın zamanda doğum yaptığımda biraz uzaklaşmıştım.

Ama o her konuda bana iyi davrandı ve ilişkimizi biraz daha ilerlettik.

Birkaç yıl önce Washington DC'ye taşındığında yıkılmışım.

Evleneceği adamla hiç tanışmamışım ama sanırım yakında tanışacaktım.

"Bana ailesinin Joey'i davet etmesinin sorun olup olmadığını sordu, ben de evet dedim." İçimi çektim ve bir motorcunun geçmesine izin vermek için kenara çekildim. "Hayır demeliydim ve tüm bunlar tartışmalı bir konu olurdu."

"Joey'nin ailesi ve onun ailesi uzun zamandır çok iyi arkadaşlar. Sen daha ortada yokken bile. Bu onun için garip olurdu, zaten bu yüzden en başta evet dedin," dedi babam.

Haklıydı da.

"Sadece bir randevuya ihtiyacın var. Ve kime soracağını çok iyi biliyorsun." Bu kocaman bir hayır demek olurdu.

Bunu yapamazdım.

Yapamazdım.

Her gün onu düşünmem yeterince kötü değil miydi, şimdi bir de o adama yakın olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamam mı gerekiyordu?

Evet, ondan uzak, çok uzak durmanın en iyi fikir olacağını düşünüyordum.

"Bu *ona* sormam gerektiği anlamına gelmiyor," diye belirttim. "Herhangi birine sorabilirim.

Belki Audric de benimle gelir." "Eğer

Copper'a sormazsan, ben soracağım." Ellerimin içine inledim, "Baba..."

"Joey'nin de katılacağını çok iyi bildiğin o arkadaşının düğününe Copper olmadan gitmiyorsun. Tabii beni de yanında götürmek istemiyorsan." Babam neşelendi.

İnledim ve mavi boyalı soluk bir duvara yaslandım.

Babamı bu konuda beni zorlamamaya ikna edebilecek geçerli bir mazeret bulmaya çalışırken başımı yana eğdim.

Hemen durdum çünkü yontulmuş ve soyulmuş boya alnımı dürttü ve kurşun zehirlenmesinin sizin için iyi olmadığını hatırladım.

Zavallı Holt'un sadece bir ebeveyni vardı. Hayatımı bu şekilde riske atamazdım.

Sabah çok güzel olduğu için Holt'u götürmeyi planladığım parkın yanındaki berbat duvarı kaplayan soyulmuş boyadan isteksizce başımı kaldırdım.

"Baba..."

Telefonum öttü ve onu başımdan çekip ekrana baktım.

Arayanın Joey olduğunu görünce yüzümü buruşturdum. Tekrar.

JOEY:

O adamı nafaka almaya gönderdiğin için tam bir kaltaksın. Çocuğu görmüyorum bile, o zaman ödemenin ne anlamı var?

JOEY:

Eğer seni düşünde görürsem, bunun sonunu duymana asla izin vermeyeceğim. Hazır başlamışken seni öldürebilirim.

"Baba," dedim dikkatlice. "Senden istediğim gibi Joey'e gidip nafakayı ödediğinden emin oldun mu?"

Zor durumdaydım ve kiraladığım evin kirasını ödeyebilmemin tek yolu Joey'nin nafakayı ödemesiydi.

Bebeklerin bu kadar pahalı olduğunu bilmiyordum ve Holt beni tüketiyordu.

Yemek, iki haftada bir kıyafet. Çocuk

bezi. "Tam olarak gitmedim..." Babam çekingen davrandı.

"Kim yaptı?" Düşündüğüm şeyi yapmamış olmasını umarak sordum. Tabii ki şansım o kadar yaver gitmedi.

"Copper'a birkaç adamıyla birlikte bu işi yapıp yapamayacağını sordum," dedi. "Parayı bıraktığında sana söylemedi mi?"

Para kapıya bırakılmamıştı.

Üzerinde şöyle yazan bir notla birlikte mutfak tezgahımın üzerine bırakılmıştı

"ÇOCUK DESTEĞİ" büyük, kalın, cıvık harflerle.

Copper'dan geldiğini bilmeliydim.

Gerçi gelen mektup evimde olan ilk şey değildi.

Uzun bir olaylar dizisinin sadece sonuncusuydu.

Garip şeylerin olduğunu ilk fark ettiğimde, boş bir şişeydi. Yıkanmış ve kurutulmuş boş bir şişe, şişe temizleme rafında baş aşağı duruyordu.

Sonra, Holt için mısır gevreğimin bittiğini anladığımda, ertesi sabah mısır gevreğiyle birlikte kullanmam için tezgahımın üzerinde duran yepyeni, büyük boy bir kutu olmuştu.

Holt'a ayaklarını kesmek zorunda kaldığım bir pijama giydirdiğimde, ertesi sabah Holt'un üzerinde ona tam oturan yepyeni bir pijama ile uyandım.

Hay sikeyim.

Kimi kandırıyordum ki?

Belki Copper'la göz göze gelmemiştim ama o beni geride bırakmamıştı.

"Baba," dedim usulca. "Copper'la bir şeyler yapmaya çalışsam kızarmıydın?"

Bir an sessizlik oldu ve sonra, "Hayır. Senin için daha iyi bir adam hayal edemezdim." Tereddüt etti. "Ama Copper berbat durumda, bebeğim. Babasına yaptıkları ve hapishanedeki o kritik ilk yıllarında başına gelenler yüzünden hâlâ kafası o kadar karışık ki, bunu senin için kolaylaştıracağını sanmıyorum."

Bunu en başından beri hissetmiştim.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen en başta bu yüzden ayrıldım.

Bunun onun özel hayatına gölge düşürmekle bir ilgisi yoktu, her şey benim onun için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olmamamla ilgiliydi.

Copper gibi bir adamın üstesinden gelmesine yardım etmek.

Ben de berbat durumdaydım, kim oluyordum da Copper gibi bir adamı düzeltmeye çalışıyordum? Şimdi hazır mıydım ki?

Holt çılgık atarak tekrar kahveme uzandı ve bugünkü notu gördüğümde gülümsedim ve sustum.

Şimdiye kadar nasıl gözden kaçırmıştım?

Bugünkü not, tüm notlarında olduğu gibi özensiz bir yazıyla yazılmıştı.

Şöyle yazıyordu: Dikkatli ol.

"Gitmem gerek. Yükümü alıyorum." Babam durakladı. "Annen bu hafta bir ara öğle yemeği yemek istiyor."

Yüzümü buruşturdum.

"Bakınız." "Seni seviyorum, bebeğim."

Notu tekrar okudum.

Dikkatli ol.

Hiçbir zaman çiçekli ya da aşırı duygusal olmazlardı.

Genellikle gözlerimi açık tutmam ve güvende kalmamla ilgili birkaç kelimedenden ibaretti. Ya da yağmur yağacağını ve bir şemsiye almamı söylüyorlardı.

Ama her sabah oradaydılar ve her zaman düşünceliydiler.

Holt'u en sevdiği salıncağa yerleştirdim ve onu biraz ittim.

Kahkahaları salıncağı doldururken küçük bacakları şişiyor ve poposu zıplıyordu.

Ha

va. *Bunu istemediğimi nasıl düşünebilirdim ki?*

Kahvemin sonuna gelmeden önce onu birkaç kez daha ittim.

Her sabah üzerinde not olan bir fincan aldığımda yaptığım gibi, onu duruladım.

su çeşmesinden çıkardım ve çantama koydum. Eve döndüğümde onu da dolabımdaki diğerlerine ekledim.

Holt'un yanına döndüğümde onu bir kez daha ittim, sonra telefonumu cebimden çıkardım.

Favorilerime göz attım.

İçinde sadece iki kişi vardı. İlki babamdı.

İkincisi Copper'dı.

Nefesimi tuttum ve sonra aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Baker," dedi, sesi endişeli geliyordu. "İyi misin?"

Holt'u küçük bir kez daha ittim ve heyecanlı çığlığı etrafımızdaki havayı doldurdu. "Evet, ben iyiyim. Holt da iyi. Senden bir iyilik isteyeceğim."

Cevap vermeden bekledi. "Bir düğün için randevuya ihtiyacım var."

ON ALTI

Seni bu hayatta buldum, bir sonraki hayatta da bulacağım. Bunu bir uyarı olarak kabul edin.

-Copper'dan Baker'a

BAKIR

Çok gergindim.

Neden?

Hiçbir fikrim yoktu.

Bu oyunda hiçbir şeyim yoktu. Bu insanların hiçbiri benim kim olduğumu ya da Baker'ın randevusu olmadığını bilmiyordu.

Yine de kolumda onunla gitme fikri bile karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu.

Ben, hapse girmiş yetişkin bir adam, prova yemeğinde ne giyeceğimi kara kara düşünüyordum.

Bana sorduğu için bile hâlâ şaşkınlık içindeydim.

Aradığında, ilk zil sesinde cevap vermekten kendimi alamamıştım.

Bu düşünün kimin için olduğunu öğrenmeden hemen kabul etmişim ve bana sadece resmi olmakla kalmayıp aynı zamanda sosyetenin en büyük "en kötü" üst tabakasının da katılacağını söylediğinde heyecanım azalmıştı.

İşin kötü tarafı, ben de o 'en büyük ve en kötülerden' biri idim. Yine de gitmek istemiyordum.

Bu tür insanlardan nefret ediyordum.

Bu sahte gülümsemeyi takınmak ve babamın başlattığı iş mükemmelmiş gibi davranmak zorunda kalmaktan daha da nefret ediyordum.

Mükemmel değildi.

Birini düşünmemi engelleyeceği umuduyla kendimi işe gömdüğüm aylar boyunca çok şey başarmışım.

Birkaç hafta içinde, ailemin ve benim hayatımız boyunca bildiğimiz iş artık olmayacaktı.

Bir sürü insanı kızdıracaktım, en çok da yönetim kurulumu.

Ama umurumda değildi.

Son birkaç hafta içinde, önemseydiğim personeli yavaş yavaş daha küçük bir şirkete taşıdım, hissedarları ve beni zorlayacak bir yönetim kurulu olmayan bir şirkete.

Castanon Enterprises ile hiçbir ilgisi olmayan bir isim altındaydı ve sadece yolsuzluğu durdurmak için kurulmuştu.

Bu alanda başkalarına kazık atanların soruşturulmasına yardımcı olmak dışında emlakla hiçbir ilgisi yoktu.

Ve en iyi tarafı, babamın bu şirketin kurulmasında parmağı yoktu.

Çoğunlukla Keely ve Apollo'nun yardımıyla sıfırdan inşa etmişim.

Apollo kendi yolculuğuna başlamıştı ama biz dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için ortak olmaya karar vermiştik. Ve bunu yaparken benim işimden başlayarak kurumsal açgözlülüğü de ortadan kaldıracaktık.

O kurumsal açgözlülüğün bir kısmı bu partide benimle dirsek temasında bulunacaktı ve ben iyi bir ilk izlenim mi oluşturmak istediğime karar veremedim.

Hayır.

Ama onu almak için benimkinin yanındaki kapıdan çıkmadan önce, artık onun yanında kimin yaşadığını uydurmanın bir anlamı olduğunu düşünmemiştim.

-Shad aradı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Birkaç şey var," dedi. "Birincisi, Joey'nin bugün orada olacağını biliyor muydun?"

Öfke hemen karnımda alevlendi.

Yüzümü buruşturdum. "Hayır."

"Bu yüzden sana sordu," dedi özür diler gibi bir sesle. "İki, bu hafta onu ben ve karımla yemeğe çıkarma konusunda onunla konuşabilir misin? Aylar oldu ve kadının yüzündeki gerginliği görebiliyorum. Artık dayanamıyorum."

Karnımdaki heyecan ve sinir bir anda yok oldu.

Beni orada istediği için istediğini sanmıştım. Ama o beni eski sevgilisi için bir tampon olarak istemişti.

Düşünmek için yeterince zamanı olduğu ve beni özlediğine karar verdiği için beni orada istediğini düşünerek kendimi kandırmıştım. Beni *istiyordu*.

Hay sikeyim.

Sanırım bunu beklemeliydim. Baker gibi bir kadın neden benim gibi bir adamı istesin ki? Onun benim için fazla iyi olduğunu çoktan anlamıştık.

Omurgamı dikleştirirken yüzümü buruşturdum, kararlılık ve azim içimde kök salmaya başladı.

Belki "sağlıklı" olduğu zamanlarda benimle zaman geçirirse, ona masaya getirdiğim değeri gösterebilirdim.

Belki...

"Shad..."

"Lütfen," diye yalvardı Shad. "Frieda'nın davranışları yüzünden aklı başından gitti. Ama Baker çok inatçı, tıpkı onun gibi. İkisi de

ve bunu çözmeliyim."

"Bakalım bu konuda gizlice bir konuşma yapabilir miyim," dedim. "Ama onu zorlamayacağım. Eğer bu konuda konuşmak istemezse, konuyu hemen kapatacağım."

İçini çekti. "Sanırım tek isteyebileceğim bu."

"Ben kapıdan çıkıyorum," dedim. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim." Benim ön kapımdan onunkine kadar olan yürüyüş kısa sürdü.

Gelişimi gizleme zahmetine girmedim çünkü Audric'in içeride Lottie'yle birlikte olduğunu ve dikkatini benim gelişimden uzaklaştırdığını biliyordum.

Yine de bisikleti garajdan çıkarıp evinin önüne bıraktım ki fazla düşünmesin.

Yanaştığımı duymadı ama bunu dikkatini vermemesine ve dikkatinin dağılmasına bağlayabilirdi.

Kapısını çaldım ve Audric bilmiş bir sırıtışla cevap verdi. "Copper," dedi. "Geldiğini duymadığıma şaşırdım."

Onu tersledim ve içeri ittim, iki çocuğu da yerde gördüm. Holt'un kafası bana doğru döndü ve hemen ellerini sallamaya başladı. Ona doğru yürüdüm ve Lottie beni izlerken onu kollarıma aldım.

açık.

Lottie sevimli bir çocuktı, ama onu içeri çekerken gözlerim Holt'u arıyordu.

kollarıma aldım ve onu sıktım. "Hey,

evlat," dedim kulağına usulca.

"Dadadada," diye tekrarladı, tıpkı beni her gördüğünde yaptığı gibi. Hay sikeyim.

Bana böyle seslendiğini duymak kalbimi fiziksel olarak acıtıyordu. "Copper?"

Başımı kaldırdım ve gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi. Baker'ın saçları kıvrıcık ve çılgındı, tam da sevdiğim gibi.

Üzerinde kalçalarını saran, dizlerine kadar uzanan, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir etek, siyah eteğiyle bütünleşen siyah bir bluz ve altın takılar vardı.

Ona almıştım.

Onun için aldığımı bildiğinden değil.

Yine o özel teslimatlardan biriydi.

Holt'la parka yürürken onu bir vitrinde hayranlıkla izlerken yakaladığım büyük altın halkalar.

Neredeyse göbek deliğine kadar inen altın zincirli kolye. Bileğinde de altın bilezikler vardı, gerçi bir gönderide fark edip tıkladığı için ona da baktığını fark etmiştim.

ve bilgisayarında bıraktı.

Çok güzel görünüyordu.

Ama pastanın üzerindeki krema, bir öğle yemeği molası sırasında çocuğuyla parkta olan bir kadının üzerinde hayranlıkla izlediğim kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabılardı.

Kendi kendine on dakika boyunca onlara hayranlıkla baktı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim kendimi tutamayarak.

Baker'ın yüzü kızardı. "Teşekkür ederim. Sen de yakışıklı görünüyorsun."

Holt yüzümü tutup ağzının tamamını burnumun üzerine yapıştırdı. güldüm ve onu nazikçe kendimden uzaklaştırdım. "Bu biraz iğrenç, Holt."

Biraz daha geveledi.

"Onu bir dakika görebilir miyim?" diye sordu.

Oğlunu ona uzattım ve sadece birkaç ay önce tanıştığım kadından çok farklı olarak onu sevgiye boğmasını izledim.

Bu ferahlatıcı ve gerçekti ve hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

"Audric Amca'ya iyi davran Holty," diye emretti. "O bu iki bebek olayında yeni."

"İyi olacak," dedim onu tekrar elinden alıp kulağına fısıldarken. "Beni yalancı çıkarma, Holt Matthew."

Sevinçle ciyakladı ve bir kez daha burnuma doğru atılarak kendini bana doğru fırlattı.

Sırıtarak onu yere, Lottie'nin yanına yatırdım ve karnını okşayarak gülümsemesini sağladım.

Ayağa kalktığımda Baker'ın beni tam olarak okuyamadığım bir yoğunlukla izlediğini gördüm.

"Onunla iyi anlaşıyorsun," dedi, gözleri beni içine çekerek. "Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışsın gibi."

"Yeğenlerim ve yeğenlerim," diye yalan söyledim.

Holt'la neredeyse her gece vakit geçirirdim.

Bunu yaptığımda bazen uyanık oluyordu. Bazen de değildi. Ama ne olursa olsun çocuğuyla kaliteli zaman geçiriyordum.

En sevdiğim yerlerden biri oturma odasındaki sandalyede, kucağımda onunla sallanmaktı.

"Hazır mısın?"

diye sordum.

Başını salladı.

"Bisiklet iyi mi?" diye sordum. "Kaskı takmadan önce saçını örtmen için sana bir şey getirdim."

Başını dikkatle sallayınca, Keely'nin Baker'ın saçını için kullanmamı önerdiği ipek boneyi çıkar d ı m .

Baker'ın gözleri yumuşadı.

Etkinliğin düzenlendiği merkeze dört blok öteden gidiyorduk.

Muhtemelen kasklara hiç ihtiyacımız yoktu ama Truth Tellers MC onlar olmadan hiçbir yere gitmezdi.

"Bu mükemmel," diye nefes aldı. "Hadi gidelim."

Audric bize el sallayıp kapıyı arkamızdan kapattı ve ben de merdivenlerden inip bisikletime binmesine yardım ederken sabırlı olması için dua ettim.

Kaputu takmasına yardım ettiğimde Baker kızardı ama gözlerinde heyecan ve takdir vardı.

Şimdi onun gözlerine bakmak tuhaftı.

O kadar etkileyiciydi ki, aylar önce onunla ilk tanıştığım da olduğundan çok farklıydı.

Bakışlarından akan her duyguyu görebiliyordum ve o da bunu benden saklamaya çalışmıyordu.

Kaskı yavaşça kafasına geçirirken "Teşekkürler," diye nefes verdi.

Gülümsedim ve başını bıraktım.

Yerini aldığı anda, "Eteğini yukarı kaldırman gerekecek bebeğim," dedim.

Gözleri benimkilerle buluşmak için parladı ve başını aşağı eğip elleriyle eteğinin kenarını yakalamadan önce aramızda bir şey geçti.

Eteğini neredeyse külotunun görüneceği kadar yukarı kaldırdı ve "Kalkmama yardım eder misin?" dedi.

Kolaylıkla bisiklete bindim, sonra elimi ona uzattım.

Elimi tuttu, yumuşak ve küçük eli benim sert ve büyük elimin içindeydi.

Bacağını bisikletin üzerine attı ve sikimin uzamasına neden olan beyaz ipekten bir parıltı gördüm.

Dişlerimi sıktım ve başımı öne çevirerek onun yerleşmesini bekledim.

"Hazır," diye duyurdu, yaklaşırken, ama çok yakın değil.

Mesafeden nefret ediyordum.

Tamamen bana yaslanmasını, aramızda tek bir santim bile mesafe olmamasını istiyordum.

Ama onu zorlamak istemediğim için bu mesafeyi ona bırakmayı tercih ettim.

Motoru bir kükremeye çalıştırdım ve o da öne doğru uzanıp kollarını belime doladı.

Aramızdaki mesafe hâlâ vardı ama kollarını göğsümde hissetmek yine de içimi ısıtmaya yetiyordu.

Mekâna vardığımızda motosikletimi ön tarafa yakın, sadece motosikletler ve küçük araçlar için ayrılmış bir alana park ettim.

Park yerinin olumlu yanı mekanın girişine yakın olmamızdı.

Park yerinin olumsuz yanı ise sosyetenin üst tabakasının arabalarını valeye bıraktığı VIP sırasına yakın olmamızdı.

Hemen bu türden dört VIP'yi fark ettim ve onlarla hiçbir şey yapmak istemedim.

"Sorun nedir?" Baker sordu.

Boğazımı temizledim ve kaskımı çıkardım.

Kaskımı koltuğa yerleştirip onunkine uzanırken, "İyi insanlarmış gibi davranıp aslında hiç de öyle olmayan boktan insanlar," diye cevap verdim.

Gözlerim bir kez daha bacaklarının arasına kaydı ve günah kadar dar eteğinin altının gerçekten de beyaz ipek olduğunu teyit ettim.

Kendi kaskını çıkardı ve bacaklarının arasına bıraktı.

Görüş alanım daraldığı için giydiği ipek boneyi el yordamıyla buldum ve onun için çözdüm.

Başından çıkardı ve ben de sııttım.

"Keely bone için bonus puan alıyor." Gülümsedim. "Saçların hâlâ mükemmel görünüyor."

Boneyi kaskının deliğine sokarken Baker'ın yüzü kızardı ve bana doğru uzandı.

Elini tuttum ve aşağı inmesine yardım ettim, bir kez daha aynı beyaz ipek parıltısını yakaladım.

Gözlerim onunkilerde, eteği yerine oturtmasına yardım ettim ve yüzü bir kez daha kızardığında içten içe sııttım.

Tam ağzımı açıp ona hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu söyleyecektim ki bisikletin arkasında bir gölge belirdi ve içgüdüsel olarak Baker'ı arkama almak için hareket ettim.

Gölge ışığa doğru hareket etti ve ben rahat bir nefes aldım. "O da neydi öyle?" Baker sordu.

Kenara çekildim ve önümdeki adama iyice bakmasına izin verdim.

"Apollo, hey," dedi Baker. "Nereden geliyorsun?"

"Şuradaki binadan." Başını arkasındaki binaya doğru salladı. "O etkinlikte ne işin var?"

Kaşlarım çatıldı. "Baker'ı alıyorum. Liseden en yakın arkadaşı evleniyor. Eski sevgilisi Joey de burada olacağı için, onun aptalca davranma ihtimaline karşı tampon olmamı istedi."

Baker onaylamadan ya da inkâr etmeden rahatsız bir şekilde ayak ayak üstüne attı.

Ama bir şey söylemek istediğini anladım.

Beni buraya neden çağırdığını bildiğimi bilmiyordu.

"Siktir," dedi Apollo. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne?" Baker sordu.

Apollo sertçe yutkunduktan sonra, "İçeride bir adam var. Bu gece için planlarının ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Hangi adam?" Baker sordu. "Onunla konuşursak sana haber verebiliriz."

Apollo'nun omuzları çöktü ve neden sorduğuna dair içimde kötü bir his vardı.

Gözlerim onunkilerle buluştu ve "Aptalca bir şey yapmadan önce beni arayacaksın" dedim.

Apollo kaşlarını çatı. "Ben..."

Elimi kaldırdım.

Artık evden çıkmasının sadece iki nedeni vardı.

Birincisi kilise ya da zorunlu kulüp buluşmaları için kulüp binasına gelmek, ikincisi ise oğlunun işkencecilerini kovalamaktı.

Bu gece kulüp toplantısı olmadığına göre, kimseyi kandırmıyordu.

Ve eğer bundan sonra bir adamın nerede olduğu hakkında bilgi edinmek istiyorsa, bunun sadece söz konusu adamla ilgilenmek için olduğunu varsayabilirdim.

"Ne yaptığımı sana haber veririm," diye cevap verdi isteksizce.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Baker sordu. "Ayrıca bir isme ihtiyacım var. Herkes aynı şekilde giyinmiş ve manikür yaptırmışken yüzlerle aram pek iyi değil."

"Thom Rissi," diye yanıtladı Apollo.

"Vay, vay, vay," diye seslendi Joey'nin sesi arkamızdan. "Bakın kedi kimi sürüklemiş."

Kaskatı kesildim ve yavaşça arkama döndüğümde Joey'i üzerimize tam oturmayan bir takım elbise giymiş, saçları dağınık ve gözleri morarmış bir şekilde arkamızda dururken buldum.

Kolunda kendisinden çok daha iyi giyinmiş bir kadın vardı, ancak kıyafetlerinin bir raftan alındığı ve sadece onun vücudu için tasarlanmadığı anlaşılıyordu.

"Joey," diye düşündüm. "Seni görmek ne güzel."

Baker'a dönmeden önce, "Siktir git Clayborne," diye alay etti benimle. "Çocuğumuz nerede?"

Kıkırdadım. "Sanki umurunda da."

"Belki de umursamak üzereyim." Gülümsedi. "Belki de oğlumun hayatında bir rol oynamaya başlamalıyım ki bu adamın iyi bir rol model olduğunu düşünmeye başlamasın."

İğnelemesinin doğru olduğunu görmesine izin vermedim.

Bunun yerine kollarımı göğsümde kavuşturdum ve şöyle dedim: "Oğlunuz yedi aylık, kendi başına oturuyor, emeklemeye başladı ve bana baba diyor. Gecede bir kez uyanıyor ve sekiz onsluk bir biberon alıyor. Katı gıdaları yeni denemeye başladı ve elma, armut ve şeftaliyi seviyor. Bezelyeden nefret ediyor ama yeşil fasulyeyi tolere ediyor. Mısır gevreğini seviyor ama sadece meyve ile birlikte, sebze ile değil. Dokuz aylık tulum ve on iki aylık pantolon giyiyor. En sevdiği battaniyesi ve en sevdiği pelüş hayvanı var. Canlı hayvan şovları dışında televizyondaki her şeyden nefret ediyor. Annesini çok seviyor ve en güzel öpücükleri o veriyor." Ona bilmiş bir bakış attım. "Bu mükemmel insanın yaratılmasına yardım ettiğini ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğini bilmek nasıl bir duygu?"

Sözde 'korkunç rol modeli' oğlunuz hakkında sizden daha çok şey biliyor?"

Joey sertleşti.

"Ya da zorlanmadan bir nafaka ödemesi yapmadığın gerçeğini konuşabiliriz," diye detaylandırımdı. "Doktorunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Günlerini nerede geçirdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Doğmasında rol oynadığın çocuğun başına gelen en güzel şeylerden biri olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Hiçbir şeyle ödüllendirilmeyeceksin. Sadece kendini aptal durumuna düşürürsün, sonra da devlet maaşına haciz koyacağı için nafaka ödemek zorunda kalırsın. Ziyaret hakkı da alamazsın çünkü zor durumdaki kız arkadaşı ve çocuğuyla ilgilenmek yerine oyun oynamayı tercih eden bir babaya kimse bir şey vermez. Sen bir şakasın, *Joey*. Ve bunu senden başka herkes biliyor..." Yanında kocaman gözlerle bakan kadına baktım. "Ve görünüşe göre bu kadın. Muhtemelen ahlaki değerleri yok çünkü nişanlının bebeğini düşürdüğü hastaneye gitti ve olay çıkarmasını umursamadı."

Joey dişlerini gösterdi. "Çocuğumun büyüyünce senin ne kadar korkunç bir insan olduğunu görmeyeceğini mi sanıyorsun? Kendi babasını öldürdüğü için hapse giren serseri bir haydut. Kız kardeşin muhtemelen başına geleni hak etmişti..."

Sertleştim.

YEDİ

*Merak etme. Ben hallederim. Bir YouTube videosu izledim.
-Baker'dan Audric'e metin*

BAKER

Copper, oğlum hakkında bildiği her şeyi sıralarken Joey'nin ağzından çıkan o zehirli söz beni bulutların üzerine çıkardı.

Joey'nin bunu söylediğine inanamıyordum.

"Neden kaldırım yaptıklarını biliyor musun?" Ona ürkütücü bir sakinlikle sordum. Joey bana sanki az önce dillerde konuşmuşum gibi baktı.

"Neden?" Joey sert bir ses tonuyla sordu ama hiç de öyle görünmüyordu.

Az önce söylediği şey yüzünden korkudan tir tir titriyor ve ağzının payını almak üzere olduğunu biliyordu.

"Çünkü lanet olası sokaklar herkese göre değil." Sonra ona vurdum.

Elimden gelen her şeyi yaptım, yumruğumu sıktım ve tam burnuna indirdim.

Kıkırdak mide bulandırıcı bir çıtırtıyla kırıldı ve sonra elimde ve kolumda ağrılar başladı.

"Ah," diye sızlandım, yumruğumu kısıp göğsüme götürdüm.

Joey eğildi, burnundan anında kan akmaya başladı.

Yanıdaki kadının nefesi kesildi.

Doğum yaparken hastane odama girdiği gün adını öğrenmemiştim ve şimdi de öğrenmeyi planlamıyordum.

Ona sırtımı döndüm ve Copper'a doğru yürüdükten sonra, "Hadi içeri girelim. Cerise'i görmek istiyorum."

"Copper."

Apollo Copper'ın adını söylediğinde durdum.

Copper döndü ve Apollo benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi.

Apollo başını salladı ve binaya doğru yöneldi.

Şaşırtıcı bir şekilde, tartışmamız sırasında etrafımızdaki insanların ya da ön kapı güvenliğinin dikkatini çekmemiştik.

En azından ben çekmediğimizi sanıyordum.

Ön tarafa geldiğimizde benden davetiyemi istediler, ben de uzattım.

Güvenlik görevlisi elimi kontrol ederek "Bu senin artı birin mi?" diye sordu. "Evet," dedim. "Copper Clayborne."

"İçeride kavga çıkarmayın yoksa sizi dışarı atarım," diye emretti güvenlik görevlisi, "Mutfakta biraz buz var," demeden önce.

Dudaklarım kısırdadı ve Copper'ın elini yaralı olmayan elimle tutmadan önce ona teşekkür ettim.

Copper hemen herkesi atlayarak mutfığa gitti ve orada, onun kendi alanlarında olmasını zerre kadar umursamayan, yıpranmış görünümlü mutfak çalışanlarının arasından bana biraz buz getirdi.

Bir havluya sardıktan sonra bana uzattı. Yumruğumun üzerine koydum ve yüzümü buruşturdum.

"Sence kırılmış mıdır?" diye sordu ellerini ceplerine sokarak. O ellerin vücuduma dolanmasını istiyordum.

"Um." Tereddüt ettim. "Sanmıyorum. Artık çok acımıyor. Sadece başlangıçta ona vurduktan sonra."

"Güzel." Yaralandığım için kızgın görünüyordu. "Benim yüzümden canının yanmasını istemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Copper, baban ve kız kardeşin hakkında söylediği o şeyler... Yaptığım şeyi hak etti. En azından. Arka sokakta becerilse, mahallenin fareleri tarafından gözleri oyulsa yine de umurumda olmazdı."

Dudakları seğirdi. "Yine de haklı."

Başımı öne eğdim. "Ne konuda?"

Yutkundu ve başka tarafa baktı. "Sen ve oğlun benim gibi bir adamdan daha iyisini hak ediyorsunuz."

Ben daha cevap veremeden mutfağın kapısı açıldı ve yıpranmış görünen Cerise içeri girdi.

Üzgün
görünüyordu.

Gerçekten üzgün.

Ama kalbim hâlâ Copper'ın sözleriyle yerleştiği yerde, boğazımdaydı.

Beni kabul etmesi için onu zorlamaya hazır bir şekilde ağzımı açmışım ki Cerise başımı ona doğru çevirmeme neden olan bir ses çıkardı.

Copper unutulmamıştı ama bir insanın çıkardığı bir ses vardı başları ciddi beladayken ve Cerise bunu yaparken. "Cerise?"

Cerise'in başı döndü ve omuzları çöküp bana doğru koşmaya başlamadan önce uzun bir süre gözlerini benden ayırmadan bana baktı.

Küçük bedeni bedenime çarptığında beni ayakta tutan tek şey Copper'ın sırtındaki eliydi.

Cerise hemen gözyaşlarına boğuldu.

"Cerise, sorun ne?" Kollarımı ona dolayarak ittim.

Boynuma sarılıp hıçkırdı ama birkaç kelime seçebildim.

Bunlardan biri "Taigen" idi.

Hemen kaskatı kesildim, bu isim birini öldürmek istememe neden olan anıları geri getirdi.

"Taigen mi?" diye sordum. "Yavaş ol, Cerise. Taigen'den neden bahsediyorsun?"

Sertçe burnunu çekti, bir hıçkırık onu boğdu, sonra kendini geri çekti ve öfkeyle gözlerini sildi.

Bakışları önce Copper'a, sonra da konuşmaya başlamadan önce bana kaydı.

"Sadece bir gün istedim, Baker. Sadece bir gün!"

Saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim, sonra başparmağımla gözlerinin altındaki maskarayı sildim. "Ne oldu? Yavaşla biraz. Derin nefes al. Ne oldu?"

Bunların hepsini yaptı ve sonra anlatmaya başladı.

Copper kalçalarını arkasındaki tezgâha yaslayacak şekilde hareket etti, gözleri ikimizin üzerindeydi ve kalçasını eğmekten daha fazlasını yapmadan sessiz desteğini gösteriyordu.

"Tamam, o zaman en baştan başlamam gerekecek." Sertçe yutkundü, sesi bastırılmış gözyaşlarıyla pürüzlüydü. "Jade, Markus ve ben üniversiteden arkadaşık."

Bunun nereye gittiğinden şimdiden nefret ediyordum ve o daha başlamamıştı bile. Jade, Cerise'in ikiz kardeşiymiş, en sevdiğiydi.

Jade aynı zamanda var olan en korkunç insandı ve Cerise'in nişanlısı Markus söz konusu olduğunda ondan bahsediliyorsa, iyi şeyler düşünmüyordum.

"Tamam..." Karnım gergin bir şekilde bekledim.

"Jade, Markus ve ben çok iyi arkadaş olduk. Öyle ki Markus Jade'i en iyi arkadaşlarından biri olarak görüyor, değil mi?" Gözyaşlarını aceleyle sildi.

Başımı salladım.

"Annem Markus'a ve bana Jade'in nişanlısının -bu geceye kadar tanışmadığım ama bana bir sürü fotoğrafı gösterilen- bu akşamki prova yemeğimizde ona evlenme teklif edip edemeyeceğini sordu. Hayır dedim, çünkü bu benim prova yemeğim. Benimle ilgili olmasını istiyorum. Bu bencillik değil, değil mi?"

Bu soruyu Copper'a sordu, o da başını salladı.

Hayır, düğününüzün sizinle ilgili olmasını istemek hiç de bencilce değildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm!" diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak. "Ve ben de

Hayır dedi ve annem çok kızdı. Ama ben onu görmezden geldim ve işime baktım. Her neyse, sen gelmeden hemen önce Jade ve ben odada durmuş yarın için ne kadar heyecanlı olduğumuzu konuşuyorduk. Ve Taigen'den başkası Markus'la içeri girmedi. Bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum, sadece lise kabadayımın nişanlımın yanında durmasına değil, aynı zamanda düğün şenliklerime de bakıyordum. Ve dizlerinin üzerine çöküp, lanet olası partimin ortasında kız kardeşime evlenme teklif ediyor. O da kabul etti!"

Midem bulandı. "Vay anasını."

"Biliyorum!" diye bağırdı. "Ne düşünüyorlardı ki?" Yüzümü ovaladım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ve tabii ki çok korktum, çünkü bu Taigen. Lisedeyken beni resmen intihara teşebbüs ettirmişti. İki kere. Beni nasıl incittiği hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor. Bir de onunla kanka olan Markus var."

"Fotoğraflardan onun olduğunu nasıl anlamadın?" Copper sordu.

Cerise ona döndü. "Sakalı vardı. Ve dövmeleri. Ordudaydı ve çok farklı biriydi. Ama bu gece evlenme teklif edebilmek için tıraş oldu ve ben onu hemen tanıdım."

Cerise daha fazla bir şey söyleyemeden Markus odaya daldı, çok kızgındı ve gözleri alev alev yanıyordu. "Bu utanç vericiydi, Cerise."

Bu benim öfkemi arttırdı.

"Lisedeyken onu intihar noktasına getirecek kadar dehşete düşüren adama karşı içgüdüsel bir tepki vermesi utanç verici mi? İki kez mi?" Mizahsızca güldüm. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Benimle daha önce hiç karşılaşmamış olan Markus dönüp beni inceledi. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Her şey için oradaydım. Annesinin bir şişe hapını yuttuktan sonra onu banyoda yerde bulan bendim. Köprüden atlamaya çalıştığında da onu bulan bendim. Taşındıktan sonra benden ve herkesten uzaklaşmış olabilir ama bu iyileşmek içindi. O benim hayatımda her zaman çok özel bir insan oldu ve bunun daha büyük bir mesele olmadığını düşünüyorsan kendini kandırıyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Ray..." Markus başladı ama ben çoktan başımı sallamaya başlamıştım. "Onun adı Taigen. Taigen Reyes. Size tasvir ettiği bu 'Ray' karakteri her kimse, gerçekte o değil. O bir zorba ve psikopat. Bundan sonraki söz ve davranışlarınız konusunda çok dikkatli olmalısınız."

"İstediğimi yapabilirim ve yapacağım da, çünkü sen liseden bir arkadaştan başka bir şey değilsin. Artık onu tanımıyorsun bile." Gözlerini devirdi. "Ayrıca, Joey'nin senin hakkında söylediklerinden anladığım kadarıyla, bir fahişe ve yalancıdan başka bir şey değilsin."

Bu Copper'ın sertleşmesine neden oldu. "Affedersiniz?"

Şimdiye kadar sessizdi ama benimle aynı öfkeyi hissetmediği için değil, onu kontrol etmeye çalıştığı için.

"Beni Joey'i hallettiğin gibi halledemeyeceksin," dedi Copper'a bakarak. "Senin dünyanı yakıp yıkacak kadar param var."

"Deneyebilirsin," dedi Copper aldatıcı derecede sakın bir sesle.

"Şu anda şaka yapıyorsun, değil mi Markus?" Cerise'in nefesi kesildi. "Sana Joey'nin sözlerini sakınmadığını söylemiştim. Burada kurban o değil."

Markus soğukkanlılıkla, "Artık senin yargılarına pek güvendiğim söylenemez," diye cevap verdi.

Cerise başını çevirdi ve Markus'un yüzünde beliren anlayışlı ifadeyi inceledi.

"Biliyorsun, gerçekten çok uğraştım," dedi sessizce. "Mükemmel bir nişanlı olmaya çalıştım. Elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım, çünkü ailelerimiz bunun ikimizin de şirketlerimizle geleceğe ilerlememiz için en iyi fırsat olduğu konusunda ısrar etti. Ama bunu yapamam. Yapmayacağım."

Yüzüğü parmağından çıkardı ve lavaboya doğru yürüdü.

Yüzüğü giderin içine attı, sonra da iyi bir önlem almak için çöp öğütücüyü çalıştırdı.

Gıcırdama ve çıtırdama sesi odayı doldurdu ve Copper'la bana döndü. "Beni bırakabilecek birini tanıyor musunuz?"

Copper'ın dudakları kıpırdadı. "Dışarıda seni istediğin yere bırakabilecek bir arkadaşın var. Ama gitmeden önce, Thom Rissi'yi nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Kapıdan çıkarken seni ona gösteririm. Çantamı bulmam lazım," diye mırıldandı. "Hadi gidelim."

Bu, aylardır yaşadığım en hareketli yirmi dakikaydı. Cerise'i etkinlik salonundan çıkarmak büyük bir başarı oldu.

Herkesle konuşmak istiyordu, ama en çok da kız kardeşi Yeşim ve annesiyle.

Jade şaşkın görünüyordu, ki bu anlaşılabilir bir şeydi, annesi ise sadece kızgın görünüyordu.

"Çocuk gibi davranıyorsun" diyen annesi onu eşyalarını sakladığı odaya kadar takip etti.

Öfkeyle elbisesini çıkardı ve odanın ortasında yere fırlattı.

Dar bir kot pantolon, solmuş Doc Martens ayakkabılar ve üzerinde "Flower Mound Track" yazan siyah bir tişört giydi.

Eski tişörte sırtıtmıştım.

Elim onun elinde odadan hışımla çıktı ve birlikte bizi papyonlu, gergin görünümlü bir adamın yanına götürdü.

Kendini beğenmiş gülümsemesi içimi ürpertmişti, özellikle de Cerise'i tiksintiyle karşıladıktan sonra bana yöneldiğinde.

"Neden seninle tanışmak istediklerini bilmiyorum ama işte buradayız," diye ağzından kaçırdı. "Senden hoşlanmıyorum, sahte kampanya saçmalıklarından hoşlanmıyorum ve umarım sana bir araba çarpar. Şimdi, Baker'ın seksi erkek arkadaşı, söz verdiği arabayı nerede bulabilirim?"

Copper'ın dudakları seğirdi. "Dışarıda. Motosikletle. Seni bekliyor."

Copper'ı ürkütücü adamla konuşması için bıraktım ve Cerise'i dışarı çıkardım.

Kız kardeşinin, anne babasının ve tüm düğün konuklarının yanından geçip doğruca Apollo'nun yanına gitti.

Ona birkaç kelime söyledi, o da başıyla onayladıktan sonra kaskımı uzattı.

Kaskı kabaca kafasına geçirdi, sonra da Apollo'nun bisikletinin arkasına tırmandı.

Apollo'nun gözleriyle kısa bir an için karşılaştım, ölü ve kırık görünüyorlardı. Başımı salladım.

O da başını salladı ve sonra gittiler.

"Kimdi o?" Markus sordu.

"O bir Doğruluk Tellalı," dedim. "O bisikleti resepsiyon yemeğinin tam ortasına sürmediği için şanslı yıldızlarınıza şükretmelisiniz."

"Bu çok saçma," diye yakındı Cerise'in annesi. "Bütün bunlar lise aşkı Jade'i seçtiği için mi?"

Başımı çevirdim ve ona inanmaz gözlerle baktım. "Cidden böyle mi düşünüyorsun?"

"Ray bize böyle söyledi." Gözlerini devirdi. "Yemin ederim, Cerise çok duygusal ve çıkarıcı..."

"Hayır," diye karşı çıktım, "duygusal ve manipülatifsin. Cerise gezegendeki en güzel ruh ve sen onu Louboutin'lerinin altında ezmek için eline geçen her fırsatı kullandın."

"Sen de en az onun kadar kötü davranıyorsun," diye haykırdı Cerise'in annesi.

"Aptallık ediyorsun," diye karşı çıktım. "Cerise lisede o pislik tarafından işkence gördü. Sayamayacağım kadar çok kez onu banyo zemininden kazımak zorunda kaldım. Onu dolaplara tıktı. Soyunma odasından kıyafetlerini çaldı, onu kayıp ve bulunmuş kıyafetler giymeye zorladı. Arabasını sabote etti. Ona çatı yaptı ve ona akla hayale gelmeyecek şeyler yaptığını düşündürdü. İnan bana, eğer bunu düşünebiliyorsan, Taigen ona yapmıştır. Ve kendi kızınıza hiç inanmamış olmanız bana çılgınca geliyor, çünkü lisede ne kadar hasta ve korkmuş olduğunu gördüm ve benimle bile yaşamıyordu."

Cerise'in babası şaşkın bir ifadeyle, "Sorunları vardı," dedi. "Lisede böyle bir şey yaşamadı."

"Hayır mı?" Ben sordum. "Tabii ki hayır. Gerçekten de karınızın anlattığı kadar kötüydü. Sizin göremeyecek kadar meşgul olduğunuz şeyleri halının altına süpürmüş olması mümkün değil, öyle değil mi? Ve bu senin tatlı, mükemmel küçük Jade'inin başına gelmediğine göre, Cerise'in de başına gelmiş olamaz."

Bu insanlarla işim bittiğinde, Copper'ı yağlı iğrenç adamla bıraktığım odanın arka tarafına yöneldim, ancak onu gitmiş buldum.

Telefonumu çıkarıp onu aradım ve ilk çalışta cevap verdi. "Hey, ben arka taraftayım. Acil çıkış işaretlerini takip et." bildirdi.

Elbiseyle birlikte gelen topuklu ayakkabılarımı öfkeyle ayaklarıma vurarak giydim.

Çok güzellerdi ve onları çok seviyordum ama bu geceden sonra mahvolacaklarından korkuyordum. Bana böylesine korkunç bir partiyi hatırlatan bir şeyi giyemezdim.

Odanın arka tarafındaki çıkışı ittim ve gölgelere doğru kaydım.

Yumuşak bir gümbürtü ve ardından Copper'ın "buraya dön" diyen sesi beni gölgelerin daha da derinlerine götürdü.

Oraya vardığımda Copper'la birlikte birkaç Doğruyu Söyleyen'le karşılaştım ama yüzlerindeki o korkunç ifadeye rağmen hiçbiri artık beni korkutmuyordu.

"Çocuklar," dedim. "Neler oluyor?" dedim.

Webber yalan söyleme zahmetine girmeden, "Bazı cevaplar almak için bu dangalağı kulüp binasına götürüyorum," diye cevap verdi. "Çok güzel görünüyorsun Baker."

Ona gülümsedim ama "Teşekkürler" derken gözlerim Copper'ı arıyordu.

Copper bana baktı, yüzü tamamen boştu ve "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

SEKİZ

Seni her konuda engellediğim için özür dilerim. Aşırı tepki gösterdim.

-Keely'den Copper'a metin

BAKIR

Bu gece hiç de beklediğim gibi geçmemişti.

En iyi takım elbisemi giydiğimde, bu geceyi Baker'ın evine girip onunla bir hayat istediğimi söyleyerek bitirmeyi umuyordum.

Kendime düşünmek için bolca zaman verdikten sonra, asla Baker'ın hak ettiği erkek olamayacağımı fark ettim.

Joey'nin sözleri sinir bozucu olsa da doğru değildi.

Baker'ın ona mükemmel bir hayat verebilecek bir adama ihtiyacı vardı. Bir evi, biçilmiş bir bahçesi ve doğurabileceği kadar çok mükemmel çocuğu olabilecek bir hayat. Kartları ve mumları, rastgele bir Pazar günü kekleri ve rastgele bir insan onu katil olarak tanımadan kolunda sokakta yürüyebilmeyi hak ediyordu.

Ben dünyaları yok eden biriydim, yaratan değil. Bu kadar bencil olamazdım. Onunlayken olamazdım.

Bu yüzden, onu kapısına kadar geçirdikten sonra bana gülümseyip içeri davet ettiğinde, ne söylemem gerektiğini biliyordum.

İçimdeki her şey onun teklifini kabul etmek için can atsa da, yerimde durdum ve bunun yerine hissettiklerimin tam tersini söyledim.

Akşam yemeği yemediğimiz için onu doyurmak zorunda hissediyordum ve gitmek istediği tek yer evinin köşesindeki pizzacıydı.

"Bu şimdiye kadarki en iyi yemek" diye haykırdı.

Onu hiçbir şeyden, pizzanın iğrençliğinden bile mahrum edemediğim için, onu evinin köşesindeki yere götürmüş ve onunla birlikte yemiştim.

Bu sırada bütün gece kafamın içinde dönüp duruyordu.

Yemeği bitirdiğimizde durmadan Cerise ve gece hakkında konuşuyordu ve ben tek kelime bile edememiştim.

Ama bana kulüp binasına götürdüğümüz o adamla ne yapacağımı sormasının tatlı masumiyeti ihtiyacım olan itici güçtü.

Bisikletten indi, ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıplayarak ona cevap vermemi bekledi.

Ben daha geri çağırmadan kelimeler ağızımdan çıkmıştı.

"Beni bir daha arama, Baker."

Umut dolu gözleri söndü. "Ne?"

Başımı önce ona, sonra da arkasında çocuğunun uyuduğu eve doğru salladım ve "Ben iyi bir adam değilim. Başın gerçekten büyük bir belaya girmedikçe beni bir daha aramanı istemiyorum ve ihtiyacın olan tek şey o belayı senin için ortadan kaldıracak biri."

Sertçe yutkundu.

"Ama Copper..."

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde, bana daha sıkı bağlanması değil, serbest bırakılması gerektiğini biliyordum. Bu hayat ona göre değildi. Dünyayı hak ediyordu ama

benden hak ettiği dünyayı alamazdı. "Sen dünyayı hak ediyorsun, Baker. Bir iş görüşmesine girdiğinde eski bir mahkum olduğunu açıklamak zorunda kalmayacak bir adamı hak ediyorsun. Oğlunla birlikte okula gidebilecek ve öğretmenlerin ona sorun çıkaracakmış gibi bakmayacağı bir adamı hak ediyorsun. Beyaz çitleri, köpekleri ve tüm çocukları hak ediyorsunuz. Ben sana bunların hiçbirini veremem. O yüzden bırak, Baker. *Beni* rahat bırak. Daha fazlasını kaldıramam."

NINETEEN

Bir istiridyeden daha nemli.

-Tişört

BAKER

"Sen dünyayı hak ediyorsun, Baker. Bir iş görüşmesine girdiğinde eski bir mahkum olduğunu açıklamak zorunda kalmayacak bir adamı hak ediyorsun. Oğlunla birlikte okula gidebilecek ve öğretmenlerin ona sorun çıkaracakmış gibi bakmayacağı bir adamı hak ediyorsun. Beyaz çitleri, köpekleri ve tüm çocukları hak ediyorsunuz. Ben sana bunların hiçbirini veremem. O yüzden bırak, Baker. Beni rahat bırak. Daha fazlasını kaldıramam."

Bu veda yorumuyla birlikte yürüyüş yolum boyunca yürüdü, sonra bisikletine binip sessizce uzaklaştı.

Öfkeliyken bile bisikleti çalıştırıp Holt'u uyandırmayacak kadar düşünceliydi.

Neden bilmiyorum ama bu bardağı taşıran son damla oldu. Arkamı döndüğümde Audric'i kanepede buldum, gözleri çakmak çakmaktı. "Ona zaman tanı, sevgilim. Aşık olmak zordur. Özellikle de Karşınızdaki kişinin sizi sevdiğini düşünmeyin," diye gözlemledi.

Söyleyeceklerini söyledikten sonra Lottie'nin uyuduğu araba koltuğunu topladı ve kapıdan çıktı.

Kapıyı usulca arkasından kapattı ve beni darmadağın bir halde bıraktı.

"Yo."

Beni hayatımın en kötü anını düşünürken kabaca çekip çıkaran Keely'ye baktım.

"Evet?"

Bir Çarşamba öğleden sonrasında kalabalık bir barın ortasına nasıl düştüğümden emin değildim ama elimde bir birayla oradaydım.

Birlikte olduğum insanlarla nasıl bir araya geldiğimden bile emin değildim.

Bir saniye önce verandamda üzgün üzgün oturuyordum ve bir saniye sonra Audric kafasını kamyonetine doğru salladı ve "Bin" dedi.

Bindim ama Holt'u arka koltuğa Lottie'nin yanına yerleştirdikten sonra.

Beni ıssız bir yerdeki bir bara götürmüştü ve ben indiğimde Holt ve Lottie'yi alıp gitmiş, beni görünürde tanıdığım kimsenin olmadığı bir barın önünde bırakmıştı.

En azından ben öyle sanıyordum.

İçeri girdiğimde yanıldığımı anladım. Yalnız değildim.

Audric dışında herkes oradaydı. Tüm kardeşler ve eşleri. Ben üzgün, yalnız bir ezik gibi içeri girerken hepsi beni izliyordu.

Keely bana Dima, Searcy ve Posy ile birlikte oturduğu masayı işaret etti. Bana baktığında yüzü yumuşamıştı.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Beni Audric getirdi." Öne doğru çökerek oturdum.

"Ahhh," dedi Chevy. "Bu mantıklı."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü söz konusu sen olunca Copper'ı boşboğaz bir aptala çeviren o oldu." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve birasını dudaklarına götürdü. "Ve kardeşim içeri girdiğin anda seni fark etti ve buraya nasıl geldiğini ve onun nerede olduğunu nasıl bildiğini merak ediyor."

Kafamı kaldırmadım.

Dün geceki ondan uzak durma uyarısı aklımdaydı. "Dün gece nasıl geçti?"

Keely sordu. "Copper bu konuda hiç konuşmuyor.

Bu da bizi daha çok meraklandırıyor."

Ona olan her şeyi anlattım ama Copper'ın bana onu rahat bırakmamı söylediği kısmı atlardım ve eve dönerken aldığı pizzayla bitirdim.

İşte o zaman bütün boş bakışlar beni etkilemeye başladı. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Clayborne'lar kendi aralarında bakıştılar. "Ne?" diye sordum. Keely aynı anda sordu, Chevy homurdandı.

"Ne, ne?" Ben de sordum.

"Sen ve Copper dün gece pizza mı yediniz?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Evet... Neden hepiniz şaşırmış gibi görünüyorsunuz?"

"Copper pizzadan nefret eder," diye araya girdi Webber yanıma otururken. "Bu onun en sevmediği yemek. Eğer sipariş edersek, sandviç alır. Pizzaya dayanamıyor."

Onu tanıdığım dört ay boyunca pizza önerdiğim tüm zamanları düşündüm ve gözlerimin dolduğunu hissettim.

Bir keresinde, en başta, beni mutlu ettiği sürece her şeyi yiyebileceğini söylediğini hatırlıyorum.

Bunun 'her şeyi yiyebilen bir insan' anlamına geldiğini düşünmüştüm. Sırf beni yemek yerken görmek için her şeyi yiyebileceğini değil.

"Um." Gözlerimi sertçe ovuşturdum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O seni seviyor. Ne tür bir adam yan eve taşınır ve sırf yukarıdaki kızı istediğinden emin olmak için hiçbir ışık kullanmaz?"

Diğerleri güvende, mutlu ve açıkça ihtiyacı olan yardımı alıyor mu?"

Başımı kaldırdığımda Searcy'nin masadan kalkıp kalçasını Webber'in çapraz kollarının yanındaki sütuna yasladığını gördüm. Yüzünde yumuşak bir ifadeyle bana bakıyordu.

Yumuşak ifadeler Searcy'de pek sık görülmediği için ona dikkat kesildim. Ya da genellikle dikkat ederdim.

Ama bu sefer değil.

Tamamen saçma sapan konuşurken değil.

"Benim yanıma mı taşındı?" Nefes nefese kaldım.

"Seni seviyor. Sen onun tüm dünyasıydın. Tabii ki pizza yiyecek, nefret etse bile," diye devam etti Searcy, sanki daha önceki sözlerini sorgulamamışım gibi.

"Ne?" Onu duymamış gibi davrandım.

"Beni duydun," diyerek saçmalıklarımı yüzüme vurdu.

"Duyduğumu sanmıyorum," diye homurdandım. "Dinle, sanırım beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun, ama belki de adam beni yatıştırmak için pizza yiyordur. Belki de beni daha derine sokmaktansa pizzayı yemek daha kolaydır. Onun hakkında daha fazla şey bilmememi tercih ediyor, bu yüzden bana bu tür bilgiler vermiyor."

Searcy gerçek yüzünü göstererek homurdandı.

"Saçmalama, bu sana hiç yakışmıyor." Gözlerini kısmıştı. "Bu adam seni çok seviyor. Herkes ve kardeşleri pizzadan nefret ettiğini bildiği halde, o kelimenin tam anlamıyla pizza yiyor. Başta hiç istemediği halde seni evine taşıdı. Sonra size ve oğlunuza aşık oldu. Duygularınızı yakalamaya başladığınızı gördüğünde sizi itti çünkü onun gibiler için fazla iyi olduğunuzu düşünüyor. Bu güzel çocuğunuz ve önünüzde gökkuşağı ve güneş ışığından başka bir şey olmayan dolu dolu bir hayatınız var. Bir de o var. Hayatını neredeyse ondan çalan adamlara karşı içinde derinlerde yatan öfkeyi yatıştırmak için işini batırmayı planlayan eski bir mahkum. Sekiz ay içinde bir işi olmayacak ve hayatı için gösterecek hiçbir şeyi olmayacak ama

federal hapishanede on beş yıl. Tam olarak ne yapmasını bekliyordun? Belli ki hissettiği aşkla seni ona bağlamasını mı? Aptal olma, Baker. Gözlerini aç ve o adamın senin için ne yaptığını gör. Yanındaki evde yaşıyor diye çıldırmak aptallık. Oraya taşındı çünkü seni çok seviyor ve ona ihtiyacın olduğunda ondan çok uzakta olman düşüncesine katlanamıyor."

Bu benim Searcy'mdi.

Acıttığı yere sertçe vuruyordu, incelik ya da birikim yoktu.

Konuşmasını bitirdiğinde kalbim boğazıma düğümlenmişti ve nefes nefese kalmıştım.

"Searcy..." Doc başladı ama Searcy elini kaldırdı ve "Daha bitirmedim" dedi.

Doc gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı ama Searcy'nin devam etmesine izin verdi.

"Çocuğunuzu neredeyse tanıdığı tüm süre boyunca sevdi. Audric arar ya da mesaj atar, bir şeye ihtiyacın olduğunu söyler ve o da gider. Bu tür adamlar için ilk sırada gelenler," diyerek masadaki erkekleri kucakladı. "Yaşlı kadınlarıdır. Onun sizin için savaştığı gibi sizin de onun için savaşmaya başlamanızın zamanı geldi. Bunu yaptığını bilmeseniz bile."

Sertçe yutkundum, bakışlarım masanın etrafında dolaştı. Erkeklerden hiçbiri ona karşı çıkmadı.

Gözyaşlarımı yuttum ve "Denedim. Her seferinde geçiştirdi. Dün gece kalmasını isteyecekken, beni artık yanında istemediğini söyledi. Bu sabah Holt'un kayropraktik randevusundan sonra elinde kahvaltıyla kapısına gittim ama cevap vermedi. Ofisine gittim ve asistanı bana meşgul olduğunu söyledi. Copper'ı benimle konuşmaya ikna edip edemeyeceğini öğrenmek için babamı bile aradım ama babam hayır dedi. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Buraya geldiğimde

onu hemen fark etti ve gitti. Bence bu beni etrafında istemediğinin açık bir göstergesi."

"Çıplak soyunmaya başla," diye önerdi Searcy. "Tercihen kalabalığın içinde. Seni toplamaktan başka çaresi kalmayacaktır. O zaman ona saldırabilirsiniz."

Kıkırdamalar oldu ama anlaşmazlık çıkmadı.

"Ben..." Yapacağımı söylemeye başladım ama arka odanın kapısı açıldı ve Copper dışarı çıktı.

İşte o zaman ona gerçekten baktım.

Bitkin ve yorgun görünüyordu.

Sanki dikişlerinden ayrılıyordu.

"Hepiniz uzaklara bakmaya başlamak isteyebilirsiniz," diye önerdim. Keely sırttı.

Searcy adamına doğru yürüdü ve gözlerini kapattı.

"Hiç şansın yok," dedi Webber.

"Domuz," diye homurdandı Silver.

Webber ona öyle bir baktı ki soru sormak istedim ama aşık olduğum adam o anda kıcını kaldırıp odadan çıkmıştı.

Bu, o çıkarken beni tamamen fark etmediği anlamına gelmiyordu.

Gömleğimi yırtıp çıkardım ve her taraftan hızlı hızlı nefesler geldi.

Emzirdiğim için artık iyi bir donanıma sahip olduğumu söylemekten gurur duyuyordum.

Bolca göğsüm vardı ve giydiğim küçük sütyenden dışarı taşıyorlardı.

"Demek öyle, ha?" Searcy sırttı.

Stomps bana doğru yöneldi ve güçlü kollar beni tamamen yuttuğunda eteğimin fermuarını açmak için arkama uzandım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Copper hırladı.

Kollarının beni güvenli bir şekilde kilitlemesine rağmen fermuarı indirdim ve "Seni benimle konuşturuyorum" dedim.

"Seninle konuşmak istemiyorum!" diye tersledi.

"Bu çok kötü!" Kükredim. "Çünkü ben seninle konuşmak istiyorum!"

Copper'ın omzu karnımla buluştu ve kısa süre sonra fiziksel olarak bardan dışarı taşınıyordum.

Çıkarken kimseyle göz teması kurmadım, daha önce kapıdan çıkarken girdiği odaya geri döndüm.

İçeri girdi ve kapıyı ayağıyla çarparak kapattı, ardından beni sertçe ayaklarımın üzerine bıraktı.

Sarsıldım ve göğüslerimin de aynı şeyi yaptığını hissettim.

Gömleğim ellerimden sökülüp alınmadan önce gözleri yarım nefes kadar göğüslerime kaydı.

Başımın üzerinden geri çekmeye başladığında, "Üstümde istemiyorum! Geri kalanını da istiyorum!"

"Ne..."

Ondan kaçtım, odanın ortasındaki kanepenin arkasına geçtim -çok rastgele- ve ters ters baktım.

"Beni dinleyecek misin?" diye

sordum. "Bu şekilde değil,

dinlemeyeceğim."

Göğüslerimin arasından sütyenimin kopçasına uzandım ve serbest bıraktım.

Nefes nefese kaldı ve gözleri tamamen bana kilitlendi. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye fısıldadı.

Belimdeki fermuara uzandım ve onu da aşağı kaydardım.

"Belli ki birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor," dedim eteğimden sıyrılırken, üzerimde tangadan başka bir şey yoktu.

Yeni anne-bedenim tarafından utandırılmayacaktım.

Copper'ın şu anda bana bakışına bakılırsa, beni kanepeye yatırıp becermek istiyormuş gibi görüldüğü için utanacağımdan şüpheliydim.

Belki de ihtiyacımız olan şey tam olarak buydu.

"Ya beni hemen becerirsin ya da bu kapıdan çırılçıplak çıkarım," diye emrettim.

Belli ki ultiatom işe yaramayacaktı çünkü sertçe baktı ve "İstesene de buradan çıkamazsın" dedi.

İleri doğru tehditkâr bir adım attım ve o da kapıyı engellemek için hamle yaptı. O zaman yaptığının yanlış olduğunu anladım.

O hamle yapmayacaktı. Ben yapmak zorundaydım.

Ona doğru yürüdüm ve o da sertleşti.

"Sana bir şey sormama izin ver Copper," diye nefes aldım. Sertçe yutkundu. "Ne?"

"Senden başka bir şeyi önemseydiğimi düşündüren ne?" diye sordum. "İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. İnsanların ne dediği umurumda değil. Yolumuza kimin çıktığı umurumda değil. Dün gece o adamı kulüp binanıza götürüp ağzını burnunu kırmış olmanız umurumda değil. Holt ve ben seninle olduğumuz sürece tüm dünyayı havaya uçursan da umurumda değil. Umurumda değil. Umurumda değil."

Gözlerini kaçırdı, gözlerime bakmadı.

"Seni seviyorum Copper." Bir elimi göğsünde gezdirdim. "Uzun, çok uzun zamandır seviyorum."

Gözlerini sıkıca kapattı.

"Holt da seni seviyor," dedim. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Hiçbir şey söylemedi, inatla dudaklarını sıkarak kapattı.

"Benden saklanamazsın, Copper Clayborne." Onu sert göğsünden dürttüm. "Sana izin vermeyeceğim."

"Deneyebilirsin..." Bana baktı, öfkeyle.

"Çocuğumu tek başına büyütmek konusunda ne hissediyorsun?" diye sordum.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Çünkü Dallas sokaklarını kasıp kavurmak üzereyim," dedim. "İnsanları teker teker öldürmeye başlayacağım, ta ki sen..."

Tamam, abartıyordum ama cidden. Çok kızmıştım. I...

Hareket etti, ağzını benimkine o kadar hızlı çarptı ki nefes alamadım.

Beni kapıya doğru bastırarak şekilde hareket ettirdi, sonra eğilerek beni kalçalarımın tutup kaldırdı.

Bacaklarımı kolayca beline doladım, ellerinin kıcımı tamamen kaplayacak kadar büyük olması karşısında dudaklarımın inilti döküldü.

Nefes nefese geri çekildi, çok sinirliydi ve yüzümde ciddi olduğunu belli eden bir ifade vardı. "*Gerçekten* emin olsan iyi edersin."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım" diye fısıldadım.

Kaçmam için bana ikinci bir şans vermedi.

Ağzını tekrar **b e n i m k i n e** yapıştırdı, sonra aceleyle kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

İnledim ve kendimi daha yükseğe kaldırmak için omuzlarını kullandım, aletine daha hızlı ulaşabilmesi için kendimi destek elinden çektim.

Gürültülü bir gümbürtünün ardından kemer tokasının yere çarpması, işe koyulduğumuzu anlamam için yeterliydi.

Kalçalarımı eline alarak beni vücutlarımızın arasına sıkışmış olan sikine doğru indirdi.

Kendimi aşağı bakmaktan alıkoyamadım ve gördüğüm şey... göz açıcıydı.

Adam doğduğunda, ona kesinlikle bir *kolan* vermişlerdi.

Sertifika.

Aman Tanrım.

Ön kolum kadar kalındı.

Bu adamın bir kadınla rahatça seks yapabilmesine imkân yoktu.

"Bir yolu var," dedi Copper, uzun aletini ağrıyan amıma doğru okşarken. "Sadece önce seni güzelce hazırlamamız gerekiyor." Başını eğdi. "Ayrıca, haftalardır beni test ediyorsun."

Dudaklarımı yaladım, ilk başta ne dediğini anlamamıştım. "Emin misin?"

"Uyacak," diye düşündü, sesinin tonunda açık bir eğlence vardı. "Söz veriyorum."

Tamam, belki ön kolum kadar büyük değildi ama yemin ederim, adam kesinlikle üstün yetenekliler programındaydı. Gerçi üstün zekâlı ve yetenekli daha uygun bir tanımlama olabilirdi.

Ellerinin vücudumda gezinme şekli ve içime girmeye başladığında ruhumun şarkı söylemesi.

Yarısına kadar girmişti ve durduğunda nefes nefese kalmıştım ve onun kucağında kıvranıyordum.

"Doğum kontrolü mü?"

İnledim ve başımın geriye düşmesine izin verdim. "Siktir." Hiçbir şekilde kullanmıyordum.

"Hiç kullanmıyorum." Durakladım. "Gerçi hâlâ emziriyorum ve emzirirken o kadar kolay hamile kalamayacağımı söylüyorlar."

"Dahi falan değilim ama ben bile bunun saçmalık olduğunu biliyorum" demeden önce gözleri uzun bir süre beni inceledi.

Kolları olmayan geniş bir bilgisayar koltuğuna oturana kadar geri geri gitti ve dizlerim yumuşak mindere girdi.

Gözleri hızla yüzümü incelerken beni havada tuttu.

İçimden çıkmaya başladı, gözlerinde beni neredeyse kıracak bir bakış vardı ve kendimi kaybettim.

Kendimi onun üzerine bıraktım ve uzunluğunun geri kalanını bir hamlede içine aldım.

Onun şaşkınlık dolu nefesi ve benim yüceltme çığlığım -Tanrım, adam beni tamamen doldurabiliyordu- donuk gümbürtüden başka tek seslerdi

diğer odadan gelen bas sesini duydum.

O anda gözleri o kadar yoğunlu ki yanlış bir karar verip vermediğimi merak ettim.

Ama sonra sertçe yutkunduğunu gördüm ve anladım.

Beni hamile bırakmak istemiyordu çünkü hâlâ yeterince iyi olmadığını düşünüyordu.

Ben onun yanıldığını kanıtlamak için buradaydım, çünkü o kesinlikle yeterince iyiydi.

Dizlerimin üzerine kalktım, sonra tekrar yere çöktüm, bu sırada gözlerimi sadece onunkilere kilitledim.

"Bakır," I nefes aldı, eğilerek ileri kadar bizim

ALINLAR dokunuyordu.

"Öyle mi?" diye homurdandı, sesi boğuk ve kısıktı.

"Seni korkutup kaçırmak istemem ama..." Tekrar batmadan önce kendimi yukarı çektim, sikiinin etrafındaki lezzetli gerginlik sözlerimin biraz boğuk çıkmasına yetti. "Ama ben seni seviyorum."

Kalçalarımı kavrayan elleri esnedi.

Nefesi aceleyle çıktı ve yakınlığımız nedeniyle saçlarımın titremesine neden oldu.

"Baker..." diye başladı ama ben elimi ağızının üzerine koydum, alınlarımızı birleştirdim ve ona ciddi bir şekilde binmeye başladım.

Orgazmımı kovalarken kalçalarım, uyluklarım ve kıcıım yanmaya başladı - çünkü Tanrım, bu neden bu kadar zordu?

Orgazmın sınırına yaklaştığımda nefesim ciğerlerime girip çıkıyordu ve o anda onun sadece ben boşalana kadar dayanmaya çalıştığını biliyordum.

Ben bitene kadar bekleyecek, sonra da centilmenlik yapıp boşalmadan kendini çekecekti.

Sikerim öyle işi.

Ağızımı kulağına götürdüm ve fısıldamaya başladım.

"Ellerinin göğüslerimde olduğu düşüncesine geldim," diye fısıldadım. "Her gece gidip gizemli hediyelerimi kullanıyorum. Onları amıma sokuyorum ve senmişsin gibi davranıyorum. Bazen arka girişimi daire içine alıyorum, ama büyük olanı

-Senin kadar büyük olduğunu bile bile bana verdiğin o aletle göt deliğimi kızdırıyorum. Götümde olman fikri ilgimi çekiyor ama aynı zamanda ödümü koparıyor. Çok büyük ve kalınsın. Beni bunun için hazırlamak için haftalar harcamana imkan yok. Ama amım, bana verdiğin o büyük yarak, haftalardır seni içime sokmaya çalışıyorum. Bunu bilerek yaptın, değil mi? Sikine boşalmamı istedin. Gerçek şeye hazırlanmamı istedin. Bunu sen istedin. Beni istedin."

Kolları vücudumu sararak beni kendine çekti.

Yeni açıyla inledim ve işte o zaman hissettim.

Yaklaşan orgazm artık yaklaşmıyordu.

Oradaydı ve beni altına çekiyordu.

Hayatımda yaşadığım en yavaş, en tatlı, en yoğun duyguydu.

"Copper, geliyorum. Beni boşaltıyorsun," diye nefes aldım, başım geriye düştü. "Oh Tanrım. Oh Tanrım. Oh Tanrım."

Amım spazm geçirmeye başladığında homurdandı.

Sonra kendi salıverilmesini homurdanıyordu, beni cum'unun spurt üstüne spurt ile dolduruyordu.

Başının köprücük kemiğine doğru düşmesine izin verdiğinde, kendimi ona karşı öğütmeye devam ettim, bu hareketle içimde akan küçük zevk şoklarını sevdim.

Sakalının cızırtısı beni kıkırdattı ve parmaklarımı gür, kaba saçların arasından geçirmek için dalgınca elimi kaldırdım.

"Yeni görünümünü beğendim," dedim usulca, sonunda yanağımı başına yaslayabilmek için başımı kaldırdım. "Saçların çok seksi olmuş. Daha uzun görünmek gizemli havana gerçekten çok yakışıyor. Sakal da muhtemelen seni o tahtan için daha tehlikeli gösteriyordur."

İçini çekti ve köprücük kemiğıme bir öpücük kondurabilmek için yeterince geri çekildi.

"Bu hafta fişı çekiyorum."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve tırnaklarımla kafa derisini kaşımaya başladım.

"Bunun için uzun süre bekledin," dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Düşündüğümünden daha kötü," diye itiraf etti. "O yerin yıkıldığını görmenin hayatımın en mutlu zamanı olacağını düşünmüştüm. Hapis cezama kadar geçen aylarda yaşadığım pek çok şeyin sebebi onlardı. Ama tek düşünebildiğim, acı çekmek üzere olan masum insanlar."

"Siktir et onları," dedim. "Senin için endişelenmeye başlamanın zamanı geldi. Diğer herkesi siktir et. Kurulunu siktir et. Kurulunun masum çocuklarını siktir et. Çimleri biçen bahçıvanı siktir et. Hepsinin canı cehenneme. Yanışını izle. Ben de senin yanında bir lokum kızartayım."

Kıkırdamaya başladı ve hâlâ sert olan siki içimde sarsılarak dudaklarımdan bir inilti çıkardı.

"Bunu bozmak istemem," diye seslendiğini duydum kapıdan. "Ama çocuğun burada ve ona biraz süt lazım, yoksa isyan edecek."

"Audric ve onun mükemmel zamanlaması," diye düşündü Copper.

Yüzünü kendi yüzümde yakaladım, tüm dikkatinin bende olduğundan emin olduktan sonra, "Seni seçiyorum, Copper. Ben seni seçiyorum. Sen benim yerime seçemezsin. Sen nereye kaçarsan, ben de peşinden gelirim."

İç çekmeden önce gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Sana yaşattığım hayattan nefret edeceksin."

"Nefret edeceğim tek zaman yanımda olmadığın zamandır," diye söz verdim. "Şimdi, kendim olmama izin ver. Kararı ben verdim. Seni seçtim. Seni seviyorum. Bununla yaşa."

Bununla birlikte kucağından fırladım ve nihayet etrafa bir göz attım. "Hangi cehennemdeyiz biz?"

Şimdiye kadar fark etmediğim masaya doğru yürürken kıkırdadı. "En yeni iş girişiminin yeri."

Etrafıma bakındım, berbat duvarları ve eski bira posterlerini inceledim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bir bar mı açacaksın?"

"Bar zaten açık," diye cevap verdi giyinmemi izlerken. "Apollo ve ben bir ekip oluşturduk. Kendimi içinde bulduğum duruma benzer durumdaki insanlara yardım etmeye odaklanacak çevrimiçi bir işletme açıyoruz. Yönetim kurulları yozlaşmış işletmelere. Altındakilerden faydalanmayı seven korkunç patronlara sahip olanlar. Ve bunların arasında kalan her şey. Apollo ve ben çok konuştuk ve iş dünyasındaki kötülüğün kökünü kazımaya odaklanabileceğimizi düşünüyoruz."

Elimi masasının yanındaki eski ahşap panellerde gezdirdikten sonra döndüm ve "Burada sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum" dedim.

Gözlerinde en ufak bir umut kıvılcımı canlandı. "Sen... sen ister miydin?"

"Çok isterim," dedim. "Şimdi, dairene geri taşınmama kim yardım edecek?"

Yüzünü buruşturdu. "Geçen hafta başka bir kiracının taşınmasına izin verdim. Seninkinin yanındaki evde kalmaya başlayınca, ikisinin birden olması için bir neden görmedim. Ayrıca... orayı hiç sevmedim. Bütün o lanet bina çok yorucuydu. Bana babamı ve başımızın üstünde tuttuğu şeyi hatırlattı." Fermuarına uzandı ve kendi fermuarını çekti, ama etkileyici şişkinlik hâlâ oldukça görünür durumdaydı. "Bir kayıkhane hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence şimdilik harika olur," diye itiraf ettim. "Ama eninde sonunda emekleyen ve yürüyecek bir bebek için çok korkutucu olur."

Hayali olsun ya da olmasın Holt'a bir şey olacağı düşüncesi onu fiziksel olarak rahatsız ediyormuş gibi yüzü ayıldı ve yeşil bir renk aldı. "Bu biraz korkutucu. Belki de B planına geçer ve bir ev inşa etmeye başlarız."

Kelebekler uçuşurken karnım sıkıştı.

"Sanırım b u hoşuma gider.

Yine de birlikte bir ev inşa etmek için biraz erken değil mi sence?"

Başını öne eğdi ve gözlerini yoğunlaştırarak şöyle dedi: "Kaçma şansın kalmadı Baker. Artık bana mahkûmsun."

Bunu söyleme şekli kulağa çok kesinmiş gibi geliyordu.

Muhtemelen alınmalıydım ama o anda tek düşünebildiğim sesindeki kalıcılıktan hoşlandığımdı.

Ayrıca beni bırakmayı asla düşünmeyecek olması da hoşuma gitmişti.

Ama bu şaka ona yapılmış olabilir. Gitmeme asla izin vermeyebilirdi, ama en başta asla kaçmazdım.

YİRMİ

Bazen kendime bunun hapse girmeye değmeyeceğini hatırlatmam gerekiyor.

-Bakırdan Kesiciye

BAKIR

O günün olduğundan daha zor geçeceğini düşünmüştüm.

Castanon'un kapatıldığını tüm dünyaya duyurdum ve aldığım tek tepki çok yetersizdi.

Yine de çok etkileyici değildi çünkü Castanon'un kapandığını duyururken aynı zamanda Castanon'un içine işlemiş olan ve şirketin kapanmasına neden olan yolsuzlukları da paylaştım.

"...Finans müdürü Marcellus Lynch, zimmetine para geçirmek de dahil olmak üzere on beş suçlamayla itham edildi..." Baker yönetim kurulu üyeleri ve onlara yöneltilen suçlamalar hakkında bir şeyler okumaya devam ediyordu ama Holt barın arka odasındaki bilgisayar sandalyemin üzerine çıktı ve annesinin gözleriyle bana baktı.

"Selam dostum," dedim onu göğsüme doğru çekerken.

Hemen başını göğsüme yasladı ve gözlerini kapattı. Bu dünyada bundan daha iyi bir şey olamazdı.

"...Herhangi bir suçlamayla karşılaşmayan tek yönetim kurulu üyesi olan Cane Beaufort, yıllardır yolsuzluğun ortaya çıkmasını beklediğini söyledi. Aldatmacayı ortaya çıkarmaktan sorumlu olanlar Copper Clayborne ve Keely Clayborne'dur. Copper hapisten çıktı..."

Tekrar dinlemeyi bıraktım ve Holt'un başına bir öpücük bıraktım.

Tatlı, bebek kokusu burun deliklerimi doldurdu ve yorgunluğumun beni ele geçirmesine izin verirken gözlerimi kapattım.

Biraz kestirmeye ihtiyacım vardı.

Ayaklarımı yukarı kaldırmış ve bilgisayar koltuğumu sonuna kadar arkaya yaslamışken, bu büyük bir olasılıktı.

"...Selam, Cane. Evet. Copper'ın çok ihtiyacı olan bir şekerleme yapıyor."

İki kişinin konuşmasını duydum ama gözlerimi açmaya zahmet etmedim.

Cane yeni şirkette benimle çalışmayı kabul etmişti ve orada olması sürpriz değildi.

Kapı arkalarından kapandı, ikisi muhtemelen bara çekildiler ve ben de uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

Bir sonraki uyandığımda Baker'ı telefonunda, parmakları bilgisayarın üzerinde uçuşurken buldum.

"Artık gitmelisin, Fermin. Bu şimdiye kadar aldığımız en büyük iş ve onların tek nakliyecisi olacağımızı söylediler. Nakliye de kolay. Düz I-20. Fort Worth'tan Mississippi sınırına kadar. Evet, teşekkürler." Durakladı. "Sanırım. Ne zaman?" Bir duraklama daha. "Copper'la konuşacağım. Bakalım işe yarayacak mı?"

Uykuyu dağıtmak için gözlerimi kırptırdım, sonra göğsümdeki ağırlığın, göğsüme bastırdığı yüzünün bir tarafından diğer tarafına geçtiğini hissettim.

Baker uzun ve yüksek sesle

iç çekti. "Ne oldu?"

Homurdandım.

Başını kaldırdı ve yüzündeki stres çizgileri kayboldu.

"Annemle konuşmam gerek," diye mırıldandı. "Haftalardır bunu erteliyorum. Herkese zarar verdiğini biliyorum ama ben sadece... çok kızgınım. Çok kızgınım. Beni bu duruma soktuğu için bile nefret ediyorum."

Başımı salladım. "Yapmamalıydı."

"Ama beni o duruma sokmasaydı," diyerek yüzündeki tüm saçları itti ve arkaya doğru savurdu. "Seninle tanışamazdım."

Ayaklarımı yere basarak hareket ettim ve ayağa kalkmadan önce Holt'un bedenini kolum ve elimle kavr a d ı m .

Ben kanepeye doğru yürüyüp otururken o kılını bile kıpırdatmadı.

"O konuda kızgın, bu konuda mutlu olamayız diye bir şey yok," diye belirttim. "Hayatta hiçbir kural yoktur."

Başını omzuma yasladı, gözleri oğlunun salyalı yüzündeydi.

"Biraz yardıma ihtiyacım olabilir," diye mırıldandı. "Oraya tek başıma gitmeyeceğim."

Boşta kalan elimi omuzlarına atıp, onu kendime doğru çektim.

Be

ni. Vücuduma gömülerek boşaldı.

"Senin için her yere giderim," dedim. "Hatta o cehennem çukuruna bile. bu senin güvende ve mutlu olduğun anlamına gelir."

"Sen olmasaydın ben de olmazdım." Beni göğsümden dürttü.

Sarsıldım, çünkü orası gıdıklanan bir yerdi ve Holt'un irkilerek uyanmasına neden oldu.

Ve büyüyen bir çocuk olduğu için hemen beslenmek istedi.

Hemen yanımdaki kanepede oğlunu besledi ve ben de babasını aradım.

"Ne oldu?" Shad sordu, sesi yorgun geliyordu.

"Buluşmak için bir zaman ve tarafsız bir yer bul. Sadece karını getir," diye cevap verdim. "Baker'ın fazla düşünmemesi için tercihen geç değil erken olsun."

Kıkırdadı. "Onu iyi tanıyorsun."

Tanıyordum.

"Peki ya Andy'ninki?" diye sordu. "İkisi de dondurmaya bayılır ve hızlı bir atıştırılmalıdır. İstemezsek uzun süre kalmak zorunda değiliz."

"Mükemmel," dedim. "Ne zaman?" "Şimdi mi?"

Bana bakıp içmeye devam eden Holt'a baktım.

"Önce bir bebek bakıcısı bulmam lazım," dedim, gerçi onlara teklif etsem bu görevi hemen üstlenecek birkaç kulüp üyesi olduğunu biliyordum.

"Yapabilirsin..."

"Bu sefer değil," diye karşı çıktım o sözünü bitiremeden. "Bence sadece ikisinin olması gerekiyor."

İçini çekti. "Muhtemelen haklısın."

Shad telefonu kapattı ve yarım saat içinde bulunduğum yere en yakın Andy's'de olacağını söyleyerek bana onun sinirlerini yatıştırmak için yeterli zamanı verdi.

Ama önce çocuğun icabına bakmalıydım.

Bebek bakıcılığını yapacak mükemmel kişi kapıdan içeri girdi ve ben de sııttım. "Milena."

Milena kanepede bize gülümsedi, sonra yaklaştı.

Milena kardeşim Cutter için mükemmel bir kadındı. Cutter onu ölesiye seviyordu ve ikisi mükemmel bir çiftti.

O, mafya prensesi ve o, yüzde birlik motosiklet kulübündeki emekli asker.

"Birkaç bebek kucağı yakalamayı umuyordum." Holt'a doğru baktı.

Holt yerinden fırladı, teyzesini görünce yüzünü sütlü bir gülümseme kapladı.

Süt her yere fışkırdı ve Milena güldü. "Oh, şimdiden sorun yaratmaya başladın," diye mırıldandı Milena.

Holt ona uzandı, çünkü çocuk herkese, ama özellikle de güzel kadınlara giderdi.

"Onu alabilir miyim?" diye sordu Milena.

"Evet." Baker, Holt'u bırakmadan önce üstünü örttü.

"Onu benimle bara götürebilir miyim?" diye sordu. "Cutter ve herkes dışarıda."

"Elbette," dedim. "Bize on dakika ver, orada olacağız."

Milena homurdandı. "Hayatım buna bağlı olmadıkça buraya geri dönmeyeceğim."

"

Clayborne adamlarını iyi tanıyordu, bu kesindi.

O gözden kaybolunca ben de harekete geçtim, Baker'ı yukarı ve üzerime çektim.

üzerine yerleşmeden önce.

"Copper!" derken nefesi bir anda kesildi. "Baker!" Ben de onun yüksek sesini taklit ettim.

Kollarını omuzlarıma dolayıp "Ne yapıyorsun? Dondurmaya geç kalacağız."

Yine de gözlerindeki endişeyi gördüm ve biraz dikkat dağıtmaya ihtiyacı olduğunu anladım.

Ve ben de onun dikkatini nasıl kolayca dağıtacağımı biliyordum...

Üzerinden kaydım, ellerim mavi kot şortunun bel bandına gitti ve düğmelerini açmadan kalçalarından kaydırdım.

Henüz tam olarak eski kilosuna dönmemişti ama oraya doğru gidiyordu.

Onu yavaş ve istikrarlı bir şekilde besliyordum.

Bacakları iyice açılmıştı ve bana aç gözlerle bakıyordu. "Bana ne yapacaksın Copper?"

"Kahvaltıdan önce sana yaptığımın aynısını." Arkama yaslandım ve kot pantolonumun fermuarını açtım, sikim serbest kaldı. "Sadece çok, çok daha hızlı."

Kıpırdandı, beklenti gözlerini aydınlatıyordu. "Oh, öyle mi?"

"Evet," dedim prezervatifi pantolonumdan çıkarırken -bu arada o şeylere lanet olsun- ve dişlerimle yırtarak açarken.

Uzunluğumu örtecek şekilde aşağıya sardığımda, onun üstüne doğru srndm, sikim kasık kemiği boyunca lezzetli bir şekilde yavaşça sürükleniyordu.

Her iki elimi de başının iki yanındaki kanepeye koyarak kendimi aşağıya indirdim, böylece vücut ağırlığının önemli bir kısmını o alıyordu.

Her zaman yaptığı gibi bana sarıldı -Tanrım, kollarının bana sarılmasını seviyordum- ve beni daha da yakınıma çekti, böylece neredeyse tüm vücut ağırlığımı alıyordu.

Her iki kolumu da vücuduna dolayarak onu olabildiğince sıkı tuttum ve kalçalarımın bir hamlesiyle içine girdim.

Sikim sanki onun içinde olmak ve o da beni içine almak için özel olarak yapılmış gibi ıslak amının içinde kayıyordu.

Elleri sıkılaştı, başıma en yakın olanı saçlarımı yakalayıp çekiyordu.

Dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdirdim, sonra boğazına doğru ilerledim.

Köprücük kemiklerine.

Ensesindeki elim ağzını benimkine doğru yönlendirdi ve içinde sallanırken dilini kendi dilimle keşfettim.

Nefes nefese geri çekildi, gözleri o kadar yoğun bir şekilde kehribar rengineydi ki içimde bir heyecan titremesi yarattı.

Ben ona ne kadar aşıksam o da bana o

kadar açıktı. Kahretsin, ikimiz de

gitmiştik.

Bu da bana o  kelimeyi henüz ona söylemediğimi hatırlattı. Söylemeye çok korkuyordum.

Ailemden başka kimseye söylememiştim.

Kelimeleri ruhumda hissetmeme rağmen, onları dışarı çıkaramıyordum. Ne kadar denersem deneyeyim.

"Kayboldun Copper," dedi yüzümü avulayarak.

"Seninle değil bebeğim," dedim. "Seninle değil."

İnledi ve dudaklarını bir kez daha benimkilerle buluşmak için kaldırdı, kalçasının altındaki kolum onu yukarı kaldırdı ve onu devireceğini bildiğim o açığı yakaladım.

Yeni açıda üç uzun, durgun itiş sürdü ve serbest kaldığını haykırırken başı elimin üzerine düşüyordu.

Homurdandım ve alnımı onun köprücük kemiğine koyduktan sonra kendiminkini kovaladım.

Terli ve doygun bedenlerimizle uzun süre öylece yattıktan sonra, "Sanırım gerçekten geç kalacağız," dedi.

Kıkırdadım. "Baban zaten hiç vaktinde gelmez."

Yanılmıştık.

Sadece vaktinde gelmekle kalmamışlar, kendileri ve Baker için siparişlerini de çoktan vermişlerdi.

Baker başını omzumun arkasına saklarken endişeyle göbeğimi kavradı.

"Hadi tatlı kızım," dedim. "Onları boynuzlarından yakalayalım." "Annemin şeytan olduğunu nereden biliyorsun?" diye homurdandı. Motosikletten indim ve o da isteksizce gitmeme izin verdi.

Kaskımı çıkardığımda onunkine uzandım ve kendiminkinin karşısındaki gidona yerleştirdim.

Elimi ona uzattım ve ihtiyacı olan zamanı ona bıraktım.

Yüzünü buruşturdu ve bisikletten indi ama hemen koluma yapıştı. "Bana aldığı erimiş dondurmayı istemiyorum."

Elini sıktım ve "Bunu yiyeceğim ve sana yeni bir tane alacağım" dedim.

"Sen dondurma sevmezsin," diye işaret etti.

Ben seviyordum... Ama onun gibi içinde sekiz bin şey olanları değil.
Blue Bell Ev Yapımı Vanilya'yı ya da Blue Bell Hollanda Çikolatası'nı
severdim. Sevmediğim şey ise M&M'ler ya da jelibonlardı.
Jelibonlar benim Blue Bell'imın yakınında bile olmamalıydı.

Blue Bell'in Dr Pepper gibi garip tatlarını bile sevmezdim, Baker ona aşık
olmasına rağmen.

Bir haftadır tam anlamıyla birlikte yaşıyorduk ve iki kez Blue Bell Dr
Pepper aromamız bitmişti, ertesi gün biraz alabilsin diye hemen
değiştirmiştım.

Kokusunu almıştım ve tatmamak için ihtiyacım olan tek teşvik
buydu. "Yaşayacağım," dedim onu ailesinin oturduğu yere doğru
çekiştirirken.

Göz kırparak onları atlattım ve sevdiğini bildiğim şeyi sipariş ettim -
ekstra çikolata soslu James Brownie - ve sonra çifte geri dönmeden önce
ödedim.

"Sana en sevdiğinden aldım."

Shad'ın karısı Frieda yaşına göre iyi görünümlü bir kadındı.

Mükemmel bir şekilde taranmış tuzlu ve biberli saçları ve Baker'ın tam
tersi bir moda anlayışı vardı.

Belinden bileğine kadar onu örten bir kot pantolon. Ayaklarını örten bilek
botları. Rüzgarda çılgınca savrulan siyah, dökümlü bir bluz ve kızıyla
gerçekten konuşmak istediğini söyleyen tereddütlü bir gülümseme.

Dondurmayı ondan aldım ve bir ısırık aldım. "Ben bunu yiyeceğim, o da
yenisini alabilir. Fazladan sıcak çikolata istiyor, çünkü onu tekrar savaştık
kiloya getirmeye çalışıyorum."

Frieda'nın anaç bakışları kızını süzdü.

Biraz kilo almış olsa da Baker'ın daha alması gereken çok şey olduğunu
görmek kolaydı.

Değiştirmeyi reddettiği jean şortu, onu tutan kemere rağmen kalçalarından
sarkıyordu.

Üzerine eldiven gibi oturan siyah bir atlet giymişti ama henüz dolduramadığı birkaç kaburgasını göstermeye devam ediyordu.

Çenesinde ve elmacık kemiklerinde hâlâ birkaç keskin çizgi olsa da yüzü çok güzeldi.

Son derece güzel olmasına rağmen, Holt'un doğumundan sonraki ilk birkaç ayda kaybettiği kemiklerinin üzerindeki tüm etlere sahip olduğunda daha da güzel görünecekti.

Shad'ın eli karısının omzuna dokundu ve kadın sarsıldı. "Oraya iki shot çikolata şurubu koymayı hiç düşünmezdim."

"Nasıl yapıldığını daha geçen hafta Copper beni buraya getirdiğinde öğrendim," diye mırıldandı Baker, gözleri annesinin gözlerini bulup uzaklaşırken.

"Hadi oturalım" demeden önce elini hafifçe sıktım.

Herkes binanın kenarına oturdu ama ben ayakta kaldım, Baker'ın dondurmasını almak için bir dakika içinde kalkmam gerektiğini biliyordum.

Kendi dondurmamdan bir ısırık daha aldım, mide bulandırıcı tatlı tadı karşısında hafifçe yüzümü buruşturdum.

On beş yıldır o çok istediğim tatlıları **y i y e m e m i ş t i m** .

Dışarı çıktığımda bütün tatlıları istemiştim ama bu, bir türlü vazgeçemediğim tatlılardan biriydi.

"James Brownies'i sevmiyor musun?" Shad eğlenmiş görünerek sordu. "En sevdiğim değil," diye itiraf ettim.

"Copper?"

Baker'ın dondurmasını almak için pencereye doğru yürüdüm ve dondurmayı aldığımda çocuğun yüzünde beliren korku ifadesini kaçırmadım.

Gerçi bunun hapisanede olduğumu bilmesiyle bir ilgisi yoktu ve her şey üzerimdeki Truth Tellers MC kesimi ile ilgiliydi.

Bu beni rahatsız etmedi.

İnsanların kulübe karşı sağlıklı bir korku duyması hoşuma gidiyordu. Korkmalılar da.

Bu çocuğun yaşlarındaki insanlar bile.

Aptal olan ve yapmamaları gerekirken gösteriş için bir şeyler yapan türden.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Kucağında çocuğu olan bir kadın o kadar hızlı yan adım attı ki neredeyse devriliyordu.

Gözlerimin dolmasını minimumda tutmayı başardım.

"...Onunla mı? Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Ben yaklaştıkça Frieda'nın söylediğini duydum.

Baker annesinin sözleri karşısında kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

Menüyü gösteren büyük panonun arkasında durdum ve köşeyi dönüp dönmeme konusunda kararsız bir şekilde bekledim.

"Ben sadece... O hapisten yeni çıktı. Bir motosiklet kulübünde ve doğru yolu bulmaya hiç niyeti yok," dedi Frieda. "Onun iyi bir adam olduğunu düşündüğünü biliyorum, belki de öyledir ama şu anda endişelenmen gereken yeterince şey yok mu sence? Holt için pek de iyi bir rol model değil." Boğazını temizledi. "Ve sadece söylüyorum, şirketini hiçbir bildirimde bulunmadan feshettiğini gördüm. Tüm o insanlar işlerinden oldular. Yüzlercesi. Sadece bum. İşsiz kaldılar. Bu ekonomide mi? Bu kalpsizlik."

Tahtanın etrafından dolaştım ve Baker'ın yanında durdum.

Baker'ı gitmeye ikna etmesine asla izin veremezdim. Baker seçimini yapmıştı ve o da bendim.

Ben...

Baker kırmızı metal banktan ayağa kalkarken, "Bunun bir hata olduğunu görebiliyorum," dedi. "Baba, istediğin zaman gelebilirsin. Ama onu getirme."

"Baker!" Frieda ağladı. "Bekle!"

"Ama bebeğim..." Shad dedi ki. "Bir şey demek istemedi. Sadece endişelendi."

Shad bana özür dileyen bir yüz ifadesiyle baktı.

Anlayışla çenemi kaldırıp ona baktım.

Shad hayatı boyunca Frieda'ya aşık olmuştu. Gerçi yıllar içinde birkaç pürüz yaşamışlardı, bu da anlaşılabilir bir şeydi.

Belki çoğu insan için anlaşılabilirdi ama benim için? Ben bunu atlatamadım.

Frieda'yı hiç sevmemiştim.

Onu Shad için sevmiştim, çünkü Shad onu seviyordu.

Ancak onunla her karşılaştığımda fazla yargılayıcı olduğunu hissederdim.

Shad'ın hapishanede geçirdiği zamanı ve onu beklediği zamanı hep "hayatının en güzel zamanı" olarak anardı. "Evliydi ama hiç emek harcamak zorunda kalmamıştı. Her iki dünyanın da en iyisi."

Shad buna hep gülüp geçmişti ama ben hiç gülmemiştim. *Onun* kalpsiz olduğunu düşünmüştüm.

"Peki ya Holt'u görmek?" Frieda sordu.

Baker, "Holt'u hayatının ilk üç ayında istediğin zaman görebilirdin ama görmemeyi tercih ettin," dedi. "Daha fazla zamana ihtiyacım olacak. Ve sonunda hayatıma geri dönmene izin verdiğimde, bu adam benim kocam olacak ve sen de tüm o sidik ve sirkeyi içine çekip çeneni kapalı tutmak zorunda kalacaksın."

Kalbim nasıl da çarpmıştı.

Baker babasının boğazına bir öpücük kondururken, "Seni seviyorum baba," dedi. "Hadi Copper. Kulüp binasına gidelim ve gecenin tadını çıkaralım."

Dondurmayı ona uzattım ve o da elimden kaptı. "Nefis," dedi dondurmayı içine çekerken.

Bunu yaptığına ilk kez tanık olduğumda etkilenmiştim.

Ama bana erimiş dondurmadan nefret ettiğini söylediğinde anlamıştım.

"Beynimin donmasına değer," dedi dondurmayı iki dakika içinde mideye indirirken.

Frieda yüzünde ekşi bir ifadeyle Baker ve benim gidişimizi izledi.

Bisiklete binip kaskını takmaya başladığımda, "Evli, ha?" dedim.

Bana bir sırtış fırlattı. "Evet. Sadece bana sormanı bekliyorum." "Peki ya şimdi yaparsam?" diye sordum.

"Sorunun devamını getirecek bir yüzüğün yoksa hayır derdim," diye cıvıldadı.

"Yüzüğüm olmadığını nereden çıkardın?" dediğimde gözlerim parladı.

Başını öne eğdi. "Sende var mı Copper?"

Elimi cebime attım ve aylardır yanımda taşıdığım yüzüğü çıkardım.

O taşındıktan bir gün sonra almıştım, o zaman bile onun hayatımda kalıcı olarak yer almasını istediğimi biliyordum.

Yüzüğe bakarken gözleri büyüdü.

Hemen elimden kaptı ve parmağına sıkıştırdı.

Ağız açık bir şekilde elini uzattı ve "Vay anasını, tam oldu!" dedi.

Şimdi gülerek onu kollarıma çektim ve "Gerçekten seninle ilgili her ayrıntıyı bilmeyeceğimi mi sandın, özellikle de konu vücudun olduğunda?" dedim.

"Sadece kilomda dalgalanmalar var. Ben bile kaç beden olacağımı bilmiyordum." Kollarını boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Hey, Copper?"

"Evet?" Aramızdaki o küçük boşluğu koruyarak sordum.

"Bana soracak mısın?" diye sordu.

"Sormak, sana hayır deme seçeneğini verdiğim anlamına gelir." Son birkaç kelimeyi dudaklarına söyleyene kadar öne doğru eğildim. "Bu seçeneğin sana sunulmasını istemiyorum. Ama şunu söyleyeceğim. Benimle evleneceksin. Çocuklarımmın annesi olacaksın. Hayatının geri kalanını ofisimdeki kanepede geçireceksin. Beni koşulsuz seveceksin. Yanımda duracaksın. Evlat edinmeme izin vereceksin.

Holt. Beni ömrünün sonuna kadar seveceksin. Ve karşılığında, seninle evleneceğim ve sana verebileceğim her şeyi vereceğim. Aşkımı. Desteğimi. Gücümü. Sadece istemen yeterli, ben de sana vereceğim."

İleriye doğru bastırdı. "Ya benim için birini öldürmeni istersem?"

Homurdandım ve dudaklarımı onunkilere daha sıkı bastırdım, dilim onunkilerin üzerinde dans ediyordu.

Hafifçe geri çekildim, dudaklarım onun tadıyla ıslanmıştı, "Sadece onları işaret et, bebeğim. Ben icabına bakarım."

Kıkırdadı. "Eğer arzu duyarsan sana haber veririm."

"Yarın adliyede evleneceğiz," diye ilan ettim. Gözleri irileşti.

"Kilise düğünü yok mu?"

"Sanırım istersen" derken yüzümü buruşturdum.

Homurdandı ve kaskıma uzanarak benden uzaklaştı.

"Buraya gel."

Kaskımı takmasına izin vermek için öne doğru eğildim, sonra çenemin etrafındaki kayışı sıktım.

Çok sıkı bağlamıştı ama bunu ona söylemedim.

Bunun yerine ona göz kırptım.

"Çok sıkı değil mi?" diye sordu.

"Hayır, mükemmel" diye yalan söyledim.

"Ve yarına gelince," dedi başımı bırakırken. "Bir şartla evlenirim."

"Neymiş o şart?" diye sordum.

"Kulübün de orada olmasını sağlayacağız," dedi. "Son birkaç aydır hayatımın büyük bir parçası oldular. Oh, ve eğer izin alabilirse Stacy de."

Homurdandım. "Eminim gitmek isteyecektir."

Gitmezse onu zorlardım.

"Gel hadi." Koltuğa vurdu. "Gidip çocuğumu görmek istiyorum. Ve Salı günkü kulüp partisi hakkında konuşmalıyız."

Kıkırdayarak emirlerini yerine getirdim.

Koltuğa tırmandığında, can havliyle tüm vücuduyla bana sarıldı.

"Copper," dedi ben motoru çalıştırmadan hemen önce.

"Evet, bebeğim?" diye sordum.

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Ben de görmedim."

YİRMİ BİR

Az önce son bisküvini yağladın.

-Bakır'dan Bakır'a Metin

BAKIR

Yirmi beş dakika sonra evleniyordum ama adliyeye gitmeden önce uğramam gereken bir yer vardı.

Dün gece, kulübün avukatı Malone'a birkaç şey hazırlatmıştım.

Ben.

Bunlardan biriyle ilgilenmek üzereydim, böylece onu halledebilirdim
Ben adliyede sevgilimle evlenirken.

Bisikleti kaldırımın kenarında durdurup, aylar önce Baker'ın eşyalarını
kurtardığım evin önünden yukarı doğru yürüdüm.

Kapıyı çaldım ama küçük sansarın beni görmemesi ve kapıyı açmaması
için kenarda durmaya dikkat ettim.

Hiç zahmet etmemeliydim, çünkü orada durduğum iki saniye içinde zaten
beni duymayacağı çok belliydi.

Cebimden kilit açma aletlerimi çıkardım ve aklıma bir fikir geldiğinde
onları kapı kolunun içine kaydırmaya başladım.

Kilitli olduğundan emin olmak için kontrol ettim ve kilitli olmadığını gördüm.

Gözlerimi devirerek aletleri cebime geri soktum ve kendimi içeri attım.

Küfür ve çığlık seslerini takip ettim "bana vurdu, kardeşim!

Yere düştüm!" çığlıklarını ve küfürlerini takip ederek bilgisayar eşyalarını taşıdığı arka yatak odasına gittim.

Bir zamanlar Baker'ın en çok acı çektiği yer olan odaya şöyle bir göz attım ve tiksintiyle hırladım.

Geriye dönerek, en son geldiğimde modemi gördüğüm dolaba gittim ve kabloyu duvardan sökerek duvarın içinde bir yerdeki hatları kopardım.

Hâlâ interneti varken kısa bir an oldu ve sonra "Ne oluyor lan! Çok gecikiyorum, kardeşim!"

Odaya geri döndüm ve bir sonraki adımı atmak için arkasını dönmesini bekledim, döndüğünde nefesi kesildi ve geriye doğru bilgisayarın üzerine düştü.

Monitörü sallanıp durdu ve sonunda yere düştü. Joey çok sinirlendi ama bir şey söylemedi.

"Bu kağıtları imzalamanı istiyorum." Onları uzattım. "Holt üzerindeki haklarınızdan feragat ediyorsunuz. Onu evlat edineceğim ve sen de artık nafaka ödemek zorunda kalmayacaksın."

Joey alay etti. "Bunu yapacağımı sana düşündüren nedir?"

"Alternatif olarak mahkemeye gider ve nafakayı resmi olarak hallederiz," dedim. "Ve inan bana, maaşının en az yarısını ödemek zorunda kalacaksın. Ona davranış şekline ve çocukla hiçbir alakan olmamasına bakılırsa, izin verilen en yüksek miktarı verecekler."

Alay etti. "Sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye karşı çıktım. "Ama kağıtları imzalarsan bununla uğraşmak zorunda kalmazsın."

Elini uzattı ve ben de ona kâğıtları verdim.

Kağıtları yırtmak istedi ama onu tek bir kelimeyle durdurdum. "Yapma."

Yine de başladı ama sonra "Bu evi beğendin mi?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Bu ev umurumda bile değil."

"Eminim kulaklarının dibinde yanıyor olsaydı umursardın."

Ağzını açtı ve sonra kapattı.

Sonra akıllıca masaya dönüp bir kalem aldı ve cesurca, "O lanet olası çocukla hiçbir şey yapmak istemiyorum zaten," dedi.

Bana fırlattığı kâğıtları yere saçılmadan yakaladım ve "Sizinle iş yapmak güzeldi" dedim.

"Siktir git!" diye seslendi arkamdan.

"Eski nişanlın bunu kesinlikle iyi yapıyor," dedim ona. "Bu kadar tatlı bir amcığı nasıl bıraktın bilmiyorum ama bıraktığına sevindim. O benim sikimin başına gelen en iyi şey."

Öfkeli ulumasının üzerine kapıyı kapattım.

Bisikletime bindim, yolun geri kalanını adliyeye doğru sürdürdüm.

Otoparkta tüm bisikletlerin park edilmiş olduğunu görünce şaşırmadım.

Herkesin zaten orada beni beklediğini görünce daha da az şaşırdım. "Beni ektiğini düşünmeye başlamıştım!" müstakbel eşim tersledi.

Evrakları çıkardım ve "Hazır buradayken bunu mahkemeye sunup resmileştireyim dedim, çünkü yargıç bize bir gün vermeye karar verdi." dedim.

Apollo'nun yargıca bunu nasıl yaptırdığından emin değildim ama bize tüm sabahını ayırdığı için çok mutluydu.

Oraya ne zaman gidebileceğimizden emin değildim -bir anda düğün planlamak zordu- ve Baker'a ihtiyacı olan zamanı vermek istemiştım.

Yarım saat önce beni aramış ve gitmeye hazır olduğunu söylemişti, bu yüzden gitmeden önce eziğin evine uğradım.

"Oh, Copper," diye nefes aldı Baker. "Bu gerçek mi?"

"Hem de nasıl gerçek," diye onayladım, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Holt benim olacak."

Holt demişken, bir çığlık attı ve hepimiz dönüp onun ellerini bana doğru uzattığını gördük.

Çocuğumuzu kucağına alan Cutter sırttı ve bir eliyle tüm göğsünü kapatarak onu bana doğru uzattı.

Ona uzandım ve "Hadi içeri girip şu işi halledelim" dedim. "Aslında,"- yargıç bir hamleyle geldi-"bunu burada yapalım. Ben Hepinizin odama sığacağından emin değilim."

"Kulağa mükemmel geliyor." Baker ışınladı.

BAKER

'Evet' sözcükleri dudaklarımdan döküldü ve kelimenin tam anlamıyla çanların çalmaya başladığını hissettim.

Gerçi çanların çaldığını fark etmem birkaç dakikamı aldı, çünkü tüm hayallerim gerçekleşmişti.

Artık resmen öğlen olmuştu ve ben *evli* bir kadındım.

Yargıç, çanların gürültüsünü duyabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı.

"Devletin bana verdiği yetkiyle..." **Dong**. "Teksas'tan." **Dong**. "Şimdi seni kocam ilan ediyorum." **Dong**. "Ve karım. Edebilirsin." **Dong**. "Gelini öp!"

Dudaklarımı Copper'ın kılere bastırdım ve her yerde havai fişekler patladı. Ben.

Copper'la öpüşmem en fazla yarım saniye sürmüştü.

Ağzının tadına -kocamın ağzının tadına- kendimi o kadar kaptırmıştım ki aslında bulutların üzerinde olmadığının farkında değildim.

Aslında sert bir şeye, en az onun kadar sert bir şey tarafından bastırılmıştım.

Sırtımın betonla buluşmasının acısı saniyeler sonra kendini belli etti.

Yönelim bozukluğu ve kafa karışıklığı ruhumda üstünlük için savaştı ve gözlerimi kırpıştırarak açtığımda kendimi Copper'ın kalbinin üzerindeki yama ile göz hizamda buldum.

Kuş.

Sıcak pembe dikişliydi.

Pembe dikişte küçük bir boşluk vardı ve altındaki yamanın siyahı parlıyordu.

Sertçe yutkundum ve "Neler oluyor?" dedim.

Yumuşak patlamalar, dong'larla birlikte havayı

dolduruyordu. **Pop. Dong. Pop. Pop. Dong. Pop. Pop. Pop.**

Pop. Dong. "Birisi susturucuyla ateş ediyor," diye

homurdandı Copper. İşte o zaman anladım. "Holt!"

"Cutter onu yakaladı," diye söz verdi. "Ağladığımı duydum. O iyi."

Çanların sesi aniden kesildi, ama yumuşak pat, pat, pat sesleri kesilmedi.

Her yumuşak patlamanın ardından bir toz tekmesi yağıyordu.

Bi

Z. İşte o zaman beton saksıları hatırladım.

Adliye binasının dışındaki bu özel yeri seçmemin nedeni

Beton bahçe yataklarını dolduran Siyah Gözlü Susanlar ve Zinnialar.

Tetikçiyle aramızda bir metre toprak ve beton vardı. "Herkes iyi mi?"

diye bağırdım.

"Yargıç kırpıldı," diye cevap verdi bir adam. Kim olduğundan emin değildim, çünkü sesi çok gergindi. "SWAT ekibi yolda. Polis bandı zırhlı bir araçtaki biri olduğunu söylüyor."

Webber'ın, "Teşekkürler Carter," diye cevap verdiğini duydum. "Senin burada ne işin var?"

"Evlendiğinizi, öpüştüğünüzü ve tüm telefonların çıktığını gördüm, ben ve Boss olmadan arka planda fotoğraf çekmenize izin vermek için durdum." Durakladı. "İyi ki de öyle yapmışım. Aksi takdirde beni dışarı çıkarabilirdi."

O kadar da önemli olmayan bir şeye, kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmayan adama odaklandım.

"Patron kim?" diye sordum. "Peki senin adın ne?"

Neden adamın adını bilme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum ama burada bizimle sıkışıp kalmıştı ve tüm oyuncular tanıdığımdan emin olmak istiyordum.

"Garrett Carter, K-9 memuru. Boss benim K-9 ortağım," diye cevap verdi Garrett Carter. "Memnun oldum hanımefendi. Tebrikler."

Gülmek için delice bir istek duydum.

Sertçe yutkundum ve "Tanrıya şükür diğer çocuklardan hiçbiri gelmedi" dedim.

Son dakika olduğu ve birkaç saat öncesine kadar kimseye haber vermediğimiz için tüm çocukların başka yerlerde olması gerekiyordu.

Webber'ın kızı Eedie, "Teknik olarak hâlâ çocuk sayılırım," dedi. "On yedi yaş hâlâ bir çocuk, değil mi?"

"Doğru," diye homurdandı Webber. "Okulu asmana izin vermemeliydim." Eedie'yi severdim.

Annesiyle birlikte yaşadığı için pek ortalıkta görünmüyordu ama ortalıkta olduğunda Webber'ın kızına duyduğu sevgiyi görebiliyordum.

Webber ve eski karısı Elizabeth arasındaki dinamiklerden emin değildim ama kızları için en iyisinin ne olduğu konusunda bugüne kadar hala kavga etmeleri yeterince kötüydü.

Sonra Eedie vardı.

Çok tatlıydı ve o kadar akışına bırakmıştı ki bu rahatlatıcıydı. Eğer öyle olmasaydı, bazı sorunları olacakmış gibi bir his vardı içimde.

Webber ve diğerlerinden duyduğuma göre Elizabeth tam bir şirretti. Bu özel olay onun hoşuna gitmeyecekti.

"Annen bunu bana karşı kullanacak ve seni bir daha gözünün önünden ayırmayacak," diye homurdandı Webber, düşüncelerimi yankılayarak.

"Annemin bilmesine bile gerek yok," diye belirtti Eedie.

"Dadadada," diye bağırdı Holt. "Dadada."

Cutter yaklaştıkça biraz kıpırdanma oldu ve ardından bir mermi ve toz sağanağı daha.

"Dadada," diye devam etti Holt.

Copper üzerimden hafifçe kaydı ve sonra Holt kollarımıza çekildi.

Bebegimi sıkıca kucakladım, sonra Copper'ın boğazına bir öpücük kondurdum.

Garrett Carter'ın "SWAT burada," dediğini duydum. "SWAT ekibine göre birkaç motorcu daha aniden ortaya çıktı. Onu etkisiz hale getirmişler ama o kaçıp zırhlı bir araca binmiş."

Söz konusu zırhlı araç havalandı ve metalin metale çarpma sesi duyuldu.

Garrett, "Bütün polis araçlarını saf dışı bırakıyor," diye devam etti. "Kahretsin, o kruvazörleri sanki oyun hamurundan yapılmışlar gibi ortadan kaldırıyor."

Daha iyi görebilmek için saksının üstünden bakan birkaç adamı görmek için göz ucuyla baktım.

"Kekler ve lanet olsun. Bu Bodie!" Cutter cevap verdi.

Knight hakkındaki her şeyi ben de duymuştum. O ve eşi Elaine denizaşırı bir yere taşınmışlardı çünkü Knight geçen yıl uzak bir ülkede görev yapmıştı.

Kulüp için çok değerliydim ve kulüp onları deli gibi özlemişti. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

"Tehdit gitti," dediğini duydum Garrett'ın. "Yine de geri dönmeyeceğini söyleyemem. Hepinize söylemekten nefret ediyorum ama motorlarınız kızardı."

Copper ayağa kalktı ve Holt'u sıkıca kavrayarak ayağa kalkmama yardım etti.

Holt'un vücudundaki toz ve kiri sildikten sonra arkama baktım ve bütün kadın ve erkeklerin nereye baktığını gördüm.

Buraya gelirken bindiğimiz bisikletler hurdaya dönmüştü.

Zırlı araç çıkarken onları dümdüz etmişti. Duyduğum metalin metale çarpma sesi buydu.

Bakışlarım kurşunların isabet ettiği yere gitti ve midem bulandı.

"Ne oluyor lan?" diye sordum.

"Aynen öyle," diye mırıldandı Keely.

Keely'nin kocası Dima öfkeli görünüyordu.

Yine de muhtemelen çok yakında olan polisler yüzünden dilini tutuyordu.

Garrett yere yığılan yargıcın yanında kalmıştı, kolunda sadece bir sıyrık vardı ve umarım bu ona fazla sorun çıkarmazdı.

"Şu anda şehirde polis kovalamacası var," dedi Cakes bizimle buluşmaya gelirken. "Tebrikler."

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Teşekkürler mi?"

Cakes kolunu bana doladı ve "Geciktiğim için özür dilerim. Düğün pastanı yapıyordum. Sonra bu adam çıkageldi."

"Bu adam" Knight oluyor.

"Bitirdin mi?" Sulu bir gülümsemeyle sordum.

"Elbette bitirdim," dedi. "Knight'ın karısı Elaine bazı eşyaları yerleştirmek için geride kaldı. Parti hâlâ devam ediyor. Yine de oraya gitmek için Uber gibi bir şey kullanmamız gerekecek."

"Benim arabam var" demeden önce bisikletlere bir kez daha baktım.

"Beşimiz sığarız," diye mırıldandı Keely. "Hâlâ dört araca daha ihtiyacımız var."

"Beş küçük insan," diye düzeltti Dima. "Gerçi benim bisikletim de iyi. Şu ağacın altına park ettim çünkü güneşe park ettiğimde motorunun kavrulmasından şikâyet ediyorsun."

Keely'nin yüzü alev alev yandı. "Yapmıyorum!"

"Evet sen..." Dima cümlesini tamamlayamadı çünkü Keely'nin eli ağzını kapattı.

Dima gülmüyordu ama gerginliğinin bir kısmının omuzlarından sızdığını görebiliyordum.

Garrett sonunda yanımıza geldi ve inanılmaz derecede korkunç bir Alman Çoban Köpeği'ne benzeyen Boss'a ilk kez iyice baktım.

"Vay canına," dedim. "Çok güzelmış."

"Öyle." Garrett onu sevmeme izin vermeyi teklif etmedi, ben de sormadım çünkü çalışma modundalarmış gibi görünüyordu. "Bunun kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Copper başparmağını bana doğru sallayarak, "Eski sevgilisi değilse tabii," dedi. "Ama onun bunu yaptığını sanmıyorum. Yargıyla değil de bizimle ilgili olduğundan emin miyiz? Ya da seninle?"

Garrett kaşlarını çattı. "Şu anda elimde hiçbir cevap yok. Sanırım daha fazla bilgi edindikçe sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Garrett, SWAT teçhizatı giymiş, ona çok benzeyen bir adamla konuşmak için oradan ayrıldı.

"Duş almam lazım." dedim.

"Mayolarımızı ve kıyafetlerimizi alıp bunu bir yüzme partisine dönüştürmeye ne dersiniz? Tüm yiyecekler benim evime taşınabilir," diye önerdi Webber.

Ona baktım. "Havuzunuz var ve bana söylemediniz mi?"

Webber yüzünü buruşturdu. "Genelde kimsenin kullanmasına izin vermiyorum çünkü bunun annesi 'iğrenç arkadaşlarım' geldiğinde çok sinirleniyor. Sonra

Bunu hafta sonu çocuğumu bana vermemek için bir bahane olarak kullanıyor."

"Üzgünüm baba," diye özür diledi Eedie. "Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse, ona bir daha onun evine gelmeyeceğimi söyledim."

"Ne dedin?" Webber, Cutter'ın "Oh, Tanrı'ya şükür" dediği anda sordu.

Sonunda Webber, Eedie, Cutter ve Milena arabamıza sıkıştılar. Dima haklıydı.

Daha fazlasını sığdırmak için çok küçüktü.

Geri kalanlar evlerine Uber'le gittiler ve mayolarını giyip Webber'in evine gittiler.

Harika vakit geçirdik ve Cakes gezegendeki en iyi düğün pastasını yaptığı için düğünümü kaçırdığı için affedildi.

Ancak kutlama yemeği boyunca, düğünüm sırasında bize ateş eden kimliği belirsiz bir adamın Dallas sokaklarını kasıp kavurduğunu izledik.

Ve kaçtı.

YİRMİ İKİ

Bazı şeyleri yalnız bırakmak daha iyidir. Benim gibi.

-Bakırdan Fırına Metin

BAKIR

Evliyim.

Bir kâğıt parçası, iki alyans ve unvanın bana dünyanın zirvesindeymişim gibi hissettireceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama işte oradaydım, gerçekten yüksek hissediyordum.

Holt kollarımda uyuyordu.

Karım yüzünü daha fazla düğün pastasıyla dolduruyordu.

Ailem ve arkadaşlarım etrafımda kutlama yapıyor ve harika bir gün geçiriyorlardı.

Saatler geçtikçe tüm çocuklar ortaya çıkmıştı ve şimdi Webber'in evi ağzına kadar doluydu.

Bütün günü mahveden tek şey, bugün bize ateş eden adamın kim olduğunu hâlâ bilmiyor olmamızdı.

Ateş edenin o olmadığından emin olmak için Joey'nin evine bir müşteri adayı göndermiştim ve müşteri adayı Joey'nin hala tam olarak nerede olduğunu söylemişti.

Onu terk etmiştim.

Yani hedefin kim olduğu ya da tetikçinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Bildiğimiz tek şey, tetikçinin kim olabileceğini araştırırken kurallara göre oynamayacağımızdı.

Bir, çünkü tetikçi neredeyse bir Doğruluk Tellalını yaralıyordu.

İki, çünkü o düğün partisindeki üyelerden bir diğeri Rus Bratva'nın uygulayıcısıydı ve Bratva'nın Pakhan'ı ailesinin zarar görmesini hoş karşılamadı.

Yasalara uymayan iki vatandaş grubu arasında, her iki grubun da ne olduğunu anlamayı kendilerine görev edinmiş çok yetenekli iki bilgisayar dehası vardı.

İkisi arasında bu iş kısa sürede çözülecekti.

Bu arada benim de katılmam gereken bir düğün gecesi ve eve dönüp katılmam gereken bir karım vardı.

Keely'ye doğru yürüdüm ve "Herhangi bir sorunun olursa bizi ara. Gerçi genelde çok iyi uyur."

Keely uyuyan bebeği aldı ve şöyle dedi: "Benim bir çocuğum var Copper. Sanırım bir çocuğu tekrar uyutmayı başarabilirim."

"Yine de." Avucumu Holt'un uyuyan başının üzerinde gezdirdim. "Bana ihtiyacın olursa, beni ara. Düğün gecemiz olup olmaması umurumda değil."

"Çok aşırı korumacısın," diye homurdandı. "Sen ve Dima aynı kişi olabilirsiniz."

Gözlerimi devirip kız kardeşimin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Dima'yla tokalaşıp karıma doğru ilerledim.

Karım çocuklarla birlikte havuzda amuda kalkıyordu. Hava almaya çıktığında, "Karıcığım" diye seslendim.

Baker nefes nefese kaldı, gözleri kocaman açılmıştı ve gülümsemesi daha da genişlemişti. "Bunu sevdim!"

Bu manzara bile nefesimi kesmişti.

Paletli o büyük gözlüklerin içinde ne kadar aptal görüldüğü ve daha sonra taraması çok zor olacak dağınık saçları umurumda değildi. Gülümsemesi. Çocuklarla birlikte havuzda amuda kalkarak oynamak için duyduğu heyecan... Her şeydi.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum.

Coşkulu gülümsemesi yavaş ve boğucu bir hale dönüştü. "Evet, hazırım."

Elimi ona uzattım ve o da soğuk, ıslak elini benimkine koydu.

Onu kaldırıp havuzdan çıkardım ve ben onu durduramadan kollarıma atladı.

Beni sıırıslıklam etmesine rağmen kollarımı ona doladım ve gözlerinin içine bakarken başımı salladım.

"Gözlük taktığın için bu biraz garip oldu," diye takıldım. "En azından şnorkeli ağzından çıkarabilirdin."

Şnorkeli tükürdü ve "Havuz yaptırmaya ne dersin?" dedi.

"Çiti olan bir havuz mu?" Ben sordum.

"Açıkçası, daha fazla çocuğumuz olduğunda, dikkatli olduğumuzdan emin olmalıyız. Havuzlu ve jakuzili büyük bir ev istiyorum. Yatak odamızın dışında bir jakuzi olsun ve annemle babam jakuziye çıplak girdiklerinde kimse görmesin." Islak parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Neyi bekliyoruz ki zaten?"

Haklıydı.

Etrafımda dönüp durduğumda herkes ayağa kalkmış beni izliyordu. Biz.

Milena eğilerek, "Bu kesinlikle havaya uçacak," dedi. Aella'nın elindeki telefona bakabilirdi. "Gözlükler ve şnorkel onu gerçekten öne çıkarıyor."

Başımı salladım ve "Biz yüzen eve gidiyoruz. Bize ihtiyacın olursa, orada olacağız."

Aylardır kontrol etmek dışında oraya gitmemiştim.

Webber elinde kâğıt bir tabakta kocaman bir dilim pastayla dışarı çıkarken, "İşte," dedi. "Pasta süsünü sizin için saklayacağız."

Baker pastanın üstündeki kremadan bir parça alıp ağzına atarken, "Ohhh, çok güzel," dedi. "Teşekkürler!"

"Sana yiyecek de hazırladım," dedi Elaine bir çanta uzatırken. "Arabaya kadar taşıyacağım..."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Bodie çantayı alırken. "Burada takılacaksın. Tanktaki herifin nerede olduğunu bilmiyorum ama o bulunana kadar gözümün önünden ayrılmayacaksın."

Elaine gözlerini devirdi. "Peki efendim."

Knight ona göz kırptı ve bizi Baker'ın arabasına kadar takip etti.

Baker'ın arabasının bütün camları beyaz yazılarla süslenmişti.

Baker yazıları görünce "Vay canına," dedi. "Bu çok etkileyici."

Knight, "Hanımlar senin de onlar gibi çatıdan evli bir kadın olduğunu haykırmak isteyebileceğini düşündüler," diye homurdandı. "Onları iplere teneke kutu eklemekten vazgeçirdim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, her şeyi arka kapağa koyduktan sonra Baker'ın ayağa kalkmasına izin verdim. "Seni evde görmek güzel kardeşim."

Knight uzattığım elimi sıktı. "Geri dönmek güzel. Evlenmene tanıklık edebildiğim için de çok mutluyum. Bütün güzel şeyleri kaçırmaktan bıktım."

Karımın arabaya binmesine yardım ettikten sonra kamyonun ön tarafına yöneldim.

"Anahtarlar?" diye sordum.

Baker, "Arkaya koyduğun çantanın içindeydi, ama bu bir kalıntı olmadığı için, çalıştırmak için ön tarafta onlara ihtiyacın yok," diye alay etti.

Çalıştırma düğmesine bastım ve mırıldandı.

"Cutlass'a çok alışkınsın." Vitesle takıp yüzen eve doğru giderken kıkırdadım.

Yirmi dakika sonra yüzen eve giden yola girdiğimde, "Biliyor musun, hep buraya gitmek istemişimdir," dedi. "Oldukça harika görünüyor."

"Cutter ve Chevy yıllar içinde burayı yeniden yaşanabilir hale getirmek için çok uğraştılar," diye açıkladım. Aşağı inmek istedi ama ben onu kollarımın arasına aldım ve gelin gibi kapıya kadar taşıdım. "Hapisteyken hep bu yüzen evde bir hayat kurmaktan bahsederdim. Buraya dönüp yaşamak benim nihai hedefimdi."

Yüzü düştü.

"Ama özlemini çektiğim yerin tam olarak burası olmadığını fark ettim... sadece gerçekten ait olabileceğim bir yer," dedim. "Ve sen bana ait olduğum yerin sen ve Holt'un olduğu yer olduğunu gösterdin."

Yüzü yumuşadı. "Beni içeri götür artık, Copper. Sana ait olduğun yeri tekrar göstermenin zamanı geldi."

Göz kırptım, kapıyı açtım ve onu eşimin hemen üzerine bıraktım. "Gidip kıyafetlerimizi alacağım." Ağzına bir öpücük bıraktım. "Ve pastayı."

"Yüzünde neden öyle bir ifade var, Copper Cyrus?" diye seslendi arkamdan, ben arabaya yönelirken.

İçeri girmeden önce çantasını, yiyecekleri ve pastayı aldım.

Pasta hariç her şeyi tezgâhın üzerine koydum ve parmağımı ona doğru uzattım.

Bana yaklaşırken gözleri heyecanla parladı. "Ne?"

Daha önce yaptığının yanına bir parça daha krema sürdüm ve dudaklarını boyamak için uzandım.

Yalamak için dilini dışarı çıkardı ama hepsini yalayamadan ağzımı onunkine yapıştırdım.

Ağzımın içinde inledi, vücudu benimkine yaslandı.

Öpüşürken ıslak kıyafetlerimiz birbirimize yapıştı.

Beni yakamdan tutup aşağı çekti ve ben de onu kalça yüksekliğindeki barın üstüne kaldırmadan önce pastayı tezgâhın üzerine bıraktım.

Bir rüzgâr evi altımızdan salladı ve gözlerinde neşeyle geri çekilmesine neden oldu.

"Bu çok havalı." Tekrar dudaklarıma odaklandı. "Sende biraz krema var değil mi..." Öne doğru eğildi ve ağzımın kenarını yaladı. "İşte oldu."

Mayosunun dış tarafındaki bağlara uzandım ve küçük ipleri çektim, bütün gece yapmak istediğim ama yapmamak için kendimi zorladığım bir şeydi bu.

Ama şimdi, kendi evimin mahremiyetinde, o ipleri teninden sıyırmak için bolca zamanım vardı.

Kumaş parçalarının düşerek çok seksi çıplak bir amcığı ortaya çıkarmasını izlemek için.

"Bunu ne zaman yaptın?" Hırladım. Dün gece orada kıllar vardı.

Şimdi çıplaktı ve dilimi bekliyordu.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm ve onu tezgahın kenarına çektim.

"Ayaklarını tezgâhın kenarına koy," diye ısrar ettim.

Amı bana tamamen açılana kadar teker teker yaptı.

"Ayrıca bilmeni isterim ki," dilimi sıcaklığında gezdirdiğimde kısa bir an için dudağını ısırıldı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Elaine sayesinde bugün aşı oldum. Bana istediğini yapmakta özgürsün."

Bu iyiydi.

Onu çekip çıkarmaktan yorulmuştum. Nefret ettiğim halde prezervatif takmaktan daha da yorulmuştum.

Onu çıplak istiyordum.

İçine boşalmayı ve döllerimin onun girişinden damlamasını izlemeyi istiyordum.

Amına doğru inledim, dudaklarım titreşen klitorisinin üzerinde geziniyordu. "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet," iki elini saçlarıma geçirdi ve beni istediği yere çekti. "Şimdi işine bak. Benimle alay ediyorsun ve bu da çılgılık atma isteği uyandırıyor."

"Bunu yapamayız, değil mi?" Diye söylendim.

"İşe koyul Clayborne," diye emretti.

İşe koyuldum, ağzım ona her türlü lezzetli şeyi yapıyordu.

Orgazma saniyeler kala haykırdığında, tamamen g e r i çekildim ve ayağa kalktım.

Bu ani hareket karşısında inledi ama kot pantolonumu sıyırıp sikimi onun kaygan amcığıyla hizalamamı hayranlıkla izledi.

Gözler sadece ona odaklanmıştı, beni içine alırken gözlerinin genişlemesini severek içine bastırdım.

"Her zaman çok sıkı, karıcığım," diye homurdandım, her şeyimi içine almasını izlerken bakışlarım aşağı indi.

Çok gergin ve dolu görünüyordu.

"Çünkü anormal derecede irisin Copper," diye suçladı. "Bir bebeğim oldu. Senin koca sikini içime almaktan daha kolaydı."

Dibe vurduğumda kıkırdadım, sonra yavaşça geri çekildim.

Dalgalar evi tekrar salladı ve bu ritm yavaşça ona doğru sallanmama neden oldu.

Inledi, bacakları kalçalarımı çevreledi ve beni daha yakına çekti.

"Bu her şey," dedi sikimi yavaş, sıkı itişlerle içine sokuşumu izlerken.

"Bu her şey," diye katıldım. "Seni becermek. Seninle evlenmek. Hayatımı seninle geçirmek. Her şeyim bu."

Yüzümü tekrar kendi yüzüne çekti ve nefesimiz kesilene kadar beni öptü.

"Kahretsin," dedim çekilirken, kendimi o kadar kaybetmişim ki bir an için ne yaptığımı unutmıştım. "Bazen beynimin çalışmasını durduruyorsun."

"İyi ki sadece ben değilim o zaman" derken gözleri parlıyordu.

Başını geriye atmasına neden olacak şekilde içeri girmek için çekildim. "Bakır, evet."

Sadece biraz daha sert sokmak için geri çektim.

Bunu o iyice kendinden geçene kadar tekrarladım, o kadar uçurumun kenarına düşmüştü ki beni de kendisiyle birlikte götürdü.

Birkaç dakika sonra onu banyoya taşıırken "Tanrım, Copper," diye nefes nefese kaldı. "Bu harikaydı ve tüm enerjimi tükettiğinden oldukça eminim. Yine de hâlâ sertleşmişsin."

Ona göz kırptım. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, sanırım benim olduğunu bilmek beni çok mutlu ettiği içindir. Ben de seni mutluluğumda boğmak istiyorum."

Kıs kıs güldü ve benden temizlenmeden önce duş başlığını duvardan çekmek için arkasına uzandı.

Boşalttığım suyun kalçasından aşağı süzülüşünü ve giderin dibine batmadan önce ayaklarımızın etrafında dolanışını izledim.

Tekrar ona baktığımda, "Benimle dolu olmanı seviyorum" dedim. Duş başlığını tekrar yerine astı ve sabuna uzandı.

"Neyi sevdiğimi bilmek ister misin?" Ben sordum.

"Neyi?" Kolumu başımın üzerine kaldırdım ve o sabunu vücudumda tembelce gezdirirken duşun üst kısmını kavradım.

"Hayatımın geri kalanında bunu yapabilecek olmak hoşuma gidiyor, sevdiğim şey bu."

YİRMİ ÜÇ

*Mısırı uzun yoldan yiyorsun.
-Cutter'dan Copper'a Metin*

BAKER

"Günaydın Bayan Clayborne."

Cane Beaufort'a sırttım ve "Günaydın Bay B e a u f o r t .
Bugün nasılsınız?"

"İyiyim," dedi. "Karımın bir barda çalışmaya başlamamdan pek memnun olduğunu söyleyemem ama zamanla alışacaktır."

Cane'in karısını duymuştum. Tam bir pislikti. Onunla birkaç kez Copper'ın eski ofisinde karşılaşmıştım. Cane'in karısı Dara, öğle yemeği için onunla buluşacaktı ve Cane'in dördüncü kattaki ofisine gitmek için güvenlikten geçmek zorunda kaldığında sinir krizi geçirmişti.

Sırttım. "Bar sadece ön tarafta. Gerçi Copper, Dallas'ta izin almak için yaşadığı saçmalıklar yüzünden şimdiden eski yerine geri dönmekten bahsediyor.

"Arka girişi açtığımızda artık bardan geçmek zorunda kalmayacaksınız ve o zaman normal bir ofise gitmiş gibi olacaksınız," diyor Copper.

dedi. "Ve artık ofisler konusunda endişelenmek yok. İzinler onaylandı ve hemen temel atabiliriz. Milena'nın baldızının kardeşlerinin şirketi, personel toplantımızdan sonra benimle buluşacak ve tüm nihai planları onaylatacağız."

"Kulağa heyecan verici geliyor." Cane etrafına bakındı. "Yine de bu atmosferi sevdim."

"Aynen," dedi Copper. "Ve bulunduğu yeri de beğendim. Müşteriler buraya gelecek ve anında rahatlayacaklar çünkü burası gergin bir ofis binası değil." Bana döndü. "Binam için bir teklif aldım."

"Şimdiden mi?" diye sordum.

"Evet, Google'a rakip olmaya çalışan yeni ve gelecek vaat eden bir teknoloji şirketi isim yapmak istiyor ve bir statü sembolüne ihtiyaçları var," dedi. "Çoğunluğa sahip olduğum için artık yönetim kurulu yok, satışı onaylayabilirim."

"Bence devam et," dedim. "O zaman burayı inşa etmek için sermayeniz olur."

Gözlerimin içine baktı ve bir an için onları inceledi. "O yerle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Binanın parası ödensin ya da ödenmesin."

Yanında yumruk yaptığı elini tuttum ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Copper, bina kimsenin umurunda değil. Biz sadece rahat koltuklar ve klima istiyoruz."

"Söylemeliyim ki bardaki kabinler gerçekten harika," diye araya girdi Cane. "Tek şikâyetim günün sonunda barın açılabilmesi için tüm pisliğimi temizlemek zorunda kalmak."

"Aslında bu da değişecek." Copper elini ters çevirdi ve benimkini kendi elinin içine aldı, sonra beni kolunun altına alacak şekilde kendine çekti. "Bar öngörülebilir bir gelecek için kapalı. Onlar burada inşaat yaparken bizim de çalışacak bir yere ihtiyacımız olacak. Burası da bar. Şimdilik istediğiniz kabini talep etmekte özgürsünüz."

"Efendim?" Millicent seslendi. "Tüm personel burada ve yönetim kurulu toplantısına başlamaya hazırlar."

Copper başını salladı ve "Hadi yapalım şu işi" dedi.

Copper sonraki kırk beş dakika boyunca, seçilmeyi başaran personelle konuştu.

Millicent vardı, Copper için bulunmaz bir nimetti. Keely, belli ki -Mutlu çocuğumu mutlu bir şekilde kucağında zıplatıyor ve ondan kahkahalar alıyordu. Rawlins vardı, tüm çalışanların çocuklarına tek başına bakacaktı - Rosanna ve Candace bu listeye girememişti.

Cane vardı tabii ki. Güvenlik görevlisi Bells de.

Ayrıca iki ya da üç kişi daha vardı, ama bir noktada Copper uzanıp Holt'u Keely ile huysuzlanmaya başladığında tuttuğunda dinlemeyi bırakmıştım.

Holt'u kaslı kolunun üzerinde ustalıkla zıplattı ve sırtını sıvazlayarak onu anında sakinleştirdi.

Çok ateşliydi.

Onunla daha fazlasını yapmak için sabırsızlanıyordum - ki bu ilk doğduğunda hissettiklerimden çok farklıydı.

Yine de ikinci çocuğumun tamamen farklı olacağını düşünmüştüm.

Öncelikle, "baba" unvanını hak eden bir adamın desteğine sahip olacaktım. Copper hiçbir şekilde, hiçbir biçimde doğumumu olması gerekenden daha zor hale getirmeyecekti. Ayrıca tüm gece beslemelerinde, kirli bezlerde ve ortaya çıkan diğer her şeyde yanımda olacaktı.

İkinci olarak, doğum sonrası depresyonun bir olasılık olduğunun farkında olacaktım ve doktorum, Copper ve ben sağlığımdaki değişikliklerin çok farkında olacaktık.

Üçüncüsü, ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu zaten biliyor olacaktım. Holt kobay olmuştu. Tüm deneme yanılma yöntemlerini onunla yapmak zorunda kalmıştım. Çocuk sahibi olduğumda

Bir sonraki bebekte, bir çocuğa nasıl bakacağımı zor yoldan öğrenmek zorunda kalmayacaktım.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki Keely, "Baker, öğle yemeğine çıkmak ister misin?" diyene kadar toplantının bittiğinin farkında değildim.

Yukarı baktım ve gülümsedim.

"Elbette." "Holt'a göz kulak olabilirim," diye teklif etti Rawlins.

"Hayır, ben bakarım. Zaten uyku vakti ve tek yapacağı şey uyumak." Copper'ın gözleri bana kaydı. "Bana bir şey getirebilir misin?"

Ayağa kalktım ve gülümsedim. "Elbette. Ne istiyorsun?"

"Her şeyi," dedi. "Pizza almazsanız tabii."

Keely kıs kıs güldü. "Pizza sevdiğini duydum ama?"

Keely'nin ses tonundaki alaycı ifade beni kocaman sırttırdı. "Benim için her şeyi yapar."

Copper'ın gözleri tembelleşti. "Çok doğru."

Oldukça sahiplenici bir öpücükten sonra Keely ve ben yola koyulduk, eve gitmesi ve Dima'yı bebek görevinden alması gerektiği için ayrı ayrı araba kullanmayı tercih ettik.

Şehir merkezinde, akla gelebilecek en iyi yemeklere sahip olduğu söylenen küçük bir yer seçtik ve Dallas'ın kalbine doğru ilerlerken aşırı heyecanlıydım.

GPS'im Avustralya aksanıyla "Sağa dön," diye ısrar etti. Sinyal lambamı yaktım ve yavaşladım.

"Düz gitmeye devam et."

Arkamdan gelen öfkeli bir kadın sesi beni o kadar korkuttu ki, dönüşü yapmak yerine onun talimatlarına uydum.

Arkama baktım ve Reign'i arka koltuğumda gördüğümde nefesim kesildi. Bana gülümsedi ve "Beni özledin mi?" dedi.

Yutkundum. "Reign, seni hiçbir zaman özleyecek kadar iyi tanımadım. Neden düz sürüyorum?"

Reign'in benim Suburban'ımda olduğunu bilmek isteyeceğini bildiğimden Copper'ı aramak için telefonuma uzandım ama buna fırsat bulamadım çünkü soğuk ve sert bir şey enseme bastırdı. "Hayır."

Mide bulantısı içimde dönüp
duruyordu. Lanet olsun.

"Şuradaki araba yoluna çek."

Öyle yaptım, terk edilmiş gibi görünen bir otoparkı işaret edene kadar Dallas'tan gittikçe uzaklaştım.

"İşte, dön." Silahı boynuma dayadı.

Döndüm ve kapalı otoparkın içinde durdum.

O otoparkta gördüklerim kanımı dondurdu.

YİRMİ DÖRT

Seninki gibi bir vücutla kimin saça ihtiyacı olur ki?
-Chevy'den Copper'a metin

BAKIR

"Hey, n'aber?" Telefonu elimden geldiğince sessiz bir şekilde açtım.

Yine de sessizliğim yeterince sessiz değildi çünkü Holt sarsıldı, başını diğer tarafa çevirdi ve tekrar sakinleşmeden önce başını ileri geri sallamaya başladı.

"Sorun şu ki, senin guguk kuşun guguk kuşu yuvasından uçmuş." Webber iç çekti.

Bana 'guguk kuşunun' kim olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Reign her zaman kafamdaki o deli kişi olacaktı.

Sırıttım. "Reign serbest mi bırakıldı?"

"Reign *serbest bırakılmadı*. Reign gecenin köründe bir çamaşır arabasıyla kaçtı," dedi Webber. "Yani, ortaya çıkma ihtimaline karşı sana haber vermek istedim. Onu hapse attıran kişi ben olduğum için benim yanıma geleceğinden şüpheliyim."

"Gizlice kaçtığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

Ve lanet olsun, Reign için endişelenmem gerekmeyecek bir noktaya gelecek miydi?

"Onu bıraktıktan sonra orada bazı arkadaşlar edindim. Psikoloji bölümünün başkanıyla yattım," dedi Webber.

Bu beni şaşırtmadı.

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki yaptı. Ama ta Dakotas'ta bir yerde. Eminim buraya kadar gelmesi biraz zaman alacaktır."

"Bir haftadır kayıp," diye homurdandı Webber. "Başta bana haber verilmedi çünkü onu takip ediyorlarmış. Tam olarak nerede olduğunu biliyorlardı çünkü kaçışını saklamaya çalışmadı. Ancak Arkansas'taki bu hazırlıkçının evine vardığında biraz daha hızlı hareket edebilmiş çünkü eski bir ordu nakliye kamyonu çalmış. Adam biraz dağınık olduğu için kaybolduğunu söylemeyi akıl edememiş. Kamyonu bir tarlada unuttuğunu sanmış ama adamın bir sürü tarlası var, o yüzden kamyonun *hiçbir* tarlada olmadığını fark etmesi biraz zaman almış."

Başımı salladım. "O kamyonu Abilene'de başka bir hazırlıkçıya satmış. Oradan nereye gittiğini bilmiyorlar. Ama doktor bu yüzden beni aradı. Reign'in bana yaklaştığını hissetmiş ve eve dönüyor gibi görüldüğü konusunda beni uyarmak istemiş."

"Umarım yolda başka bebekler de çalmaz," diye homurdandım. Bu noktada, ondan hiçbir şey beklemezdim.

"Umalım da öyle olmasın," diye mırıldandı Webber. "Eski ordu kamyonunu satın alan adam bir yolcusu olduğunu söyledi. Erkek bir yolcu. Belki de yeni bir saplantı bulmuştur ve bizi rahat bırakır."

"Bundan hiç kuşku yok," diye karşı çıktım. İçimden bir ses onun buraya doğru geldiğini söylüyordu. "Chevy'yi arayıp uyarmam gerekecek."

Chevy, onunla benden daha uzun süre uğraşmak zorunda kalan zavallı kardeşim. Telefonum bipledi ve arayanın Keely olduğunu gördüm.

"Keely arıyor," dedim. "Gitmem gerek. Beni haberdar et."

"Tamam." Webber telefonu kapattı ve Keely'ye geçmeme izin verdi.

"Hey," dedim, sessiz olmayı unutarak. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Keely. "Baker restorana hiç gelmedi. On dakika oldu ve neredeyse tüm yol boyunca tam arkamdaydı. Ben ışık yaktım ama o yakmadı ve bir süredir restoranın dışında oturuyorum. Onu göremiyorum ve telefonlarıma da cevap vermiyor."

İçimden bir ses bunu ciddiye almamı söylüyordu.

Kaybolmamıştı, lastiği patlamamıştı ve değiştiriyordu.

Hayır, telefona cevap verir ve açıklama yapardı. Bir yerde durduğunu bana bildirmek için aramaması için tek bir neden düşünemiyordum.

Ayağa kalktım ve bilgisayarını açmış kabinde uyuyan Apollo'ya doğru yürüdüm.

Yeterince yaklaştığımda "Apollo," dedim.

Başını kaldırdı ve bana baktı, gözleri kan çanağına dönmüştü, saçları dağınıktı ve yüzü masanın üzerindeki çıkıntılarla buruşmuştu.

"Baker'ın telefonunu takip etmeni istiyorum."

Apollo gözlerindeki uykuyu sildikten sonra bilgisayarının ekranını değiştirdi ve çalışmaya başladı.

Anlamsız gibi görünen bir sürü rastgele harf ve rakam yazmasını izledim, bağırsakları gittikçe sıkılaşıyordu.

"Apollo," dedim. "Rawlins'in hâlâ burada olup olmadığına ve Holt'u almaya gelip gelmeyeceğine bakacağım."

"Onu ben alırım." Audric'in kapıda olduğunu görmek için başımı kaldırdım. "Neler oluyor?"

"Baker kayıp," dedim uyuyan Holt'u Audric'e teslim ederken. "Ve telefonuna cevap vermiyor."

Sonraki beş dakika hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini hissettim.

Başıma gelen tek iyi şeyi elde edene kadar yıllar boyunca çektiğim her şeyden parçalar ve parçalar.

Baker.

Onun
gülüşü.

Gülüşü.

Onun
şakaları.

Oğlu.

Apollo sonunda yazmayı bırakıp eğildiğinde kalbim tam anlamıyla çift zamanlı çalışıyordu.

Ekranda mavi bir nokta yanıp sönen bir harita belirdi.

Bölgeyi incelerken, "Keely'nin eski ofisinin hemen yanında," dedim.

Baker'ın yeri ekranda belirdiği gibi aniden kayboldu.

"Telefonu kapalı," dedi Apollo. "Yine de zorla açtırabilirim. Bana iki dakika ver."

Parmakları fazla mesai yapmaya başladı ama hareket edip etmediğini öğrenmek için kalmadım.

En son bulunduğu yere gitmem gerekiyordu.

"Kahretsin." Kapının önünde durdum. "Tek araç onda."

"Benimkini alabilirsin," dedi Audric, eski kamyonetinin anahtarlarını uzatarak. Ona teşekkür etmedim, sadece anahtarları aldım ve koştum.

Keely'nin eskiden çalıştığı eski ofis binasına gitmek yirmi dakikamı aldı.

Trafik her zamanki gibi korkunçtu ve arabaların etrafından kaç kez dolandığının bir önemi yoktu. Hiçbir yere hızlı gidemiyordum.

Bu berbat bir şeydi çünkü bisikletim olsaydı bu yolculuk çok daha kısa sürerdi.

Bilinen son konumuna doğru son dönüşümü yaparken telefonum çalıyordu.

"Alo?" Kabaca cevap verdim.

"Hâlâ orada. Bulunduğu otoparkın karşısındaki kameralara girdim ve lanet olsun Copper. Arabasını görebiliyorum. Ama lanet olsun, dostum. Onun olduğunu biliyorum çünkü doğru renkte, ama tamamen

ezildi," diye mırıldandı Apollo. "Ve onu ezen kişi de Reign. Onu zırhlı bir araca binerken görebildim. Tank değildi ama yine de Suburban'ın üzerinden geçen bir şeydi. Suburban'ı hiçbir şey olmamış gibi ezip geçti."

Midem bulandı.

"Siktir," dedim pedala daha sert basarken.

Kamyon öne doğru savruldu ve Walmart'ın çöp dolu alışveriş arabasını iten evsiz bir adamın yanından sıyrıldım.

Yanından geçerken çöpler havada uçtu ve ellerini hakaret edercesine havaya kaldırdı.

Devam ettim ve otopark girişinin ağzında durdum.

Her şeyi kavramam sadece iki nokta beş saniye sürdü ve kendimi durduramadan araca doğru koşmaya başladım.

Ekinlerin üzerinden geçmek için kullandıkları traktörlere benziyordu ama aracın kabini metalle kaplanmıştı.

Bu şeyin ev yapımı olduğu belliydi ama iyi yapılmıştı.

Bunu kim tasarladıysa harika bir iş çıkarmıştı, çünkü bunu durduracak hiçbir şey yoktu.

Yapacak tek bir şey kalmıştı, koşmaya başladım, yerden ayrıldığımda merdiveni kolaylıkla yakaladım. Kamyonun altına uzanan merdiven benim ağırlığımla aşağı çekildi ve kapı koluna uzanırken lanet olası şeyi bir ağaç gibi tırmandım.

Yukarıdan bir helikopter sesi geldi ama kapının açıldığını hissedince aldırış etmedim.

Sonra birdenbire gülen bir Reign'e bakıyordum.

Başını çevirdi, gözleri heyecanla parlıyordu ve beni gördü.

"Oh, hey, Copper!"

Lanet olası sürtük.

"Baker nerede?" Kendinizi araca çekmenizi sağlayan çubuğu parmaklarımla sıkarak tersledim.

"Şu arabada."

Boğazıma bir safra düğümlendi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu orada bıraktım." Neşeyle gülümsedi. "Copper, bebeğimizi alıp g ö t ü r d ü . Bunun yanına kalmasına izin veremezdim."

Bana ne oldu bilmiyorum ama birdenbire doğru düzgün göremez o l d u m .

Kırmızı bir sis görüşümü bulandırdı ve kör bir şekilde uzanıp Reign'i saçlarından tutarak dışarı çektim.

Ani acıyla çığlık attı ve emniyet kemeri takılıp onu koltuğunda tutunca barı bırakıp bıçağıma uzandım.

Saniyeler içinde elimdeydi ve bıçağım hazırды.

Emniyet kemeri çözüldüğünde, öfkem tamamen beni ele geçirdi.

Acımasız bir çekişle zırhlı araçtan kurtuldu.

YİRMİ BEŞ

*Laktoz toleranslıdır.
-Bakır'dan Bakır'a Metin*

BAKER

Hayatta kalmıştım.

Nasıl hayatta kaldığımı bilmiyordum.

Bir zamanlar gurur ve neşe kaynağım olan araba şimdi bedenimin etrafında karmakarışık bir haldeydi.

Başlangıçta oturduğum ön koltuk şimdi arka tarafla aynı hizadaydı.

Kaput neredeyse dümdüz yere yapışmıştı.

Arka kargo bölümü de paramparça olmuş, araçta tamamen ezilmemiş tek yer olarak arka koltuk bölümü kalmıştı.

Dışarı çıkmamın da hiçbir yolu yoktu.

Camlar, artık cam tutmamasına rağmen, açılı bir şekilde bükülmüştü.

Dışarı çıkmamın tek yolu üç yaşında bir çocuk kadar olmamdı.

Ama bana aksiyonun harika bir görüntüsünü veriyordu.

Bu aksiyon Copper'ın kırık beton üzerinde zırhlı araca doğru koşmasıydı.
Ne olduğunu bile bilmiyordum.

Mad Max'ten fırlamış bir şeye benziyordu. Kuşatmaya dayanabilecek devasa, traktör, tank görünümlü bir şey.

Copper kendini havaya fırlattı ve aracın arka tarafındaki merdiveni yakaladı.

Birkaç güçlü çekişle hantal vücudunu merdivene dayadı ve kapıyı çekerek açtı. Yüzü hırçın görünüyordu ve araç o kadar uzaktayken bile yüzündeki saf öfkeyi okuyabiliyordum.

Zırhlı araç hafifçe dönerek adamın gözden kaybolmasına neden oldu.

Sirenler çalmaya başladı ve Copper'ın Reign'i ve o aracı kontrol altına almasını umarken ve dua ederken gözlerimi kapattım.

Üstümden yüksek bir thwap-thwap sesi geldi ve akşam haberlerinin de dikkatini çekip çekmediğimizi merak ettim.

Yüzümü pencerenin oyuk yarığına dayayarak öne doğru bastırdım ve Reign'in bedeninin dışarı düştüğünü gördüğümde nefesim kesildi.

Reign kendini aracın yolundan çekmek için hamle yaptı ama artık çok geçti.

Aracın altına yuvarlanmıştı ve düşüşünün momentumu onu hareket eden lastiklerin yoluna taşımıştı.

Tekerlek kafasına yaklaşırken gözlerimi sıkıca kapattım.

Çılgılık atacak zamanı bile olmadı.

Bağırışlar üzerine gözlerimi açtım ve siyah bir deniz gördüm.

Askerler gelmişti.

Taktik pantolonlu adamlar etrafı sarmıştı.

Zırhlı araç durdu.

Copper zırhlı araçtan atladı ve bakışlarını benim Suburban'ıma doğru çevirdi.

Yüzünün arabanın ne kadar dağınık olduğunu fark ettiği anı gördüm. Hayatta kalmamın hiçbir yolu yoktu. Yüzündeki mutlak yıkım hayatımın sonuna kadar benimle kalacaktı. Kolumu aceleyle parçalanmış camdan dışarı uzattım ve ne gördüğünü anladığı anı gördüm.

Yüzünü aydınlatan gülümsemeyi de asla unutmayacağım.

Kıçını bana doğru çekerken yüzünü kaplayan rahatlamayı da.

Enkazdan yaklaşık on adım ötede durdu ve yüzü yine tamamen değişti.

"Yapma."

Kolumu geri çektim ve arkama baktım ama diğer tarafta görebileceğim bir delik yoktu. Bu yüzden Copper'ın gördüğünü ben de göremedim.

"Çakmağı yere bırak."

"Siktir git!"

"Çakmağı yere bırak, dostum," diye tekrarladı Copper. "Burası polis kaynıyor. Asla kaçamazsın."

"Kaçmama gerek yok!"

İşte o zaman diğer tarafta kimin olduğunu anladım. Joey.

Ne oluyor lan?

"Yapma," diye tekrarladı Copper.

"Neden beni rahat bırakmıyorsunuz anlamıyorum," diye hırladı Joey.

"Efendim," dediğini duydum göremediğim memurlardan birinin. "Geri çekilin. Şimdi."

Memurun Copper'la mı yoksa Joey'le mi konuştuğundan emin değildim ama Copper kılını bile kıpırdatmadı.

"Eski nişanlına karşı tam bir pislik olmanın dışında, burada yanlış bir şey yapmadın."

"Az önce karımı öldürdün."

"Karını mı?" Copper şaşkın görünüyordu.

"Yani göze göz," dedi Joey. "Sen benimkini öldürdün, ben de seninkini."

"Şu anda neden bahsediyorsun?" Copper da en az onun kadar şaşkın görünüyordu.

"Nişanlım!" Joey böğürdü. "Onu o traktörle ezdin! İnternette tanıştık. Adı GamergirlU2. O benim ruh eşimdi."

GamergirlU2'yi hatırladım.

Joey'e bebekle ya da evle ilgili bir konuda bana yardım etmesi gerektiğini ve döndüğünde Gamergirl'ün çevrimiçi olacağını söylemiştim.

Bunu önerdiğimde bana siktir olup gitmemi söylemişti ve Joey'nin çocuğumuzla ilgilenmek yerine onunla oynadığını ilk fark ettiğimden beri oyuncu etiketinden nefret ediyordum.

İkisinin aynı kişi olma ihtimali neydi ki? "Joey," dedi otoriter bir ses. "Geri çekil."

"Ateş etmeyin," dediğini duydum başka birinin. "Kıvılcım gazı tutuşturabilir ve her şey alevler içinde kalır."

Siren sesleri gittikçe yaklaştı ve başımı arabanın parçalanmış metaline yaslarken gözlerimi kapattım.

"Bu benden alacağın son şeydi," diye hırladı Joey. Gözlerimi açtım ve bakışlarım Copper'ınkilerle kilitlendi.

Bakışlarımızda aynı anda pek çok şey parladı.

Aşk. Dehşet. Kafa karışıklığı. Tekrar aşk. Sonra umutsuzluk. Ne olacağını biliyorduk.

Diri diri yanacaktım ve onun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Kafasının lastiğin altından çıkma sesi hoşuma gitti." Joey hırladı.

"Sonunda ondan kurtulduğuma sevindim," dedi Copper, bakışları hâlâ benimkilerdeydi. "Senin olması her şeyi daha da tatlı kılıyor."

Copper buna inanmadı.

Yaptıklarından ve kızın nasıl öldüğünden daha sonra pişman olacaktı.
Ama şimdilik bir oyun oynuyordu.

Çok tehlikeli bir oyun.

Joey'nin öfkeli uluması, onun bana karşı asla **b ö y l e** bir duygu hissetmediğini anlamamı sağladı.

Hayır, bu hastalık derecesinde bir saplantıydı. Ona bu kadar bağlı olması çok şey anlatıyordu.

"Umarım sonunda dünyayla aranı düzeltmişsindir, çünkü o yandıktan sonra sıra sana gelecek."

Sonra başka konuşma olmadı.

Copper öne doğru sarsıldı, iri vücudu arabanın göremediğim bir kısmına çarptı.

Arkadan daha fazla itiş kakış ve ardından Copper'ın bir zamanlar bulunduğu boşluğu daha fazla polis doldurdu.

Gözlerimi tekrar kapattım ve Joey'nin tavsiyesine uyarak kendimi dünyaya kabul ettirdim.

Bana Holt'u verdiği için O'na şükrettim.

Bana Copper'ı verdiği için teşekkür ettim.

Bana birkaç günlük evlilik mutluluğu verdiği için O'na şükrettim. Babam için O'na şükrettim.

Bağışmalar devam etti ama ben dua etmeye devam ettim.

Sert bir el yanağıma dokunana kadar durmadım.

Gözlerimi açtım ve tanıdık mavi gözlere kilitlenince nefes nefese kaldım.

"Copper."

"Buradayım," dedi. "Joey'nin işi bitti."

"İşi bitti mi?" diye sordum.

"Öldü. Ölmedi. Bilmiyorum. O polislerden biri yüzünün yan tarafına bir asp ile vurdu. Ölmediyse bile ölmüş olmayı dileyecektir," diye mırıldandı Copper. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye söz verdim. "Dışarı çıktı ve ben donakaldım, kaçıp kaçmamam gerektiğinden emin değildim. Ama anahtarlarım ondaydı ve ön cebinde silah olabileceğini düşündüğüm bir şey vardı, ben de olduğum yerde kaldım. Zırhlı araç yanaştı ve o da bindi. Başka biri indi ve şuradaki sütunlardan birinin yanında durmaya gitti. Sanırım o Joey'di." Başımı salladım. "Sonunda inmeye karar verdiğimde, o şeyi doğrudan bana doğru sürüyordu. Ben de arkaya atladım ve döşeme tahtasının üzerine uzandım. Tam üstümden geçti ve her iki tarafa da çarptı. Beni arka koltukta tamamen ıskalaması bir tesadüf müydü yoksa ne yaptığını tam olarak biliyor muydu emin değilim." Aracın etrafında toplanan insan kalabalığına doğru baktım. "Öldü mü?"

"Muhtemelen," diye itiraf etti. "Kontrol etmedim ama bir şey patladı. Umarım kafasıdır."

Yüzümü buruşturdum. "Bu iğrenç."

"Birlikte olduklarına dair bir fikrin var mıydı?" diye sordu.

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Birlikte olduklarını sanmıyorum. Neden bahsettiğinden emin değilim. Bir kız için oyuncu etiketini hatırlıyorum ama ondan bahsedildiğini hiç duymadım. Ve sanırım Reign gibi benzersiz bir ismi hatırlardım."

"Sanırım Apollo'nun biraz araştırma yapması gerekiyor," diye itiraf etti Copper.

"Efendim," diye cevap verildiğini duydum yanımda bir yerden. "Geri çekilin ve onu çıkarmak için ne yapabileceğimize bir bakalım."

Copper geri çekildi ama DFD-Dallas İtfaiyesi- beni can havliyle araçtan çıkarırken onu görebileceğim bir yerde kaldı.

Ellerimi kulaklarımın üzerinde tuttum ama bakışlarım doğrudan Copper'a kilitlendi. Sonunda özgür kalana kadar bir saatten fazla bakışlarımı üzerinde tuttu.

Tekrar kollarına döndüğümde, yaşamama izin verdiği için O'na bir kez daha teşekkür ettim.

Mutlu olmayı hak ediyordum.

Ve kocamın bunu başaracağından hiç şüphem yoktu.

YİRMİ ALTI

*İç huzur dört kelimeyle başlar: Benim sorunum değil.
-Copper'dan Baker'a metin*

BAKIR

Sadece dramın bittiğini *düşünmüştük*.

Reign ölmüştü. Joey cinayete teşebbüs ve binlerce farklı şeyi yapmamaktan beş yüz bin kefaletle gözaltında tutuluyordu - olay yerindeki polisler kefaletini yükseltmek için birçok yaratıcı yol bulmuşlardı, böylece suçlarını tekrarlamak için dışarı çıkmayacaktı - ve Apollo Joey ve oyuncu kızını araştırmakla meşguldü.

Bu yüzden kulüp binasında buluştuk.

Şu anda Holt yine göğsümde uyurken -hastaneden eve geldiğimizde Audric'in Holt'u ve kendisini Baker'ın evine götürmek için başka birinin arabasını ödünç aldığını görmüştük- olayın başlamasından on iki saat sonra kulüp binasında oturuyordum.

"Joey'nin konuştuğu kişi Reign değildi. Reign'in kardeşi Sonny'ydi. Joey ile oynayan Sonny'ydi. Sonny, Baker'ı Copper'dan uzaklaştırmak için Joey'den yardım alma fikrini Reign'e verdi ve Reign de Joey'i

Şehir merkezindeki zırlı kamyonla ilgili küçük fıaskosundan sonra saklanmasına yardım et," dedi Apollo.

"Peki Sonny nerede?" diye sordum.

"Hâlâ Reign'in olması gereken yerde kilitli," diye yanıtladı Apollo. "Hey, o pastanın hepsini yiyecek misin?"

Bir haftalık düğün pastamdan Apollo'ya baktım, sonra tekrar geri döndüm. "Bu son parça."

"Sana cevap verebilmek için bütün gece uyumadım," diye atıldı Apollo. "En azından pastayı benimle paylaşabilirsin."

"Bana bu kadar büyük bir iyilik yaptığın için normalde pastayı seninle paylaşmayı sorun etmezdim," diye itiraf ettim. "Ama bu benim düğün pastamdı, dostum."

Sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi, "Üstünü sakladım," dedi. "Bu çok tatlı bir davranıştı, değil mi?"

"Elbette." Gözlerimi devirerek ona pastadan büyük bir ısırık uzattım. "Joey hakkında başka bir şey var mı? Sadece saf bir salak olması mı?"

"Banka hesabında kalan parayı Reign'in hayatını finanse etmek için kullanması dışında, hayır," dedi Apollo. "Sonny hâlâ gözaltında ve yakın zamanda çıkmayacak. Güney Dakota'daki tıp uzmanlarına kendisini iyileştirmeleri için gönüllü olarak tam yetki verdi. Çıkabilirsin dediklerinde çıkıyor ve incelediğim dosyalara göre, başına bir sürü şey gelmiş. Gerçekten üzücü. Çocukluğunu bilmek ister misin?"

Başımı salladım.

Bu beni ne kadar hıyar yapsa da, artık hiçbir umurunda değildi. Reign'in cenazesinin ne zaman olduğunu bilmek istemiyordum. Kardeşinin nerede olduğunu ve orada daha ne kadar kalacağını bilmek istemiyordum. İki kardeş hakkında da hiçbir şey bilmek istemiyordum.

Karımın neredeyse yakılarak öldürölmesine tanık olmak, hissettiğim her türlü sempatinin pencereden uçup gitmesi için yeterliydi.

"O zaman sana söylemeyeceğim." Apollo kıkırdadı. "Karını evde mi bıraktın?"

"Evet, sadece Holt ve ben," dedim. "Araba alışverişine gideceğiz. Baker'ı da getirmeyi teklif ettim ama inatla reddetti. Ben de Holt'u alıp çıktım. Ayrıca durup kayınvalidemlerle konuşacağım ve bana bir ev inşa edip edemeyeceklerini soracağım."

"Gölün üzerinde mi?" Apollo sordu.

"Başka nerede olmak isterdim ki?" diye sordu. "Şehir hayatı bana göre değil. Nefes alacak yer istiyorum ve gecenin bir yarısı işemek için kalktığımda ne yaptığımı bilen birinin evinin bana bu kadar yakın olmasını istemiyorum."

Apollo homurdandı. "O süslü dairende bu konuda endişelenmek zorunda kaldığını hiç sanmıyorum."

"Hayır," dedim, "ama bebek bokunu, yiyecekleri ve ihtiyacım olan diğer her şeyi on kat yukarı taşımak sıkıcı ve zaman alıcı. Ayrıca Holt'un kanatlarını açması için yer istiyorum. Çocuk her şeye karışıyor."

Apollo'nun gözleri nihayet bilgisayarından başını kaldırdı ve gözlerindeki hüznü neredeyse nefesimi kesecekti.

"Sakin gitmesine izin verme Copper," dedi Apollo huysuzca. "Bir gün gözünü kırparsın ve artık o bebek sarılmalarını alamazsın. Bir gün onu kucağına alacaksın ve bunu bir daha asla yapamayacaksın. Bir gün, onun son kez emekleyişini izleyeceksin ve bunu hiç bilmeyeceksin bile. Bir gün banyoda yardıma ihtiyaç duymaktan kendi başına yapabilmeye geçecek." Sesi korkunç geliyordu. "Gözünü kırpma, dostum. Gözünü kırpma."

Sözleri karşısında tıkanmışım ve şu anda Holt'u kollarımda tutuyordum.

Holt hakkında sevdiğim her şeyi düşündüm. Henüz deneyimlemediğim her şeyi.

Ve Apollo'nun bir daha asla sahip olamayacağı her şeyi.

"Siktir, Apollo." Sesim kalındı.

"Çocuğumu kalbimin her atışında özlüyorum." Apollo gözlerini kaçırdı ve hızla konuyu değıştirdi. "İnşaat planlarının üzerinden geçmek ister misin?"

Oturdum ve onunla birlikte inşaat planlarının üzerinden geçtim.

Daha sonra onu barda otururken bıraktım ve yola çıkarken Apollo Holt'un başını yumuşak bir şekilde okşarken kalbim sızladı.

Bir saat sonra Mercedes bayisindeydim.

Ondan iki saat sonra yepyeni bir arabayla uzaklaşıyordum ve Cutlass'ım bir saat içinde Baker'ın evine geri teslim ediliyordu.

Geri döndüğümde Holt ve ben eve girdik ve Baker'ı tam olarak bıraktığımız yerde bulduğumuzda şaşırmadık.

Gerçi şimdi televizyon seyretmiyor, uyuyordu.

İçeri girdiğimizi duyunca tek gözünü açtı ve "Yorgunum," dedi. Sırıttım.

"Yeni arabayı görmeye gelemeyecek kadar mı yorgunsun?"

"Ne renk?" diye sordu.

Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. "Mor."

Bunun üzerine canlandı. "Gerçekten mi?"

"Bayinin sahibinin özel sipariş arabasıydı. O gün yeni gelmişti. Sadece üç kilometre yaptı." Anahtarları cebimden çıkardım ve onun üzerinde havada sallandırdım.

Artık iyice uyanmış olan ve bayinin personel mutfağından aldığı elma püresiyle kafayı bulan Holt anahtarları almak için hamle yaptığında gülümsedi.

Anahtarları almak için öyle çılgınca bir hamle yaptı ki, onu yerinde tutmak için kalçalarından yakalamak zorunda kaldım.

Baker kıkırdadı ve ellerini kaldırarak bekledi.

Ayak bileklerinden tutarak onu yavaşça aşağı indirdim. Kıkırdadı ve bu kulaklarıma müzik gibi geldi.

Holt'un ağzından salyalar akıp çenesine düştüğünde Baker'ın kahkahalarla gülmesi de kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

"Mor arabana binip bir inşaatçının ofisine gitmeye ve bazı ev tasarımlarını incelemeye ne dersin?" Alay ettim.

Bunun üzerine oldukça hızlı bir şekilde doğruldu. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim. "Ofisi yapacaklarmış ama ekipleri böleceğini ve her ikisine de başlayabileceğini söyledi. Aileyi listenin başına koydu."

Gözlerindeki heyecan bulaşıcıydı.

Zıpladı ve ben de üzerindeki kıyafetlere bakıp sııttım.

Eşofmanım.

Eşofman altım. Ve çoraplarıma.

"Bugün sen de bir şeyler giydin mi?" diye sordum.

"Hayır," diye itiraf etti. "Külot sayılmaz."

Holt'u yana doğru uzattım ve onu kollarıma çektim.

"Bugün bir şey başardım."

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Evet." o nefes aldı, onu nefes BANYO benim dudaklar. "I
yapılmış bir randevu."

Kaşlarım kalktı.

"Aslında iki tane."

"Ne tür randevular?" diye sordum.

"Biri benim ve Holt'un soyadını değiştirmek için," dedi. "Diğeri de hâlâ doğru yolda olduğumdan emin olmak için."

Başımı öne eğdim.

"Doktor aldığın ilaçlar hakkında ne dedi?" diye sordum. "Ne kadar daha kullanmanı beklediklerini söylediler mi?"

"Birkaç ay daha, sonra beni süttten kesmeye başlayacak." Gülümsemesi daha yumuşaktı. "Destek almanın çok yardımcı olduğunu söyledi. Beynim ilaçları daha hızlı işleyebiliyor. Her şeyin stabilize olmasından memnun ve yaptığım şeyi yapmaya devam etmem gerektiğini söylüyor."

Sırıttım şehvet dolu bir hal aldı. "Beni yapmaya devam etmene kesinlikle yardım edeceğim."

Gözlerini devirdi ve Crocs'larını bıraktığı odanın köşesine yöneldi.

"Şu anda dışarının yüz yedi derece olduğunu farkındasın, değil mi?"
Merak ettim. "Pek kapüşonlu havası yok."

Göz kırptı. "Bunun altına kendi şortumu da giyiyorum. Isınırsam kapüşonluyu ve eşofmanları çıkarırım."

Ve gerçekten de ısınmıştı.

Özellikle de bina fiyatlarının ne kadar yüksek olduğunu görünce.

Dört bin metrekarelik bir ev için öngörülen rakamlar ona astronomik geliyordu.

"En ucuz dolapları alabiliriz." Alnını sildi. "Burası sıcak mı?"

Masamın karşısındaki adam sırttı. "Hayır. Öyle olduğunu söyleyemem. Bu ofisi kendim yalıtım. Burası tam altmış dokuz derece. Tam istediğim gibi."

Endişeli gözleri benimkilerle buluştu ve ben de kalçasını sıktım. "Merak etme. Bu bende var."

Başını salladı ve başka tarafa baktı ama boynundaki ve sırtındaki kaslar gevşerken omuzları düştü.

Ve günün sonunda, bazı planları hazırlayabilecekleri bir sonraki hafta tekrar buluşmak üzere anlaştık.

Bundan bir hafta sonra hem ofis hem de ev için nihai planları onayladık.

Bundan bir ay sonra, barın arka yarısını tamamen yıkarken gölün temelini attılar.

Bundan altı ay sonra, duvarlar, alçıpan ve çatı yerindeydi.

Bundan bir yıl sonra, göl kenarındaki evimize taşındık ve olmasını istediğimiz her şeye sahiptik.

EPİLOG

Senin deliğin benim hedefim.

-Tişört

BAKER

"Bugün kız kardeşlerinle öğle yemeği mi yiyeceksin?" Copper bizim için bir fincan kahve doldururken bana sordu.

Holt ona doğru koşup pantolonunu çekti ve her sabah Holt için hazırladığı küçük fincan -tek bir buz küpüyle soğutulmuştu- onun yanındaki tezgâhta duruyordu.

Annesi ve babası gibi olmayı severdi - benden çok Copper gibi
-Bu da hepimiz gibi kahve içmek demekti.

Webber birkaç dakika sonra içeri girdi, telaşlı görünüyordu. "Ne oldu?" Kahvemden bir yudum alırken sordum.

Antidepresyon ilaçlarını bırakalı altı ay olmuştu ve kendimi yeni gibi hissediyordum.

Karanlık artık beni ele geçirmiyordu. Artık iyi bir ebeveyn olamayacağımdan endişelenmiyordum. Artık ertesi gün uyanmanın ne anlamı olacağını merak etmiyordum.

Tüm bu kötü düşüncelerin yerini yeni, daha iyi, daha heyecan verici düşünceler aldı.

Mesela yeni ofisimi neyle dekore edecektim?

Seçebileceğim iki tane vardı ve ikisini de kullandım.

Gerçi Copper'ın gerçek ofisindeki sadece bana ait değildi. Hayatımın aşkıyla paylaşıyordum.

Ama kendi köşemi dekore ettim ve bunu parlak renklerle yaptım çünkü beni mutlu ediyorlardı.

"Duydun mu?" Webber sordu.

"Neyi duydum mu?" Ben de sordum.

"Joey hakkındaki haberleri," dedi Webber. "Anlaşılan hapisten çıkınca taşınmaya karar vermiş."

Joey'den bahsetmişken, bir yıl hapis ve üç yıl şartlı tahliye cezası almıştı.

Sanırım sadece birini öldürmekle tehdit etmek ömür boyu hapis cezası gerektirmiyordu.

Bu hem Copper'ı hem beni hem de kulübün geri kalanını kızdırmıştı ama bu yüzden uykularımız kaçmamıştı.

Gerçi dün dışarı çıktığında Copper onu hapishane duvarlarının önünde karşılamış ve artık Teksas eyaletinde yaşamayacağını kesin bir dille söylemişti. Eğer bir yerde yaşayacaksa, bu benden ve Holt'tan binlerce ve binlerce mil uzakta olacaktı.

Copper, Joey'nin otobüs bileti alışını izledi, en azından bana öyle söyledi.

Başka bir şey yapıp yapmadığını sormadım.

Joey'e beynimde mümkün olduğunca az yer vermeye çalıştım. "Bu doğru mu?" Copper sordu.

Webber gözlerini devirdi. "Sanırım bu karara varmasına sen yardım ettin."

Copper omuz silkti. "Ya bu olacaktı ya da onu öldürecektim. O da kolay olanı seçti."

Webber homurdandı. "Peki, artık bunu bildiğinize göre, kızımın bir motorcuyla baloya gitmesi konusunda ne yapacağımı söylemeye ne dersiniz?"

Kıkırdadım. "Bir motorcu, ha? Hangi kulüpten?"

"Uncertain, Texas'tan biri. Babası bir Aziz'di." "Siktir," diye homurdandı Copper.

"Bir Aziz'in nesi varmış?" diye sordum.

"Pek bir şey yok. Sadece biraz psikopattırlar," dedi Webber. Kaşlarım kalktı. "Psikotik mi?"

"Coşkulu," dedi Copper. "Çocuk hangisine ait?" "Kimin

umurunda?" Webber ellerini havaya kaldırdı. "Hayatımı sikeyim.

"Motorcularda yanlış bir şey yok dostum," dedim. "Benim de harika bir tane var."

Webber homurdandı. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Hey, kesinlikle öyleyim." Copper yakasını düzeltti.

Ayağa kalktım ve kocamın gülümseyen dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sonunda görebildiğine sevindim, tatlım."

Göz kırptı ve yemin ederim ki bu göz kırpma hâlâ kalbimi yerinden oynatacak güçteydi. "Hey, Webber."

"Evet?" Webber kuşkulu bir sesle sordu. "Birkaç dakikalığına bebek bakıcılığı yapmak ister misin?"

Webber iç çekti. "Aman Tanrım."

Copper hızla ayağa kalktı, sadece beni omzunun üzerinden atacak kadar eğildi. "Dolapta biraz peynirli puf var. Bu onu on dakika boyunca mutlu edecektir."

"Tek ihtiyacın olan bu mu, ihtiyar?" Webber Holt'u kaldırmak için eğildi.

"Eminim bunu biliyorsundur, Webber. Ama ebeveyn olduğunda, hızlı sikişme sanatını öğreniyorsun."

Webber inledi. "Haklısın."

Kocamın en iyi arkadaşım dediği adama el salladım, sonra Copper köşeyi dönüp yatak odamıza girdiğinde onu gözden kaybettim.

Ev mükemmeldi.

Baştan sona her boya rengini, yastığı, pervaz stilini, köşe yuvarlağını ben seçmişim. Adını siz koyun, ben seçmişim.

Ama en sevdiğim oda yatak odamızdı.

Büyüktü, açıktı, göle bakan tavandan tabana, duvardan duvara pencereleri vardı ve Copper'la yakında doğacak kızımızı yaptığımız yerdi.

Gerçi Copper bunu henüz bilmiyordu.

Son iki hafta içinde ona yüzlerce kez söylemeyi planlamıştım ama bugüne karar vermişim.

Şimdi.

Webber'ın içeri girmesinin asıl nedeni buydu.

Joey'i daha az umursayamazdı.

Kızının kiminle çıktığı umurunda bile değildi.

Sadece ve sadece tek bir şey için buradaydı, kocama bu anı yaşatabilmem için Holt'a göz kulak olmak.

"Bekle," dedim beni yatağa atıp üzerimde sürünmeye başladığında. "İşe koyulmadan önce son bir şey daha var."

Gözlerinde sabırsızlık parlıyordu. "Ama işe gitmem gerekiyor, Holt'un doktor randevusu var ve kim bilir Webber'ın ne yapması gerekiyor."

Tekrar vücudumda gezinmeye başladı ama ben hemen yataktan kalkıp yerde sakladığım bir kutuya doğru koştum.

Eğildim, aldım ve ona uzattım. Kaşlarını çattı, bakışları yoğunlaşmıştı. "Nedir bu?" "Aç şunu," diye önerdim.

Katlanmış iki elimi çenemin altına koydum ve kapağı açmasını bekledim. Kapağı açtığında dondu kaldı.

Çok yoğun ve kendinden geçmiş bakışları bana yöneldi. "Sen gerçek misin?" Dudaklarımda yavaş bir gülümseme kök saldı. "Evet, gerçekten, gerçekten."

Başını salladı ve sonunda tamamladığı ofisindeki masasına koymak üzere bastırduğım beşe yedi ebadındaki fotoğrafı çıkardı.

Fotoğraf bir hamilelik testine aitti -çünkü doktora gidip müstakbel bebeğimizi erkeğim olmadan görmem mümkün değildi- ve Polaroid Instant Camera kullanarak bastırmıştım.

"Bebeğim," diye nefes aldı. "Şu anda ciddi misin?"

"Ölümcül," dedim. "Bütün hafta sana bunu söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalıştım ama birileri işte delicesine meşgul."

Bana doğru uzandı ve ağzı anında benimkinin üzerindeydi.

Kıyafetler gitti ve vücutlarımız birbirini buldu.

Saniyeler içinde içimi dolduruyor, benimle sadece dünya kadar vaktimiz varken yaptığı tatlı, tutkulu sevişmeyi yapıyordu.

"Bir daha asla kötü bir hamilelik yaşamak zorunda kalmayacaksın," diye söz verdi. "Her adımında yanında olacağım."

Sözünü bir öpücükle noktaladı.

"Her bez değişiminde orada olacağım. Her beslenmede. Her uykusuz gecede," diye devam etti, yavaşça içime doğru sallanarak. "O kadar mutluyum ki şu anda ağlayabilirim, Baker Clayborne."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve fısıldadım, "Benim kadar mutlu değilsin. Bana bir kadına nasıl davranılması gerektiğini gösterdin. Beni ve oğlumuzu ilk sıraya koydun. Ona, onu dünyaya getiren adamdan daha iyi davrandın. Hayatımın geri kalanında, bunu sana asla telafi edemeyeceğim. Ama benim için ne kadar değerli olduğunu bilmeni sağlamak için sana her şeyimi vermeye devam edeceğim."

Alnı benimkinin üzerine düştü ve dudaklarıma doğru hırslayarak şöyle dedi: "Bana daha fazla tek bir şey bile vermek zorunda değilsin ve asla ödeşemeyeceğiz. Seni kurtardığımı düşünebilirsin tatlım ama aslında sen beni kurtardın. Hayatın yaşamaya değer olmadığını düşündüğüm bir anda beni hayata döndürdün."

Beni gezegendeki en mutlu adam yaptın ve az önce paylaştığın haber sadece bana her gün hediye ettiğin güzelliğe katkıda bulunuyor. Seni nefesim kesilene kadar seviyorum, Baker. Bu hayatı daha iyi yapabilecek tek şeyi bana tam anlamıyla verdin. O gelene kadar sabırsızlanıyorum."

"O mu?" Alay ettim. "Kız olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum." Gözleri parlıyordu. "Cidden benden bir şey saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Biliyor muydun?"

"Biliyordum. Sonogramı reddettiğinde de oradaydım." Güldü. "Konu sen olunca takipçi tavrımı asla bırakmayacağım."

Kollarımı boynuna doladım ve sıktım. "Acele et. Otuz dakika içinde ofiste olmalısın."

Eve çarptı. "Ofisin canı cehenneme."

Dudaklarına karşı sııttım. "Düşünme şeklini seviyorum."

Sekiz ay sonra

Holt, Copper'ın kollarından birinde, yeni bebeğimiz Lilah da diğerinde uyuyordu.

Fotoğrafi çektim, Polaroid'in makineden fışkıran gürültüsü odayı doldurdu.

Copper'ın gözleri kırpışarak açıldı. "Sen ve o kamera."

Fotoğrafi göğsüme koydum. "Bu kadar seksi ve mükemmel olmayı bırak, ben de fotoğrafları bırakayım."

Gözleri parladı ve ofis masasının arkasındaki mantar panoyu dolduran binlerce başka fotoğrafın bulunduğu masaya doğru yürüdüm.

Serbest bir raptiye ile yerine tutturdum ve sonra duvara bir bütün olarak daha iyi bakmak için geri çekildim.

Hayatımızı özetliyordu.

Truth Tellers kulüp evindeki ilk fotoğrafımız, Holt Copper'ın kollarında uyurken ve ben kollarımı Copper'ın kalın boynuna dolamış gülümserken.

Bakışlarım bir sonrakine kaydı.

Copper, Holt'u havaya kaldırmış, ellerine geri gelmesini bekliyordu.

Bir sonraki Holt, Copper'ın kollarından baş aşağı sallanıyordu, ikisinin de yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Ben, yerde, Copper'la yüz yüze, onunla bilek güreşi yapıyorum.

Ben, Copper'ın kollarında, bisiklet kalçalarımızın arasında, havada patlayan havai fişekleri izlerken. Holt, ayaklarımızın yanında yerde, bizimle birlikte yukarı bakıyor.

Ben, Copper'ın masasında, Copper'ın yeni iş plaketinin fotoğrafını tutuyorum.

Alt köşedeki her zamanki gibi beni duraksattı. Babam Copper'ın yanında, Holt Copper'ın kollarında, onlar gülerken.

Annem, kız ve erkek kardeşlerimle aramız hâlâ çok iyi değildi ama bunun üzerinde çalışıyorduk.

Erkek kardeşlerim için bu, kız kardeşlerim ve annem için olduğundan daha kolaydı. Kız kardeşlerim annemin tarafını seçmişti.

Annem her ne kadar çabalasa da hayatımla ilgili fikirleri vardı ve ben bunlara hiç katılmıyordum.

Ama torunlarıyla vakit geçirebilmek için çenesini kapalı tutmayı tercih etti.

Gerçi bunu babam ve kardeşlerim gibi tek başına yapamıyordu.

"Bebeğim?"

Bakışlarımı babamın fotoğrafından ayırdım ve panodaki en yeni ikinci fotoğrafı buldum.

Holt, Copper, Lilah ve benim hastanede, Lilah'ın doğduğu gün -uyuyan Lilah hariç- hepimizin gülümsediği bir fotoğraf.

Gözlerimdeki yaşları silerek omzumun üzerinden kocama baktım. "İyi misin?" diye sordu.

Bunu bana çok sorardı.

Lilah'ın hamileliğinde şimdiye kadar Holt'ta yaşadığım yıkıcı depresyonu yaşamamıştım ama Lilah rahimden çıkalı henüz bir hafta olmuştu.

"Şimdiye kadar çok iyi," diye söz verdim.

Gözleri yüzümü inceledi. "Değişirse bana haber ver."

Döndüm, duvara yaslandım ve onu inceledim. "Bence sen benden önce öğrenirsin, bebeğim."

Gözleri yumuşadı. "Haklısın. Yapardım."

Omuzlarım çöktü. "Seni çok seviyorum Copper."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı, bunu yaparken iki çocuğu da itip kaktı.

Sadece birkaç adım önümde durdu ve yüzüme baktı.

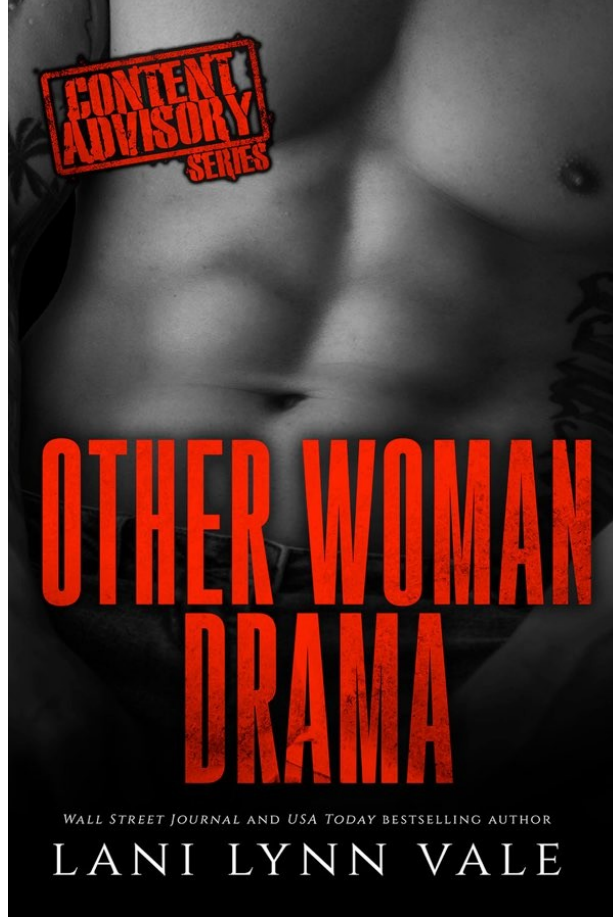
O bu kadar yakınımdayken her zaman olduğu gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Kalbimi çarptırıyorsun Baker," diye cevap verdi. "Sen ve kollarımdaki bu ikisi. Sen beni yeniden bir araya getirene kadar bu kadar kırıldığımı hiç bilmiyordum."

Sertçe yutkundum. "Sen hiç kırılmadın, Copper. Sadece çürüktün." "Her neyse o." Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ben şimdi senin sayende daha iyi."

SIRADA NE VAR?

Content Advisory serisinin bir sonraki kitabı [OTHER WOMAN DRAMA](#)'yı arayın!

Yeni kitapların ne zaman çıkacağını öğrenmek için

HABER BÜLTENİME BUGÜN KAYDOLUN

www.lanilynnvale.com/newsletter

TEŞEKKÜRLER

Golden Czermak-Fotoğrafçı

Kardeşimin Editörü & Ink It Out Editing-Editörlerim

Frauke Spanuth-her şeyim kadın. Biçimlendirici, kapak tasarımcısı, teaser yapımcısı, web sitesi tasarımcısı. Aklınıza ne gelirse, benim için yapıyor!

Annem-Bu kitabı sekiz milyon yedi yüz yetmiş üç kez okuduğun için teşekkür ederim.

Betalarım. Cidden, sensiz ne yapardım bilmiyorum.

LANI LYNN VALE YAZARININ DİĞER ESERLERİ

ÖZGÜR KUŞLAR

Boomtown Otoyolu

Umrunda Değil

Biri Daha Tozu Yuttu

Hayatımın Son Günü

Teksas Kasırgası

Ben Dans Etmem

DIXIE WARDENS MC'NİN KAHRAMANLARI®

Işıklar Sirenime

Halligan Baltama

Kevlar Yeleğime

Anahtarlar

Kelepçelerime Şarj

HattımaHayat

Uçuşuma

Zekamın Karşılığı Yanlışımın

Doğrusu

Annene Gerçek Olup Olmadığımı Sor

KOD 11- KPD SWAT

Merkez

Kütle Çift

Musluklu

Patlama

Anahtarı

İnfaz Stili Charlie

Foxtrot Öldürme

Atışı

Coup De Grace

BELİRSİZ AZİZLER

Whiskey Neat

Jack & Coke

Buzlu Votka

Kötü Elma Kirli

Anne Paslı Çivi

KİLGORE ATEŞİ SERİSİ

Şok Tavsiye

Edilen Parlama

Noktası Oksijensiz

Kontrollü Yanma

Söndürme

BÜYÜK EJDERHALAR SERİSİNİ SEVİYORUM

Büyük Ejderhaları Seviyorum ve Yalan

Söyleyemem Ejderhaların da Sevgiye İhtiyacı

Var

Oh, Ejderham

DIXIE WARDEN REDDEDİYOR

Sakal Modu

Sakaldan

Korkun Sakalın

Oğlu

Ben Sadece Sakal İçin

Buradayım Sakal Bana Yaptırdı

Sakal Yukarı

Sakal Aşkı İçin

Hukuk & Sakal

BEYZBOLDA AĞLAMAK YOKTUR.

Pitch Please

Quit Your Pitchin'

Dinle, Saha

DOLU YAĞDIRANLAR

Hail No Go

to Hail Burn

in Hail What

the Hail

Meryem Ana'yı .

Selamla .

BASİT ADAM SERİSİ

Biraz

Umursamıyorum

Belki İstemiyorum

Get You Some

Ain't Doin' It

Too Bad So Sad

BEAR BOTTOM GUARDIANS MC

Mess Me Up

Talkin' Trash How

About No My Bad

Bir Şans, Böyle Olur

Şeyler

Şık Tutun .

İspiyoncular Dikiş

Alır F-Bombası

GÜNEYLİ CENTİLMEN SERİSİ

Hissy Fit

Tanrım Merhamet

Et Çirkin Olmayı

Bırak

KPD MOTOSİKLET DEVRİYESİ

Deliliğini Sakla

Ben

Yapmamayı

DeğildimTercih

Ederdim

Yap Beni

Siz Öyle Diyorsanız

Günahkârlar Kazanır

SWAT 2.0

Sadece Şaka

Erkeklerden Önce Kızartmalar

Belki Küfür Etmek Yardımcı

OlurBana Önemseyip

Önemsemediğimi Sormanıza

Şarap İçerebilir

Şaka Yapıyorsun

Her An Kulübe

Katılabilirsin

Söyle Kadar da

Değil OResmen

Bitti Kimse

Bilmiyor

Kimin Sorduğuna Bağlı

VALENTINE ÇOCUKLARI

[Şu Sürüsünü](#)

[Sürün Çılgın](#)

[Düve Evet](#)

[Kovalanın](#)

RUHLAR ŞAPELİ HORTLAKLARI

[Tekrarlanan Suçlu Eş](#)

[Ziyaretleri Hapishane](#)

[Yemeği](#)

[Doin' A Dime](#)

[Kitty , Kitty](#)

[Gen Pop](#)

[Ayın Mahkumu](#)

[Şantajı](#)

MADD FIT SERİSİ

[Temsilci](#)

[Yok Jerk It](#)

[Chalk Dirty to Me](#)

SAVAŞ KARGALARI MC

[Her Zaman Birinin Canavarı](#)

[Beni Kötü Adamın Yap](#)

[Bazı Kafesleri](#)

[Çıngırdatın Rol](#)

[Model Değil Trajik](#)

[Olun](#)

[Garip ve Sıradışı](#)

[Yaşayanlara Asla](#)

[Güvenme](#)

GATOR YEM MC

Çok Olmadıkça Kimsenin Umurunda

Değilsinizİyi Bir Bela

Sevimli Ama Sapık İlk

Görüşte Sinirlendim

Sesler Geri Döndü Özel

Bir Tür Sapkın Sadece

Kendimle Çıkacağım

PALYAÇO DÜNYASI

Eğlence Evi

Ucube Gösterisi

Palyaço

Motelinde

Sirk SatıldıÖldürme

Kabinine

Aptal

CARTER KARDEŞLER

Kapak Yok

I Can't Even

Thirst Trap

Clap Back

Rent Free

Sıçrama Zamanı

YOLO

SEMYONOV BRATVA

Zehirli kal,

baba. .

Yürüyen Kızıl Bayrak

Her Zaman Tuzlu

İÇERİK DANIŞMANLIĞI

Huysuz Günışığı Ona

Bak ve Öl Düşmandan

Sevgiliye Diğer Kadın

Dram Yanlış Kimlik

Çirkin Ördek Yavrusu

Zorla Yakınlık O Kötü

Biri

TEK BAŞLIKLAR

Big Nick Energy

Bunu Em

Somethin' About That Boy

YAZAR HAKKINDA

Lani Lynn Vale, mizahi romantik gerilim romanları yazan Amerikalı bir yazardır. Büyük Teksas Eyaleti'nde doğmuştur ve yetişkinlik hayatının büyük bir bölümünü romanlarının çoğunun geçtiği Doğu Teksas'ta geçirmiştir. Okurlarının "LLV'nin Sakallı Yarıısı" diye hitap ettiği lise aşkıyla evlidir. İlk romanı *Boomtown*'ı üçüncü çocuğunun doğumundan sonra 2013 yazında yayımladı. *Bugüne* kadar 100'den fazla roman yayımladı ve bunların çoğu *USA Today* Bestseller listesine girdi.

Lani ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için www.lanilynnvale.com adresini ziyaret edin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

